"DEMOCRAȚIA DE TRANZIȚIE" - O MONSTRUOZITATE CE A DISTRUS PURITATEA MORALĂ A NAȚIUNII ROMÂNE

—Florin OPREA-SĂLCEANU—

Naţiunea română trăieşte tot mai accentuat spaima socială în derivă pe zi ce trece. Nu se întrevede nimic bun la orizontul vremuririi sociale. Şi este totul în favoarea clanului dela putere. Foştii şi actualii apatrizi, infestaţi până în adâncul firii de *"sindromul roşu slav"*, tind să perpetueze această *"slăbiciune pentru putere"* şi progeniturilor şi servilor de credinţă. Ei vehiculează concepte patinate de virulenţa fascisto-comunistă. Se autointitulează *"salvatori ai neamului"* şi stau cretinoid la popota kaghebistă, asemeni ultimelor slugi lăsate cu intenţie la veranda istoriei, fără să fie interesaţi de ceea ce se întâmplă în Lume şi pentru Lume. Naţiunea română asistă copleşită de sărăcie la mascarada *"democraţiei de tranziţie"*, fără posibilitatea să riposteze, să tragă la răspundere pe aceşti rinoceri roşii, care se lăfăiesc în palatele fostului regat românesc. De aceea uimirea conştiinţelor libere, care mai există în sinea naţiunii române şi nu au fost pervertite. De aceea există atâta sarcasm al acestor conştiinţe libere faţă de blândeţea a milioane de Români care acceptă jocul ordinar, de ultimă speţă, al foştilor activişti securisto-comunişti! Faptul că naţiunea română a uitat de DEMNITATEA ei istorică, este o dovadă că putrefacţia *"monstrului comunist"* s'a transformat în hrană zilnică - un început de boală socială prin cronicizare nedeterminată. Mizeria s'a instalat în tiparele ei ancestrale.

Cu bună ştiinţă aceşti *ianus bifronis* ce conduc destinul naţiunii române se distrează la ruleta istoriei. Cu un simplu gest al ***mâinii*** determină mişcări subterane perfide pentru a acapara valori ca *"semn de mândrie mafiotă"*. Au împărţit ţara în *"sectoare personale"*, punând în puncte cheie membrii de familie, apropiaţii cei mai credincioşi, pentru a veghea şi a supraveghea pe cei deposedaţi de dreptul strămoşesc de a trăi liberi, în bunăstare la masa sfântă care se numeşte ROMÂNIA.

Delatori de valori naţionale se *"îngăleazā"* sfidători în lojele puterii. Nemernicia lor este fără margini. Preocupaţi de propriul lux, de îmbuibarea hoitului, sfidează naţiunea română din limuzinele fortificate. Ei au avut *"educatori"* diabolici, ultimii: cei împuşcaţi în 1989, şi pun în aplicare, mereu prezentul invectiv pentru naţiunea română: *"VIERMII"*. Nu este o metaforă gratuită, este tot mai evidentă şi actualii potentaţi ai puterii iliesciste se folosesc de ea în orice prilej. Naţiunea română - culmea ironiei, a acceptat-o şi trăieşte din plin stigmatul. Acest stigmat este tot mai evident prin sărăcia galopantă, prin preţurile incredibile la produsele de strictă necesitate. **Continuare în pag. 4**

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 22 Nr. 237 - APRILIE 1996 PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

ALEGERILE CARE BAT LA UŞĂ

Eugen BÂRSAN

În înţelesul oricui, alegerile care bat la uşă sunt de o însemnătate covârşitoare. Fiindcă ele vor fi arătarea probatorie dacă în societatea românească se petrece ori nu fenomenul de deşteptare al celui de-al doisprezecelea ceas. Al deşteptării care trebue să redea unei societăţi destrămate remediul mai mult decât dorit. Remediul de salvare a ei din mâinile *"fundamentaliştilor"* neocomunişti.

Căci fundamentalismul neocomunist este o putere politică tovărăşească, care a făcut din ţară celule bolnave, în chip şi fel. În scopul de a supune în acest fel pe oameni mendrelor politicii lui. O politică, căreia trebue să i se pună capăt printr'o ridicare populară de schimbare a cursului ţării. Altcum, neridicarea din complexul celulelor bolnave pentru a-i elimina pe fundamentalişti este egală cu o ţinută de orbire în faţa unei catastrofe naţionale. Astfel, raportat la acest lucru, viitoarele alegeri înseamnă conştiinţă sau neconştiinţă, interes sau dezinteres pentru salvare naţională ori adâncire de catastrofă naţională.

Peste celule bolnave ori neghiobie, acum se ştie foarte bine cui se datorează supliciul anilor de tranziţie. La fel se mai ştie că abuzurile puterii fundamentale au întrecut orice imaginaţie. Iar dacă aceste lucruri se ştiu, e cazul ca (1) neapărat să se voteze şi (2) să nu se voteze orbeşte.

Un vot dat pentru restabilirea moralităţii şi demnităţii este punctul de pornire pentru restaurarea justiţiei, consfinţirea dreptului persoanei, a proprietăţii private şi a separării puterilor în stat. Binele aşteptat nu se poate construi decât pe o temelie de adevăr şi de moralitate.

Numele speranţei legate de viitoarele alegeri, e schimbarea. De ele este legată unica şansă de desprindere de trecut, de fundamentalismul neocomunist, şi de păşire, în sfârşit, pe calea unei vieţi de restabilire a omeniei pierdute. Căci conceptul natural şi esenţial care a dirijat pe omul-Român în toată istoria lui, a fost omenia. De aici, măsura tuturor relelor româneşti a fost şi este raportată la îndepărtarea lor de omenie. Unde s'a stins omenia, lumea s'a dat peste cap şi nu mai poate fi vorba de bine.

La legea morală, la omenie nu se poate ajunge fără curăţenie. Iar mătura curăţeniei sunt alegerile. Cu votul dat la ele, trebue să se exprime voinţa politică,

Continuare în pag.3

VENIŢI DE LUAŢI LUMINĂ

—Pr.Dr. Dumitru ICHIM—

Omul este un ocean căruia nici un explorator nu a reuşit să-i definească ţărmurile. Viaţa lui începe înainte de a se naşte, iar moartea lui în loc să-l ***sfârşească*** îl ***săvârşeşte*** spre un alt fel de viaţă. Între viaţa omului şi cea a animalului sau plantelor putem găsi analogia biologică, dar şi tragedia omului. E singura fiinţă care îşi cugetă moartea. El ştie că va muri. Priveşte în inima galaxiilor şi în rărunchii materiei şi în această imensă noapte, pretutindeni descoperă ca nişte urme în nisip paşii Luminii.

Ca să afle ***ce*** este ca om priveşte în jur. Natura e atât de perfectă prin legile ei şi instinctele imprimate în biologic atât de matematic sugerând un anumit scop. Nu găseşte răspunsul pentru viaţa lui: ***ce*** este ca om. Brânduşa sau albina, privighetoarea sau furnica, vaca sau iarba nu au pe teritoriul lor coşmarul noţiunii de moarte. Cerul lor biologic nu e străbătut de nici un nour al morţii. Neştiind ce este moartea am putea spune că sunt ***nemuritoare***, nu în sensul de fără moarte, ci că nici măcar o singură zi sau secundă din viaţa animalelor şi a plantelor nu este murdărită cu frica de moarte.

Ca să afle *cine* este ca om se întreabă, după nerăspunsul ce este viaţa lui (care nu este numai instincte şi legi naturale), ce este moartea

de care numai el este conştient. Creaţia din jurul lui, acest admirabil poem în care un spic de grâu sfidează toate cunoştinţele noastre de gravitaţie şi arhitectură, doar un exemplu, nu mai are sens. De unde a venit în om moartea? Ce este omul? Ce este moartea? Raţional nu găsim un răspuns. Totul este întuneric. Nu întunericul unei nopţi înstelate, ci meonticul întuneric dinaintea creaţiei.

Voltaire, cu toată atitudinea sa antiecclesiastică făcea o legătură între ceas şi Ceasornicar, între creaţie şi Creator.

Crearea lumii începe în infinita catedrală a lui Dumnezeu când a strigat deasupra abisurilor noianului de genuni: *"Să fie lumină!"* Întunericul, adică meonticul, este suprimat creativ de Creator. În faţa altarului cosmic, după cele şase zile ale creaţiei, Dumnezeu hirotoneşte (adică îşi pune mâinile pe creaţia cea mai sublimă a biologicului) pe om, ca preot al universului **(Geneză I, 26-31)**. Şi Dumnezeu i-a făcut prima biserică în care să locuiască împreună. Aceasta era Grădina Raiului.

Dar omul l-a trădat pe Dumnezeu. Într'un mod groaznic. S'a asociat cu diavolul. Faţă de Dumnezeu, Adam a procedat ca tipul de *"prieten"* care te vinde pentru o lamă de chewing gum sau un măr. Ispita. De ce Adam nu a fost creat *"perfect"* ne întreabă cei ce gândesc biologic? Pentrucă Dumnezeu a creat omul din iubire şi ca pecete a iubirii l-a creat după *"chipul şi asemănarea"* Lui. Nimeni nu poate iubi fără dreptul de a alege ce să iubească. Adam nu numai că a făcut o alegere proastă în asocierea cu diavolul, dar o face şi pe avocatul. În loc să-şi ceară iertare, şi Dumnezeu l-ar fi iertat, începe să acuze. Catastrofa ce s'a întâmplat o vedem în logica lui de a gândi. În vreme ce Eva îşi ocoleşte greşeala că *"şarpele m'a amăgit"*, Adam încearcă să dea şah mat lui Dumnezeu. Să-l acuze direct. Blasfemic. Aşteptând ca Dumnezeu să-şi ceară scuze că: *"Femeia care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom şi am mâncat."* **(Geneză, 3,12)**. La acest fel de silogism de a judeca, lui

Continuare în pag.4

EDITORIAL

COMENTARII LA SCRISOAREA-DOCUMENT DIN NUMĂRUL TRECUT

Scrisoarea din numărul trecut, semnată de mai mulți preoți din cadrul Episcopiei noastre (dela Vatra Românească), ne obligă la o serie de comentarii, căci aceasta a creat o mare confuzie în lumea românească, în general. Şi noi credem că ea s'a născut dintr'o confuzie şi mai mare care domneşte în rândurile ortodoxiei româneşti, ca o consecință a legăturilor sale cu partidul comunist, din 1944 până astăzi. Este o moştenire ideologică ce apasă greu asupra Bisericii Ortodoxe Române.

O primă confuzie o constituie faptul că scrisoarea apare ca un act de independență a unor semnatari şi nu are un caracter oficial al Episcopiei Ortodoxe. Şi, o întrebare firească este aceasta: de unde şi-au luat nişte preoți, încadrați în Episcopie, dreptul de a trece la acțiuni care să hotărască viitorul acestei Episcopii, şi care este autoritatea lor morală? Căci, dacă ne uităm cu atenție, printre semnatarii acestei scrisori - de fapt unii neagă ca ar fi semnat scrisoarea şi acest lucru adaugă o confuzie în plus - ne dăm seama că găsim nume foarte controversate, asupra cărora, cu câțiva ani în urmă, s'a cerut o investigație din partea unor preoți, printr'o scrisoare publică. Şi nu cunoaştem nici un caz, în care cei controversați să se fi grăbit să aducă clarificările necesare pentru a ridica valul suspiciunilor.

Citind cu atenție această scrisoare, ne dăm seama că textul este încadrat de hieroglife de tipul celor pe care le utilizează Securitatea comunistă (atât în trecut cât şi în prezent, căci nu s'a schimbat nimic în România). Evidența cea mai clară este sfatul care se dă celor ce primesc scrisoarea să nu lase în nici un fel să scape vreo copie în mâinile laicilor, deci să se afle despre conținutul ei. În mintea semnatarilor, laicii sunt parte din turmă şi nu au dreptul să ştie nimic despre soarta lor. Marea *"elită"* este singura responsabilă cu destinul Bisericii, nu turma cea mare a credincioşilor. Ca şi în partidul comunist: comitetul central este singurul organ care ia decizii pentru viața proletarilor şi a turmei.

În fond, despre ce este vorba? Despre un nou asalt al Securității comuniste, cu asentimentul unor reziduuri pro-comuniste din cadrul Patriarhiei dela Bucureşti şi cu instrumentarea *"infiltraților"* din lumea liberă, pentru a fi dominată total şi Biserica Ortodoxă din afara României. Chestia cu independența unei Mitropolii din America este parte din sistemul arhicunoscut al partidului comunist, operația pe etape, până se realizează scopul scontat, pe care şi l-au propus. Este vorba numai de *"agitația"* unei idei, pentru a crea o diversiune. Obiectivele sunt altele, şi ele vor apărea mai târziu, după ce s'a depăşit faza sau fazele inițiale, cu care pot fi amăgiți oamenii. Cei mai mulți semnatari nu sunt cunoscuți prin activitățile lor naționale, de promovare a intereselor naționale, ci, tocmai dimpotrivă. Deci nu li se acordă nici un fel de încredere şi susținere. Ei au deja pregătite uneltele de luptă şi spun aşa, direct, *"dacă ne atacați pe chestia relațiilor noastre şi a jocului cu Securitatea, noi vă vom spune că sunteți "fascişti"*, adică eticheta lor de părere şi de atac, la adresa altora. Nici măcar nu'şi dau seama că eticheta de *"fascist"* a fost inventată şi utilizată de comunişti şi de cei slabi de înger care nu au idei personale, ci luate din dosarul sovietic de propagandă.

O problemă atât de importantă, ca înființarea unei Mitropolii, era resorul unor consfătuiri prealabile şi îndelungate cu colaborarea tuturor membrilor Bisericii Ortodoxe din Episcopatul american. Puteau şi semnatarii scrisorii să participe la dezbateri, fiind membri cu forme legale în acest Episcopat, dar în nici un caz, aceşti semnatari nu au primit nici o calitate oficială, din partea Episcopatului, să treacă la o astfel de acțiune. Greşeala lor a fost că au făcut acest lucru fără a cere aprobarea Episcopului. Semnificația este directă, ei lucrează în hrube şi credincioşii nu au nici un cuvânt de spus în această treabă. *"Soborul"*, care este eticheta de recomandare a Ortodoxiei, se reduce numai la un grup restrâns, *"special"* pregătit pentru problemele de mare anvergură, în cazul nostru (deşi, nu au semnat toți) al unei scrisori care s'a născut dintr'o confuzie şi a creat o mare confuzie. Există mulți dintre Românii exilați care nu au fost surprinşi şi nici confuzi. Ei ştiau de mult că va veni o vreme când se vor da lovituri neaşteptate în comunitățile româneşti, de către acei ce s'au strecurat în aceste comunități, cu acest obiectiv şi au aşteptat un moment potrivit pentru surpriza lor. Căci aceasta era misiunea lor. Numai naivii sau interesații nu au ținut socoteală de avertismentele date.

Scrisoarea aceasta nu va avea nici un efect negativ, căci reacțiunea va fi serioasă şi marea greşeală care s'a făcut că nu s'a ținut seama de proverbul românesc *"graba strică treaba"*. S'au cam grăbit domnişorii.

Aşa s'a făcut şi cu Biserica Ortodoxă dela Paris şi în altă parte, unde nu au ținut seama de realitățile locale şi mai ales nu au învățat aceşti domnişori că prin minciuni şi falsuri nu se poate clădi advărul şi nu se poate obține biruința, nicăieri în lume şi nicidecum.

George BĂLAŞU

SEMNIFICAŢIA UNEI DEMISII...

——Av.Dr.Nicolae RODEAN——

În ziarele apărute la 15 Februarie 1996, cititorii s'au oprit cu deosebit interes asupra ştirii privind demisia generalului Ion Pitulescu, subsecretar de stat şi inspector general al Poliției, împrejurare considerată ca prezentând un caracter de *"unicitate"*, prin conținut şi neobişnuință.

Desigur, gestul acestuia, atât de semnificativ şi întrebător, a fost interpretat în diferite feluri, astfel cum acestea au fost desprinse şi aşezate din şi întrebuințând anumite puncte de vedere, proprii, subliniind că, în marea lor majoritate, autorii lor au ocolit să găsească şi să analizeze CAUZELE care au determinat poziția demisionariului, cauze pe care acesta le-a considerat ca având o *"justificare"* deplină.

Şi pentru o înțelegere corectă, redăm, în continuare, explicațiile sale: ***"În semn de protest față de actuala situație din societatea românească, îmi prezint această demisie.*** *Picătura care a umplut paharul a fost atacul perfid şi murdar la adresa mea, venit atât din interiorul ministerului, cât şi din sfere ale puterii".*

Aşadar, reținem, în primul rând, protestul *"față de actuala situație din societatea românească"*, protest care aparține şefului unei instituții şi numai în rândul al doilea ar putea fi privit ca având un caracter (am spune - personal), referindu-se la *"atacul perfid şi murdar la adresa mea"*.

Şi este destul de regretabil că cele mai multe comentarii au fost canalizate doar spre acestea, căutând şi acceptând în ele explicația demisiei, ceea ce este cu totul nesemnificativ şi insuficient pentru *"înțelegerea"* unui gest atât de neobişnuit.

Cu alte cuvinte, accentul principal trebue îndreptat spre *"şeful instituției"*, care, în cadrul atribuțiunilor sale de serviciu, a socotit util formularea unui protest față de *"actuala situație din societatea românească"*.

Iar pentru confirmarea celor spuse până acum, redăm, în continuare, din declarațiile de presă ale generalului Ion Pitulescu, ocazionate de unele *"reacții"* față de protestul acestuia: ***"Sunt profund mâhnit că gestul meu nu a fost înțeles corect ori i s'a dat o interpretare denaturată de către persoane de rea credință"*** sau că: ***"Sunt totodată, indignat de faptul că un ministru, mă refer la D-nul Chiuzbaian încearcă să inducă în eroare opinia publică,*** *afirmând că nu a fost sesizat oficial despre problema la care m'am referit", subliniind că prin adresa nr. 6509 din 30 Iulie 1994, sub semnătura ministrului de interne, i s'a trimis ministrului de justiție o informare cu 10 cazuri de soluții pronunțate de instanțele de judecată."*

Aşadar, ministrul de justiție *"încearcă să inducă în eroare opinia publică"*, împrejurare care (dacă s'ar dovedi exact), este de necontestat că s'ar cuprinde, fără nici un comentariu şi fără nici o rezervă, în ceea ce se poate înțelege în precizarea din conținutul protestului *"față de actuala situație din societatea românească"*.

Şi dacă lucrurile sunt aşa cum au fost prezentate, apreciem că angajarea unor discuții polemice afectează în mod nepermis problema însăşi, prin îndepărtarea dela esența şi *"înțelegerea"* de care depinde acceptarea unui anume punct de vedere.

Socotim, de asemenea, ca fără nici o relevanță şi alături de subiectul ce interesează, declarația ministrului de justiție atunci când afirmă că: *"...gravele acuzații ale generalului Pitulescu nu pot fi interpretate decât ca o ingerință patentă în competențele puterii judiciare".*

Cum, adică? Atunci când ministrul de justiție este sesizat, oficial, de unele organe de stat, competente, despre *"modul"* de soluționare judecătorească a unor cauze, anchetate, inițial, de Poliție, aceasta poate fi considerată *"o ingerință patentă în competențele puterii judiciare?"*

Iar, pe de altă parte, cum am putea califica *"poziția"* ministrului de justiție atunci când nu răspunde în nici un fel informației oficiale din 30 Iulie 1994 prin care *"sub semnătura ministrului de interne"* s'a considerat că *"soluțiile pronunțate de instanțele de judecată, în 10 cazuri, sunt discordante în raport cu pericolul social al infracțiunilor şi persoana făptuitorilor".*

Oare de ce *"ingerință patentă în competențele puterii judiciare"* poate fi vorba când *"înştiințarea"* respectivă, se plasează, în timp, după pronunțarea sentințelor?

Nu, Domnule ministru al justiției, afirmația Dvs. nu poate fi primită, considerând că *"informația"* despre care se discută, departe de a fi botezată astfel, ar fi trebuit să constituie, dimpotrivă, un ***semnal de alarmă de natură să vă mobilizeze în activitatea pe care o desfăşurați,*** insistând - oficial şi cu deplină competență - spre o rezolvare judiciară, legală şi cât mai corespunzătoare specificului cauzelor din partea celor împuterniciți să împartă dreptate.

Pe de altă parte, am spune că sesizarea Dvs. cu unele situații prin care aceştia se consideră *"nedreptățiți"*, acestea, cercetate, ar trebui să reclame un plus de preocupare şi gândire care să depăşească posibilitatea *"eventuală"* de reformare a acelor hotărîri la care aceştia speră, ca urmare a exercitării unor căi de atac, sesizări care NICI CUM nu pot fi apreciate ca fiind *"ingerință patentă în competențele puterii judiciare"*.

De aceea, dacă s'ar fi înțeles în mod corect tot ce se cuprinde *"în semn de protest față de actuala situație din societatea românească"* s'ar fi căutat soluții care să ducă la descifrarea şi dezlegarea, în fond, a problemelor angajate în activitățile, aparent deosebite, ale organelor judecătoreşti şi cele ale Poliției.

Dar, *"seismul Pitulescu"* a determinat şi luări de poziție din partea celor care, într'un fel sau altul, au considerat să reacționeze.

Astfel, într'un protest primit de ziarul *"România liberă"* şi apărut la 19 Februarie 1966, ASOCIAȚIA MAGISTRAȚILOR DIN ROMÂNIA îşi exprimă *"neplăcuta surpiză şi dezaprobare față de caracterul nereal şi tendențios al motivației pe care Dl. general Pitulescu a dat-o gestului său de a demisiona din funcția ocupată în cadrul poliției".*

Nu intenționăm să redăm, în totalitate, sublinierile cuprinse în protestul acestei asociații, dar trebue să reproducem, in extenso un aliniat, apreciind că formularea acestuia reprezintă *"optica"* autorului sau autorilor acestuia.

Iată-l: *"În concepția D-lui general, independența judecătorilor, prezumția de nevinovăție, respectarea dreptului la apărare şi a celorlalte drepturi procesuale, stăruința pentru aflarea adevărului şi caracterul obligatoriu al unei hotărîri judecătoreşti definitive sunt "vinovate" de faptul că nu toți cei trimişi în judecată nu sunt în mod automat condamnați aşa cum ar dori, probabil, Dl. general..."*

Am citit de câteva ori aceste rânduri şi am ajuns la concluzia că aşa ceva nu se poate. ***Este incredibil.***

Într'adevăr, rândurile de mai sus sunt cu totul neadecuate şi ar fi trebuit să fie, în totalitate străine (chiar şi numai sub aspectul formulării) ***unor oameni de specialitate,*** a căror pregătire profesională şi capacitate intelectuală ar fi trebuit să le oprească îndrăzneala de a-l învinui pe generalul Pitulescu de necunoaşterea unor principii elementare, cunoscute de studenții dela Facultatea de Drept în primul lor an de studii.

Şi iarăşi spun. ***Incredibil. Este de neconceput să afirmi că generalul Pitulescu, doctor în drept şi cu destulă experiență în activități judiciare, ar fi partizanul unui "concept" fundamentat pe "necunoaşterea" sau pe "neaplicarea"*** unor principii pe care toți judecătorii au obligația legală şi funcțională să le respecte în activitatea lor specifică.

De aceea, considerăm că, din acest punct de vedere, ***susținerea la care ne-am referit este improprie, neadevărată şi chiar absurdă şi nu face cinste autorilor acesteia.***

Asociația Magistraților, în loc de a se apleca, cu interes, asupra problemei angajată în discuție, căutând să pătrundă esența acesteia, se consideră competentă să facă ***aprecieri jignitoare despre generalul demisionar, învinuindu-l de necunoaşterea unor principii elementare,*** impietând nu numai asupra lipsei sale de pregătire profesională ci, mai ales acuzându-l şi de imoralitate. Pentrucă, ori ce am spune, despre imoralitate poate fi vorba atunci când, printre altele, *"motivația"* demisiei sale este cuprinsă în faptul că *"...toți cei trimişi în judecată nu sunt în mod automat condamnați aşa cum ar dori, probabil, Dl. general..."*

Oare, aşa să fie? Acesta este generalul Pitulescu? Aceasta este concluzia la care au ajuns autorii protestului întocmit de către Asociația Magistraților?

Continuare în pag. 5

Second Class Mail Registration Number 4133

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariția articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacția nu doreşte să intervină cenzurând prin forța împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menționarea sursei.

TRIST, DAR ADEVĂRAT...

Mihaela MOISIN

Este încurajator să vezi mulţimea de credincioşi ce participă Duminica la slujbele religioase în Biserici, şi mai ales mulţimea de noi veniţi: tineri, cu copii sau fără, ce simt nevoia să se apropie de Dumnezeu.

Pe de altă parte, este dezolant să-i vezi plecând acasă imediat după slujbă, când în hala Bisericii se aniversează, se comemorează o zi naţională. Dar mai ales să asculţi comentariile ce au loc între noii veniţi, ca urmare obiceiurilor împământenite şi necesare ale parohiilor din Occident: *"Nici nu s'a terminat slujba bine şi a venit un Domn cu o tăviţă să dăm bani. Eu nu am văzut aşa ceva în România"*. Sau: *"De anul Nou, Biserica a organizat o tombolă. Cine a mai văzut tombolă la Biserică?"* Ori: *"Mă duc la slujbă, dar nici nu mă gândesc să rămân la banchet"*. *"De ce?"* întrebi din când în când. *"În primul rând că nu mă amestec cu toţi cei de acolo, apoi, să dau bani la masă? Pe mine trebue să mă ajute, că sunt nou venit şi sărac"*.

Este adevărat, în România nu existau tombole la biserici, nici banchete de aniversare sau comemorare a zilelor naţionale, ori pentru hramul Bisericii respective. Este adevărat, că dacă rămâi la un banchet întâlneşti tot felul de oameni, şi mai buni şi mai răi, şi mai noi şi mai vechi, şi tot atât de adevărat că după masa organizată faci o donaţie.

Necazul este că acestor noi veniţi, nimeni nu'şi pierde timpul să le explice că toate parohiile române din Occident au fost create prin donaţii şi *"muncă voluntară"* (expresie ce de altfel crează un dezgust total celor mai de curând sosiţi), şi că se menţin prin aceeaşi muncă voluntară a enoriaşilor. Poate cred aceşti tineri că preoţii Bisericilor sunt plătiţi de guvernul ţării respective? Ca în România? Este adevărat, sunt şi asemenea preoţi în Occident, cei care sunt trimişi de Patriarhia din România, cei ce ţin de aşa zisa Biserică Misionară. Dar nu despre aceştia vorbim, şi nici despre aceste Biserici.

Nu este treaba noastră.

S'au gândit vreodată aceşti Români abia sosiţi pe pământ occidental că preotul parohiei respective, trebue să muncească, uneori fizic, pentru a'şi întreţine familia, a'şi plăti casa şi toate datoriile cetăţeneşti pe care fiecare le are?

Desigur că nu, şi nu este vina lor că nu ştiu aceste lucruri. Acomodarea la o viaţă complet diferită de cea în care au trăit până mai deună zi, cuprinde şi noutatea mersului comunităţilor româneşti în care s'au aşezat. A Bisericilor la care se duc să se roage, fără a şti din ce se întreţin aceste Biserici, din ce se plătesc taxe, utilităţi, întreţinere. Dar nici nu vor să afle.

În ce priveşte *"amestecul"* cu tot felul de oameni, este păcat că prin această mentalitate, se pierde ceea ce s'a clădit în peste 50 de ani de către cei ce au fost forţaţi să trăiască departe de ţara lor. Aceşti Români *"amestecaţi"* sunt cei care au clădit Bisericile în care noii veniţi vin să se închine, aceştia sunt cei care au menţinut românismul acolo unde toţi am venit ca străini şi am devenit mai buni Români. Este păcat că noua generaţie de Români, sătui de cele ce se întâmplă în România, uneori nu vor să audă de alţi compatrioţi, sau de orice este românesc, alteori fiind chiar ruşinaţi să recunoască apartenenţa lor românească sau chiar să'şi înveţe copiii limba lor maternă. Dar ceea ce este mai trist, este că ei nu înţeleg că nu vor fi niciodată Americani, Canadieni, Francezi, Germani etc., sută la sută, ceea ce cred în primii ani că vor deveni, pentrucă mentalitatea cu care vin în oricare din aceste ţări, nu-i ajută a pătrunde în societăţile ţărilor respective, clădite în mod deosebit pe muncă voluntară şi donaţii, pe respectul reciproc. Prea târziu însă vor realiza că, pierzând contactul cu tot ce este românesc, cu tradiţii, religie şi istorie, care în România nu li s'au predat, iar aici n'au vrut să le înveţe, de fapt şi-au pierdut identitatea.

Şi când mai auzi pe câte unii, că ar trebui să mai facem o biserică ici şi colo, pentrucă acum au venit atât de mulţi Români... Cu a cui muncă voluntară, cu ale cui donaţii, cu ale cui eforturi? Şi cine îi va plăti pe preoţii respectivi? Poate cu ajutorul guvernului neocomunist din România?

ALEGERILE CARE BAT LA UŞĂ

Urmare din pagina 1

de dreptate şi adevăr prin eliminarea *"fundamentaliştilor"* neocomunişti din viaţa publică a ţării.

Să nu se spună că neocomunismul ar fi o fatalitate fără de leac. El nu e fatalitate ci doar o nefericire care poate fi măturată dacă cetăţeanul îşi însuşeşte o datorie care trebue onorată cu un măturoi pe măsura situaţiei. În final, acest măturoi înseamnă ultimul simţ de responsabilitate faţă de destinul ţării.

Bineînţeles că în timp ce pe hârtie lucrurile par întotdeauna mai simple, de viitoarele alegeri generale este legată o pregătire de foc a unui război electoral între deţinătorii puterii şi cei care vor să-i mături, adică Opoziţia. S'ar părea că, în această pregătire de foc, convulsiile sociale care au loc ca expresie a crizei economice prin care trece societatea românească, ar întări pe zi ce trece lupta Opoziţiei care se mişcă pe axa de schimbare.

Din păcate, în afară de fundamentalişti, Opoziţia trebue să mai lupte şi cu plaga gândirii negativiste şi cu absenteismul de gândire. În fapt, atât tarele gândirii negativiste cât şi absenteismul de gândire alcătuiesc tragicul obstacol al acestor zile româneşti. Care, din păcate, încă sunt dominate de comunismul implantat în mentalitatea cetăţeanului. A cetăţeanului modelat în conformitate cu proiectul comunist. Prin această implantare, intoxicarea a căpătat proporţii mai mari decât s'ar fi putut crede.

Alegerile care bat la uşă, înseamnă cinci milioane de alegători şi preocuparea de scoatere a ţării din tunelul anormalului. Un lucru posibil, doar dacă Opoziţia se va prezenta la ele unită şi ea va fi susţinută de cei flămânzi. De cei care nu au nici timpul şi nici disponibilitatea de a face, deocamdată, selecţie ideologică între democraţia creştină, democraţia liberală etc. Ei mărginindu-se la a şti doar atâta: (1) că faţă în faţă stau poporul şi nomenclatura fundamentalistă şi (2) că schimbarea factică de direcţie a acestei nomenclaturi este înapoi la vaca lui Stalin ca să se progreseze la vaca D-lui Iliescu.

E greu de prevăzut câţi dintre cei flămânzi vor mai vota pe Dl. Iliescu şi trandafirii lui. Pentrucă, cacialmaua promisiunilor care li s'au făcut, e prea mare. Iar din spatele ei, îşi face tot mai mult loc clarificarea că începând cu epoca comunistă poporul român nu a avut parte decât de conducători nedemni. De aceea oamenii vor altceva, zicând: cu unealta statul-patron ne-am lămurit, să încercăm şi cu ceilalţi.

Pe de altă parte, comuniştii nu au de ales; ori se menţin la cârmă, adică la adăpost de răspunderi pentru fărădelegile comise, ori pierd puterea şi pot ajunge la necazul răspunderilor. De aceea, ei aruncă în pregătirea de foc a alegerilor parlamentare şi prezidenţiale din '96 toate mijloacele *"democratice"* proprii lor, care ar trebui să le asigure şi pe mai departe situaţia confortabilă în care o minoritate fundamentalistă agresivă să dicteze unei majorităţi manevrabile.

Până una alta, vaca cea mulsă de 50 de ani şi văcăroii sunt cei care reprezintă existenţa istorică a neamului, sfidând şi ţinând cât mai jos valorile sufleteşti care zic că existenţa neamului şi locul lui în istorie ar trebui să depindă de ele.

Când condiţia umană a ţării este marcată de tragic, alegerile care bat la uşă sunt văzute şi aşteptate sub semnul unei revolte a electoratului. Votul lui poate face curăţenie. Fără de curăţenia necesară, ţara rămâne în războiul cetăţeanul contra guvernului şi guvernul contra cetăţeanului.

Eugen BÂRSAN

ACOPERĂ DEMOCRAŢIA NEDREPTĂŢILE?

Dl. Alfred Moses, Ambasadorul Statelor Unite la Bucureşti, a reuşit, datorită unui discurs ţinut la Universitatea Babeş-Boliay din Cluj, să irite pe comunişti, pe neocomunişti şi pe anticomunişti. O performanţă de campion categorie grea.

Misiunea ambasadorului este să promoveze interesele ţării pe care o reprezintă, să creeze un climat de prietenie şi încredere care să ducă la o colaborare culturală, economică şi să elimine orice viitoare conflicte etc., dar până la discursul buclucaş, să prezentăm un microscopic portret:

Dl. Alfred Moses este un veteran al manevrelor diplomatice şi are influenţă la Washington şi în mass-media. D-sa a dus tratative cu Ceauşescu pentru a ajuta emigrarea Evreilor din ţară şi după puţin timp dela sosirea în Bucureşti a declarat că în România nu există antisemitism şi subliniem că Dl. Alfred Moses a avut un rol principal la invitarea fostului Rabin şef Alexandru Şafran care, cu ochii înlăcrimaţi, a declarat că generalul Antonescu n'a trimis nici un Evreu în lagărele germane de exterminare. O corectare a istoriei şi-o botniţă propagandei antiromâneşti. De asemenea Dl. A.M. a denunţat *"odiosul pact Ribbentrop-Molotov"* care, din nefericire, nu se poate desface. Acum, să revenim la restul problemelor româneşti, asupra cărora Dl. A.M. şi-a exprimat părerile:

MINORITĂŢILE: *"Se iroseşte prea multă energie şi sunt extremişti de ambele părţi;*

NATO: *"Nici o ţară fără o democraţie pe deplin funcţională nu trebue să candideze"* pentru a deveni membru NATO, la care adaugă: *"Absenţa partidelor extremiste din guvernul român, după alegeri, va avansa, după părerea mea, cauza aderării la NATO"*.

Afirmaţiile ambasadoriale au provocat protestul celor cu musca pe căciulă:

Preşedintele Ion Iliescu: Ambasadorul american *"Să se abţină dela declaraţii privind prezenţa partidelor extremiste în guvernul României, atât timp cât definirea extremismului este o chestiune discutabilă"*.

Ion Gavra, vicepreşedinte al PUNR: va trimite proteste Senatului american şi Preşedintelui Clinton ca să-l recheme pe Dl. A. Moses.

Ilie Verdeţ, preşedintele PSM: a spus, indignat bineînţeles, că partidul său nu-i extremist şi că nu-i atribuţia unui diplomat străin să arate guvernului cum să se poarte.

Adrian Năstase, liderul partidului PDSR: consideră declaraţia ca *"amestec în treburile interne"*.

Purtătorii de cuvânt ai partidelor PL-'93 şi MAE sunt de acord cu cele afirmate de ambasadorul Statelor Unite.

AVERILE NAŢIONALIZATE: Precizând că ideea e în *"acord"* cu cei dela WASHINGTON (Sublinierile noastre), Dl. A.M. aprobă decizia guvernului de a nu înapoia casele naţionalizate pe motivul c'ar fi o pierdere prea mare pentru guvern şi până la urmă tot cetăţeanul trebue să plătească paguba prin impunerea de noi taxe.

Punem punct declaraţiilor domnului ambasador şi ne îndreptăm privirile către Washington care, în numele sistemului *"capitalist"* şi *"democrat"* oferă hoţilor titlul de a fi stăpâni pe averile luate cu forţa.

S'au consfinţit *"legile"* unui regim de teroare, ce-a jefuit pe cetăţean de fructul muncii.

Ce mai putem spune, decât...

Nu cercetăm aceste *"legi"* de teamă că le vom înţelege.

Stroe MOLDOVANU

Cristos a înviat

PE MARGINEA UNEI FOTOGRAFII

—Constantin MAREȘ—

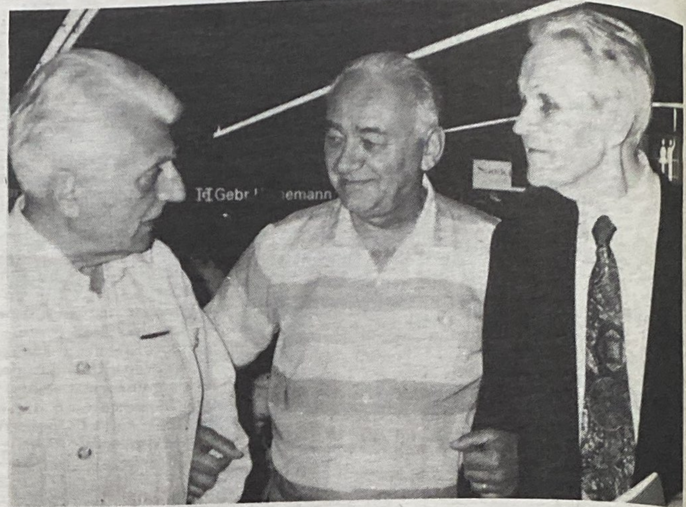
Anul 1996 a început ca unul al mizeriei. Frig, căi ferate, șosele și străzi înzăpezite, apa caldă un vis iar cea rece cu țârâita. Inflație, mizerie, ziduri coșcovite, familii întregi într'o singură încăpere, continuarea prăbușirii de aparate de zbor în care au intrat acele sicrie zburătoare care sunt MIG-urile sovietice ale armatei române, elicoptere, avioane civile printre care tipuri de Antonov care își așteptau locul într'un muzeu. Garnituri de tren cu vagoane care tremură din încheieturi, cu uși smulse și ferestre sparte, aceasta constituind mijlocul de ventilație în miez de iarnă al dotării feroviare române la sfârșit de deceniu, veac și mileniu, șine care demonstrează că se mai întâlnesc ele și paralelele, tramvaie, troleibuze și autobuze care asigură pasagerilor confortul vagoanelor de marfă și celor norocoși locuri libere pe scară, un metrou în care, deși s'a demonstrat că este cancerigen, este bine să te sui într'o armură de azbest pentru a scăpa mai ușor incendiului care poate izbucni în orice clipă și mai ales între stații. Un guvern care se dovedește cea mai incapabilă garnitură de conducere dela căderea Sarmizegetusei dacice în mâinile legiunilor romane. Și pe deasupra, incursiunea victorioasă a Generalului Iarnă care, spre surpriza de an de an a cotrocenistului și palatiștilor din Piața Victoriei se încăpățânează să nu iasă la pensie, demonstrând, ce oroare!, că între toamnă și primăvară mai există totuși un anotimp.

În acest timp, ca bine educați la școala marxisă, Președintele și Premierul demonstrează valabilitatea tezei bărbosului din Trier (unde își are și astăzi casa memorială), patronând sistemul și clica adunării bogăției la un pol, al mizeriei la celălalt. Atâta, doar, că la un pol se află câteva mii, poate zeci de mii de neo-nomenklaturiști politici și politico-economici, iar la celălalt peste 23 de milioane de năpăstuiți, din care să fim drepți, prea mulți au votat în 1990 cu adevărat în Duminica Orbului și în 1992 ca orbeții.

Iată însă că anul 1996 este și unul electoral. Oricât s'ar trage de timp și de păr pentru ca Oliviu Gherman să-și continuie somnolența la Senat și Adrian Năstase în calitate de președinte de Cameră, meciurile amicale de tenis cu infractorul Miron Cosma, alegerile vor trebui să aibă loc: locale, prezidențiale și legislative. Pe cine și cu cine se va vota, aceasta o va hotărî poporul român, nefiind treaba nici unui ambasador să dea sfaturi pentru un *"guvern de largă concentrare democrată"* cum se spunea la 6 Martie 1945 despre cel în care intraseră socialiștii, liberalii lui Guță și așa zișii național-țărăniști ai infiltratului Anton Alexandrescu, patronajul fiind rezervat în realitate comuniștilor ce traduceau în românește ordinele primite dela Stalin.

Actuala opoziție trebue, pentrucă are șanse, să învingă. Sunt necesare câteva condiții, printre care de bază, o vigilență națională și internațională la desfășurarea alegerilor și mai ales unirea în fața celor care de peste șase ani, în cojoace de oaie, duc țara din dezastru în dezastru. Risipirea adevăratelor forțe de opoziție în partide, minipartide și mini-mini-partidulețe în afara Convenției nu constituie altceva decât un prim succes preelectoral pentru actuala putere. Un exemplu, devenit din păcate clasic, l-a constituit cel al Partidului Național Liberal condus în alegerile din 1992 de către Radu Câmpeanu, actual președinte al unui așa zis partid, de buzunar după unii, de cabină telefonică după alții. Ieșind din Convenție și neatingând plafonul cerut de lege, a irosit în alegerile din 27 Septembrie voturi scoțând PNL în afara parlamentului, iar prin redistribuire, aceste voturi inutile au devenit utile, însă partidului de guvernământ, în primul rând.

În România interbelică existau două mari partide, pe drept denumite și istorice: cel Naționanl Țărănesc, prezidat de Iuliu Maniu și cel Național Liberal condus de C onstantin-Dinu Brătianu. Aceste două mari formații s'au confruntat în alegeri, dar când au început dictaturile, cea a lui Carol II, de drept și de fapt, aflată undeva între regim autoritar și dictatură, cea a generalului devenit ulterior mareșalul Antonescu și mai ales în perioada în care partidul comunist, expresie mai mult ori mai puțin românească a voinței Kremlinului, parcurgea cu viteză accelerată drumul spre acapararea totală și totalitară a puterii, cei doi bărbați de stat au fost unul lângă altul, au avut aceeași credință în destinul țării, în democrație, și totodată convingerea că unor înalte scopuri nu le pot sluji decât mijloace demne. Uniți peste deceniu în acest cadru, până și moartea survenită în chinurile întemnițării dela Sighet, le-a pecetluit sfârșitul luptei comune, purtând convingerea că va veni o zi când alții vor putea și vor trebui să o reia.

Pe Corneliu Coposu l-am cunoscut cu cinci decenii în urmă, participând la o manifestare la Ateneul Român, unde se afla conducerea PNȚ și unde am ajuns datorită celui care ne era tânărul profesor și diriginte în ultima clasă la Liceul Spiru Haret din București, Gabriel Țepelea. O întâmplare ce nu am putut să o consider decât fericită, a făcut ca atât Seniorul cât și eu, cu toate studiile noastre juridice, să batem aceleași șantiere, două decenii mai târziu, să păstrăm cât și cum s'a putut contactul și după ce eu am luat calea pribegiei, și să-l reluăm direct, în țară și în Germania, după evenimetele din Decembrie 1989.

De Vintilă V. Brătianu - Vintilică, așa cum îi spuneau unii prieteni ce îl apucaseră și pe tatăl său, m'am apropiat în anii '45-'46, când ca tânăr liberal am devenit și secretarul circumscripției de tineret ce o conducea în Sectorul I Galben din Capitală, locuind aproape unul de altul și ținându-ne ședințele și adunările vremii în casa istorică a lui Vintilă Brătianu, tatăl său și care fusese atât președinte al partidului cât și primministru după moartea marelui Ionel Brătianu. Fiind condamnat în lipsă la închisoare, a reușit să fugă și s'a stabilit în Occident, unde ne-am întâlnit în mai multe rânduri, apoi în 1990 în țară, când revăzându-ne în vechile locuri, primul drum făcut împreună a fost la cabinetul președintelui PNȚ-CD, Corneliu Coposu. În final, a fost acea tristă zi de Iunie 1994, când l-am petrecut pe ultimul drum în cripta dela Florica, după ce prietenul său Corneliu Coposu, își încheiase scurta și sobra sa vorbire, prin cuvintele *"la revedere, Vintilică"*.

Reproducerea ce însoțește aceste rânduri este aceea a unei fotografii făcută de soția mea, pe aeroportul din Frankfurt. Nu este doar o imagine, este și trebue să constituie un adevărat simbol. Am avut ceea ce consider și voi considera întotdeauna drept un privilegiu hărăzit de soartă să le fiu apropiat atât urmașului lui Iuliu Maniu, cât și ultimului adevă.at Brătianu. Erau amândoi în escala germană, în drum spre Statele Unite.

Astăzi sunt amândoi în lumea umbrelor, dar dâra ce au lăsat-o pentru o deplină unitate în lupta împotriva celor de ieri și care nu numai că au supraviețuit, dar acaparează puterea politică și pârghiile prezentului românesc, constituie un imperativ categoric, național, democratic și făuritor de șanse ce pot și trebue să devină tot atâtea realități.

Ca un vechi național-liberal, aștept dela toate formațiunile politice care își revendică această sorginte să lase deoparte ceea ce le dezbină și în primul rând lupta pentru o supremație într'un sector în care important nu trebue să fie ceea ce dezbină, ci doar ceea ce poate uni. După exemplul Iuliu Maniu - Dinu Bratianu, după cel atât de apropiat oferit nouă de Corneliu Coposu și Vintilă V. Brătianu, pentru câștigarea alegerilor, partide ce se denumesc liberale sau se consideră ca atare, indiferent de firma ce au afișat-o, își au locul necesar și aceasta chiar istoric, în Convenția Democratică, acesta fiind fondul, putând fi găsită și o formulă de înțelegere formală, ceea ce nu obligă, desigur, la compromisuri, ce nu trebuesc confundate cu înțelegerea în aceste luni, ce vor deveni curând, ceasuri majore. Există o Convenție și această Convenție are și un candidat pentru alegerile prezidențiale, candidat ce a arătat evoluția sa în ultimii patru ani.

Pentru a învinge trebue credința și voința corespunzătoare. Ele nu pot fi împlinite decât sub semnul unității, așa cum această unitate au dovedit-o la vremea lor Iuliu Maniu și Dinu Brătianu, la vremea noastră Corneliu Coposu și Vintilă V. Brătianu. Sub semnul acestei unități și doar sub acest semn este posibilă acea victorie, atât de necesară unei țări aflată în pragul ruinei și falimentului.

DEMOCRAȚIA DE TRANZIȚIE

Urmare din pag. 1

De asemenea, cultura este într'o cumplită degringoladă: cărțile se editează la prețuri mari față de buzunarul sărac al tineretului, al pensionarilor etc. Rinocerii roșii aranjează spre binele lor inflația și o dirijează pentru a pauperiza total națiunea română, pentru a reuși manevrarea ei în scopuriie lor mafiote, să mențină puterea pentru progeniturile lor. Pospaiul de libertate nu face bine națiunii române tot mai bolnavă, în schimb pentru mafia politică această stare crează posibilitatea să acumuleze fățiș averi faraonice. Justiția se zbate în cercul vicios al *"gândirii iliesciste autoritarist-oligarhic"*. Urmează acesteia celelalte instituții ale statului. Este un paradox inconfundabil ceea ce a reușit *"tovarășul"* tuturor excrocilor cu titulatura: ministru, să facă în șase ani! Acest cameleon nu s'a sfiit nici de propria sa conștiință. Și națiunea română suportă *"mendrele"* acestui despot *"luminat"* (aiurea!) care a făcut tot posibilul să stigmatizeze destinul ei. Înconjurat de dinozauri roșii, a transformat țara într'un *"parc zoologic"*: copii - cerșetori, pensionari - cerșetori, cetățeni - cerșetori, cetățeni - handicapați social și economic.

Impertinența acestei bufonerii politice iliesciste înveninează tinerele generații cu sindromul disperării. Și fără scrupule lansează dela tribuna Parlamentului *"idei găunoase"* despre cum trebue să urmeze națiunea română preceptele legilor obscure prin esența lor pentru a trăi din plin binefacerile *"democrației"*, care democrație se vede clar că nu reprezintă cu adevărat valorile DEMOCRAȚIEI din țările civilizate ale Europei. Sloganurile acestor mafioiliescisti sunt *"grăite"* cu insistență hipnotică de activii securiști infiltrați în partidele care fac opozitie. Debusolarea națiunii române a atins cota cea mai înaltă. Actuala putere a fripturiștilor iliesciști s'a *"logodit"* cu o nouă condiție existențială: aceea a batustanizării națiunii. Nu degeaba Americanii se întreabă ce se întâmplă în România și au ajuns să nu mai înțeleagă starea de lucruri atât de contradictorie. Dar pentru națiunea română este clar: așa *"dorește"* cel care s'a vrut *"președintele"* mafioților roșii. Această situație le convine de minune acestor *"scursori ale comunismului"* pentrucă nu doresc intrarea națiunii în vastul templu al democrației. Cu cât *"nodul gordian"* este mai complicat, cu atât mai greu poate fi el desfăcut, națiunea română rămâne în continuare sub controlul forțelor *"oculte"* ale fostei Securități, chipurile, acum *"transparentă"*.

Corupția s'a transformat într'un veritabil tabu, un factum cheie pentru *"tovarășu"'* ce se *"odihnește"* la Cotroceni fără grijă. Aceasta este cea mai tare *"politică de interese"* pe care o duce *"tovarășu"'* pentru *"prosperitatea"* mafioților - lachei în dauna națiunii române. Nu mai este un secret pentru nimeni că există o înțelegere între veroșii mafioți (iliesciști), ocrotiți de *"emanatul"* Revoluției din 1989, cum îi place să se fălească în orice ocazie, să transforme țara într'un *"deșert"* social și economic. Acesta este *"idealul"* creatorului celei mai originale democrații din istoria Lumii. Această monstruozitate a *"gândirii comuniste"* a distrus puritatea morală a națiunii române, dar și optimismul acesteia de a se regăsi pe sine, de a se întoarce în matricea originii sale, de a fi o națiune a democrației universale.

Florin OPREA SĂLCEANU

VENIȚI DE LUAȚI LUMINĂ

Urmare din pag. 1

Dumnezeu i s'a făcut milă. Omul a ales greșit. S'a rupt din Dumnezeu. S'a rupt din viață. S'a rupt din viață ca să fie nemuritor. Dar cum poți fi nemuritor dacă te rupi din izvorul cel dătător de viață?

Astfel a început noaptea a doua. A neamului omenesc. Dumnezeu a iubit pe om și de aceea i-a zidit prima biserică a Raiului. I-a dat putința să aleagă. Viața sau moartea? Din iubire a zidit a doua biserică. A trimis pe unicul său Fiu să ne omoare moartea, să se ofere morții pentru noi și cu *"moartea Lui pre moarte călcând"* să învieze dăruind omului paradisul pierdut în mormântul potopului: *"și celor din morminte viață dăruindu-le"*.

E noaptea Învierii. Toată filosofia lumii și toate profețiile se pot înălța numai până la sublimul de lumânări din nopțile de denii. Dar în noaptea Învierii omul, ca biserică a lui Dumnezeu, ca *"templu al Spiritului Sfânt"* e cufundat întru imensa disperare a nopții primordiale. Și groaznica așteptare nu este în zadar.

"Dacă Hristos nu a înviat, ne spunea Tarsianul, *zadarnică este credința voastră"*. Dar Hristos a înviat! În toate inimile și în toate bisericile răsună înfiorătoarea chemare a lui Dumnezeu dela începutul lumii de *"fiat lux"*, veniți de luați lumină din lumina lui Hristos cel înviat!

Pr.Dr. D. ICHIM

DE CE REGIMUL ILIESCU A RELEGALIZAT P.C.R. (= P.S. MOHORA) ABIA ACUM ?

Andrei-Iustin HOSSU

Tot ce face regimul uzurpator şi ilegitim Iliescu (a uzurpat, deturnându-i sensul istoric şi politic, Revoluţia Anticomunistă din 16-21 Decembrie 1989) din 22 Decembrie 1989 până acum, este să se menţină cu ghearele şi cu dinţii la putere, legalizându-şi lipsa de legitimitate prin *"alegeri democratice, libere şi corecte"*.

Să nu ne iluzionăm că alegerile din Septembrie 1992 au adus vreun spor de voturi Opoziţiei faţă de alegerile din Mai 1990! Impostorii politici şi complicii la crime Iliescu şi Roman (*"teroriştii"* din 22-30 Decembrie 1989, *"contrademonstraţia"* FSN din 29 Ianuarie 1990 împotriva marii demonstraţii anticomuniste a PNŢCD din 28 Ianuarie 1990, asediul clădirii Guvernului din 19-21 Martie 1990, interzicerea vizitei familiei regale române de Sfintele Paşti 1990, reprimarea Pieţei Universităţii prin mineriada din 13-15 Iunie 1990, batjocorirea cinică de către *"Roman"* a zilei Naţionale a României la 1 Decembrie 1990 la Alba Iulia, arestarea familiei regale române în seara şi noaptea de Crăciun 25-26 Decembrie 1990 şi expulzarea ei a doua zi dimineaţa, asasinarea studentului Andrei Frumuşanu şi a Doamnei Aurica Crăiniceanu în mineriada din 24-28 Septembrie 1991) s'au *"despărţit"*, prin destituirea lui Roman din funcţia de prim-ministru de către Iliescu, pentru a câştiga acelaşi număr de voturi în alegerile din 1992. FSN s'a *"despărţit"* în FDSN (Iliescu) şi FSN (Roman) înainte de alegeri, în primăvara 1992. Calculul politico-electoral le-a reuşit perfect la alegerile din 27 Septembrie şi 11 Octombrie 1992 (este o evidenţă, căci Caius Traian Dragomir i-a făcut jocul electoral lui Iliescu în *"campania prezidenţială"*, în turul I şi II majoritatea voturilor FSN-Roman fiind pentru Iliescu).

Să socotim: FDSN a obţinut 28%, iar FSN 11%; adunate, rezultă 39%; dacă adunăm cele 28% de ***dezamăgiţi*** (de Iliescu şi Roman, dar rămaşi intratabili duşmani ai lui Coposu şi Constantinescu!) ***nereprezentaţi la vot***, rezultă 67%, adică exact cât totalizase FSN monolit la 20 Mai 1990; în cazul lui Iliescu, dacă adăugăm la 62% (câte a câştigat) cele 28% dezamăgiţi (de el, dar rămaşi ostili lui Constantinescu!) nereprezentaţi la vot, rezultă 90%, deci cu 5% mai multe decât la 20 Mai 1990. Că PD-FSN votează în Parlament de partea Opoziţiei (=Convenţia Democratică), este marea înşelătorie pentru Opoziţie: Iliescu are asigurată majoritatea parlamentară prin blocul monolit PDSR + PUNR + PRM + PSM + PDAR; dacă nu ar avea-o, Roman şi ai lui ar vota de partea lui Iliescu, şi astfel s'ar *"demasca"*. Că Roman este *"calul troian"* infiltrat de Iliescu în cetatea Opoziţiei, a dovedit-o - cu o evidenţă raţională carteziană, clară şi distinctă - emisiunea televizată în primăvara 1994, avându-l moderator pe Dl. Vartan Arachelian, cu invitaţi Dl. Coposu şi *"emanaţii"* şi excolegii de guvern Roman şi Năstase: toţi telespectatorii lucizi şi conştienţi au putut constata că impostorii neocomunişti Roman şi Năstase vorbesc pe-o strună, iar Dl. Coposu este ceea ce este - Opoziţia! Prezentul şi viitorul politic (mai mult sau mai puţin îndepărtat) vor confirma ***judecăţile noastre de constatare.*** Aşa că, noi Convenţia Democratică din România, trebue să fim vigilenţi! Roman, republicanul şi anti-regele Mihai, este tot aşa de opozant lui Iliescu, cum... sunt eu, greco-catolic şi papistaş, opozant Papei dela Roma!

În prezent, spre ruşinea noastră naţională, suntem singura ţară din lume cu 5 (cinci) partide comuniste deghizate (PDSR, PUNR, PRM, PSM, PDAR) şi un partid comunist cu garda deschisă, Partidul Socialist al lui Tudor Mohora. Cele 5 (cinci) partide cripto-comuniste au fiecare roluri, atribuţii şi sarcini perfect delimitate: PDSR - eliberarea liniei politice generale, a strategiei şi tacticii corespunzătoare fiecărui moment conjunctural intern şi internaţional; PUNR - exponentul Securităţii Comuniste din Ardeal, însărcinat să propage minciuna pericolului maghiar; PSM - exponentul *"valorilor"* vechiului regim comunist; PRM - exponentul Securităţii Comuniste din Bucureşti şi, prin duhoarea radiaţiilor ei, din România, însărcinat să sperie populaţia românească cu toate pericolele imaginabile şi inimaginabile pentru a-i inocula spaima de noul regim comunist; PDAR - copia leită a Frontului Plugarilor al lui Petru Groza din anii 1945-1947, însărcinat să substituie PNŢCD ca exponent real al intereselor ţărănimii româneşti. În politica externă, toate aceste 5 (cinci) partide sunt antiromâneşti, ruseşti, antieuropene, antioccidentale.

De ce regimul Iliescu a relegalizat P.C.R. (=P.S. Mohora) abia acum? În 7 (şapte) ani, regimul Iliescu a reuşit să compromită capitalismul (=liberalismul) şi să nască regretul marii părţi a populaţiei româneşti după regimul Ceauşescu. Cei 28% dezamăgiţi şi neprezentaţi la vot în Septembrie 1992 sunt nostalgicii ceauşismului. P.C.R. (= P.S. Mohora) afirmă clar scopul său: restabilirea comunismului pur, despotic-asiatic. Voturile dezamăgiţilor vor curge la alegerile din toamna 1996 la P.S. Mohora. Ca să rămână la putere, vechi-noul regim comunist Iliescu nu îşi mai poate îngădui să piardă nici un vot!

QUOD ERAT DEMONSTRANDUM!

SEMNIFICAŢIA UNEI DEMISII...

Urmare din pag. 2

Am cunoscut, de asemenea, *"opinia"* vicepreşedintelui Uniunii Avocaţilor din România şi aceea a Decanului Baroului de Avocaţi, Bucureşti. ***Mărturisesc că aceştia s'au ferit de a pune punctul pe i*** - cum se spune -, circumspecţi de a nu fi învinuiţi că ar împărtăşi *"poziţia"* inspectorului de poliţie. Ori, calitatea pe care o au şi activitatea lor profesională, cunoscători în mod direct ai *"problemelor"* cu care se confruntă în sălile de şedinţă a instanţelor ca şi cele privind *"modul"* de soluţionare judecătorească, ***ar fi trebuit să-i îndemne spre o mai cuprinzătoare caracterizare şi cunoaştere a conţinutului protestului***, considerând că aceasta ar fi şi o *"obligaţie civică"*. Numai că, din păcate, optica aceasta le este cu totul străină.

Am arătat că, în protestul său, generalul Pitulescu, scrie aşa: *"În semn de protest faţă de actuala situaţie din societatea românească"*. Probabil că ştie dânsul ce ştie. Dar, mai ştim şi noi câte ceva.

Într'adevăr, fără a generaliza, nu trebue să ne ascundem, subliniind că, uneori, ***rezolvarea cauzelor nu se mai cuprinde în atribuţiunile şi îndatoririle funcţionale ale celor împuterniciţi să împartă dreptatea***. Că, tot uneori, din diferite *"motive"* - unele prea bine cunoscute şi devenite de notorietate -, nu se mai poate avea, cât de cât, nici măcar imaginea reuşitei şi că ***acesta*** este cadrul real al realităţilor juridice şi judiciare, ***cadru cu totul impropriu unei rezolvări legale şi în dreptate şi care***, din păcate, ***sunt aşa de actuale şi mai ales prezente.***

Ministrul Chiuzbaian, într'un comunicat, a precizat că *"... anumite verdicte pot fi discutabile..."* Desigur, este necontestat că se pot face greşeli ori că, ***judecătorii pot interpreta felurit acelaşi text de lege, folosindu-se, cu bună credinţă, de un anume punct de vedere.*** Adică, atunci când acest lucru este cu putinţă şi când, deci, nu i se poate aduce nici o învinuire, activitatea acestuia desfăşurându-se la adăpostul oricărei suspiciuni.

Problema este cu totul diferită în situaţia în care legea este categorică şi, prin urmare, în afara oricărei posibilităţi de interpretare. Să exemplificăm. Legea nr. 17 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere, publicată în Monitorul Oficial nr.100 din 18 Aprilie 1994, prevede în art.5: *"Prevederile acestei legi nu se aplică... contractelor de închiriere încheiate de chiriaşi cu proprietari particulari după 1 Ianuarie 1990"*.

Aşadar, o situaţie limpede, fără nici o posibilitate de o altă interpretare, judecătorul respectiv având de soluţionat procesul cu destulă uşurinţă, citind dosarul şi în acelaşi timp - şi mai ales - fiind de bună credinţă. Nu avea altceva de făcut decât ***să aplice legea.***

Cu toate acestea, prin sentinţa civilă nr.5227 din 25 Mai 1995, respinge acţiunea reclamantului, hotărînd că pârîta beneficiază de prelungirea contractului său de închiriere.

Cu alte cuvinte, cu un curaj ieşit din comun, instanţa, peste lege şi împotriva legii, a hotărît că şi pârâta beneficiază de prelungirea contractului, interpretând tocmai pe dos dispoziţiunile art.5 din legea nr.17/1994.

Aşa dar, instanţa zice DA, acolo unde legea, dispune în mod categoric NU.

În plus de aceasta, aduce o motivare care nu îşi poate găsi absolut nici o justificare, înserată astfel: *"...legea nu conţine nici o dispoziţiune cu privire la calitatea de proprietari a celor care au încheiat contracte de închiriere"*.

Iată cum, în acest caz, instanţa - prin care preşedintele Judecătoriei - a făcut tot ce a crezut de cuviinţă, din *"dorinţa"* de a fi pe placul pârîtei. Şi astfel, stăpânindu-ne nu numai nedumerirea dar şi revolta, în mod necesar, ne gândim la *"sfaturile"* pe care le-a primit pârîta, la *"asigurarea succesului"*, într'o acţiune sortită eşecului - deoarece *"se opunea legea"* - şi care, până la urmă, i-a fost admisă - ***cine poate să ştie cine şi de unde i s'a putut garanta izbânda -.***

Ori, în speţă, este de netăgăduit că ***nu se poate vorbi de greşeală,*** cu atât mai mult cu cât, pe lângă nesocotirea VOITĂ a legii nr.17/1994, instanţa, INCREDIBIL, a avut îndrăzneala să pronunţe ***o hotărîre preferenţială, uitând, TOT ÎN MOD VOIT, cunoaşterea şi a altor dispoziţiuni legale ori acte normative,*** obligatorii şi anume:

- art.3 din legea nr.92/1992 pentru organizarea judecătorească, în sensul că *"nimeni nu este mai presus de lege"* ori că *"justiţia se înfăptuieşte în mod egal pentru toate persoanele"*;
- ori, decizia nr.61/1996, publicată în Monitorul Oficial nr.6 din 15 Ianuarie 1996, prin care Curtea Constituţională a hotărît că *"Justiţia se înfăptuieşte în numele legii, deci prin aplicarea ei, nu prin ignorarea unor dispoziţiuni legale"*, sau, de asemenea, decizia nr.124 din 5 Decembrie 1995 - Monitorul Oficial nr. 293 din Decembrie 1995 -, prin care, aceeaşi Curte Constituţională a decis că *"...potrivit art.16 din Constituţie, cetăţenii sunt egali în faţa legii, fără privilegii şi fără deosebiri"*.

Am socotit necesar, pentru argumentarea opiniei şi justificarea acestei situaţii, cu adevărat INCREDIBILĂ, să insist mai mult şi ferindu-mă de a ajunge la o calificare privind *"cauzele şi modul de soluţionare judecătorească"* să las cititorilor acestui articol posibilitatea de a reflecta, în ansamblu, asupra acestei cauze şi pentru a concluziona, probabil, că ŞI AICI se poate vorbi tot despre un *"protest faţă de actuala situaţie din societatea românească"*. Şi, bineînţeles, fără a se putea invinui despre o *"patentă ingerinţă în competenţele puterii judiciare"*.

Am mai adăuga că "reformarea eventuală" a hotărîrii de către instanţa superioară, competentă, nu este îndestulătoare pentru clarificarea problemei discutate, ci trebue în mod obligatoriu să ne gândim la ***"atmosfera" de neîncredere şi de suspiciune promovată de o astfel de rezolvare***, cu efecte atât de negative, păgubitoare pentru partea care a pierdut procesul dar mai ales, ***priviri piezişe îndreptate către "independenţa" judecătorilor la care m'am referit.***

S'a întâmplat ceva. Acest lucru este sigur, numai că nu ştim ce s'a întâmplat. Dar această întrebare, stăruitoare şi devenită obsedantă, cere neapărat o explicaţie, altfel este de neimaginat ca o instanţă judecătorească să spună "DA", prin nesocotirea legii care dispune categoric "NU".

Oare s'ar putea vorbi despre corupţie? Personal, apreciez că o asemeneea calificare - dacă ar fi cazul - este de atributul unor foruri competente, deşi nu este lipsită de interes, precizarea D-lui profesor Vasile Gionea, ex preşedintele Curţii Constituţionale: *"...există corupţie în magistratură; afirmaţiile generalului Pitulescu sunt adevărate, inclusiv că asupra sa s'au făcut intervenţii "de sus"*. (*România liberă* din 2 Martie 1996).

În final, vom spune că toate acestea - şi multe altele care se cunosc dar nu se spun - pot fi cuprinse în protestul D-lui general Pitulescu ***"...faţă de actuala situaţie din societatea românească"*** şi că este de datoria autorităţilor superioare de stat să întreprindă acţiuni salvatoare pentru întărirea şi respectarea legalităţii, în special de către organele investite cu competenţă de decizie, pentru o colaborare eficientă a acestora şi asigurarea unui climat prielnic dezvoltării societăţii româneşti.

Av.Dr.N. RODEAN

Din secretele guvernului

ROMÂNIA - SĂRACĂ ŢARĂ BOGATĂ

-I-

Aurel S. MARINESCU

Nu este un secret grava situaţie economică în care se află azi România. De fapt regimul comunist a dus ţara la dezastrul economic cu mulţi ani în urmă; poporul român a suferit un efort neînchipuit de greu încât la schimbarea garniturii conducătoare în Decembrie 1989, cel puţin nu avea nici o datorie externă. Azi are 6 miliarde dolari şi economia este tot dezastruoasă.

Din această cauză se nasc unele întrebări: dacă cursul leului este ţinut forţat spre a nu exploda inflaţia care şi aşa creşte în ritm îngrijorător, dacă nu sunt bani pentru salarii şi pensii decente, dacă sărăcia este generalizată, dacă se fac noi şi noi împrumuturi externe; atunci de ce România face cheltuieli de investiţie în străinătate ? Şi dacă, continuă să facă aceste investiţii - unde este profitul şi cum este el folosit ?

- De ce România contribuie anual la Institutul de fizică din DUBNA-Ucraina şi care este profitul? Şi care este contribuţia?

- Dacă România are investiţii în minele de nichel din Cuba care este suma investiţiilor; este oare rentabil ?

- Dacă România a avut participare în investiţie la o mină de cărbuni în statul Virginia U.S.A., care a fost profitul şi de ce a fost vândută ?

Şi de ce poporul român din al căror bani s'au cheltuit şi se cheltuiesc aceste sume, nu este informat ? De ce atâta de secret ? Chiar aşa este el de dispreţuit de guvernanţii comunişti ?

Azi vom descrie, pe scurt, povestea minei de cărbuni VP-6 din statul Virginia. Această mină urma să asigure o bună parte din cărbunele cocsificat necesar industriei metalurgice româneşti care neavând suficient astfel de cărbune pentru a satisface uriaşa industrie creată mai importa şi din URSS, Polonia şi Australia.

Mina VP-6, avea un zăcământ de 130 milioane tone. Investiţia se făcea în etape: în prima etapă România a investit 53 milioane dolari daţi de o bancă americană şi garantaţi de Occident Petroleum, firma lui Armand Hammer, unul dintre cei mai importanţi agenţi sovietici plantat în USA. Socotind că Românii sunt parteneri serioşi, Americanii au gândit afacerea pe 40 de ani, până în 2017. Afacerea era deosebit de rentabilă pentru România care îşi recupera banii prin diferenţa dintre preţul pieţii şi cel de cost - cam 27 de dolari pe tonă şi deci cu cât mai mult cu atât mai repede era acoperită investiţia. În contract România era obligată începând din 1980 să cumpere 14 milioane tone în 35 de ani. Banii din prima etapă au fost pentru cheltuielile legate de punerea în exploatare a acestei mine foarte modernă, reprezentau contribuţia României (53 milioane dolari) prin beneficiarul MINERAL IMPORT-EXPORT.

Contractul era deosebit de favorabil Românilor căci mai prevedea la sugestia americană că, dacă din motive obiective România nu poate prelua cantitatea prevăzută prin contract, poate delega partea americană să o vândă, la care vânzătorul lua un mic comision.

Partea română, pentru urmărirea folosirii fondurilor repartizate şi desfăşurarea lucrărilor, pe o perioadă de început - 5 ani - a fost formată din 3 reprezentanţi permanenţi. În această echipă a fost introdus, conform obiceiului, şi un securist pe post de economist care a început activitatea cu note informative. Şi au urmat dificultăţi provocate intenţionat în ţară, care au condus la o întârziere de 6 luni şi când lucrările mergeau bine, după 3 ani jumătate cu bilanţ excelent, informaţiile economistului securist au avut ca rezultat chemarea în ţară a şefului echipei care era coordonatorul lucrărilor de investiţii cu 5 luni în avans, acţiune condusă de Securitate. În locul acelui specialist a venit un *"tovarăş"* complet necunoscător al programului şi nevorbitor de limbă engleză. Colectivul s'a dezmembrat după notele informative ale economistului că *"şeful ia bani dela Americani şi nu se mai întoarce în ţară!"* Deci, câţiva incapabili au compromis un contract deosebit de favorabil pentru ţară.

Partenerul american, din cauza deselor conflicte i-a declarat incompetenţi şi le-a cerut anularea contractului. S'a ajuns la judecăţi şi arbitraje iar partea română în loc să ceară 1/3 din valoarea la zi a depozitului de cărbuni şi 1/3 din valoarea echipamentului a ales în schimb prin *"Mineral Import-Export"* să vândă, ceea ce însemna că primea ca investor nu ca proprietar.

La 13 ani dela primirea primului vapor cu cărbuni dela această mină, patrioţii în frunte cu Văcăroiu, au vândut partea ce se cuvenea României cu 8.1 milioane dolari, sumă ce însă nu a ajuns la buget ci în contul *"Mineral Import-Export"* care s'a privatizat. Totul dela împrumut până la vânzarea din 1993 a fost ţinut secret de popor. În ţară s'a aflat din lăudăroşeniile lui Ceauşescu faţă de Gorbaciov: *"Nu ne gândim pentru materii prime numai din URSS, am investit 100 milioane în USA, suntem proprietari acolo"*.

Nimeni nu a justificat cum s'au folosit aceşti bani, 8.1 milioane dolari; guvernul nu ştie nimic, deşi vânzarea s'a făcut cu ştirea lui Văcăroiu, continuă să tacă şi se pare că omul care ştie multe despre această afacere şi comisionul, a fost exilat departe, peste mări şi oceane tocmai la Misiunea economică a României din New York.

O mărturie

Iulia SCUTARU

Evenimentele din punctele fierbinţi ale globului: Rwanda, ex Iugoslavia etc., au proiectat din nou în prim-plan drama refugiaţilor - a acelui segment de populaţie civilă, care, sub presiunea conflictelor interne (dar ce conflict mai este doar intern!) sau a unor forţe - armate, de regulă - din afară, îşi părăseşte locurile natale, întreaga agoniseală, tot ce a fost trecutul şi speranţa ei de viitor şi ia calea pribegiei, pentru a-şi salva viaţa.

În acest mare capitol de suferinţă omenească se înscrie o categorie, creată de convulsii istorice mai vechi, dar cu consecinţe, încă, actuale, al cărei destin a avut o încărcătură dramatică mai specială. Este vorba despre Românii care, în 1940 şi, apoi, în 1944, au fost nevoiţi să părăsească teritoriile naţionale invadate de fosta Uniune Sovietică: provinciile Basarabia şi (mai mult de jumătate din) Bucovina, la care s'a adăugat, dintr'o trăsătură de creion rusesc, plasa Herţa, o mică unitate administrativă dintr'un judeţ ce aparţinea unei alte provincii româneşti, iar din 1948, şi Insula Şerpilor.

Ocupaţia din 1940 a urmat unui ultimatum care echivala cu o declaraţie de război şi nu lăsa nici o şansă României, mica vecină dela frontiera vestică a colosului roşu. Ocupaţia din 1944 s'a produs în condiţiile conflagraţiei mondiale. În ambele dăţi, mase mari de oameni au fugit din calea tăvălugului bolşevic, în împrejurări de un rar dramatism, căutând adăpost în ţara liberă (despre suferinţele, imposibil de imaginat pentru o lume normală, îndurate de cei rămaşi, deveniţi peste noapte, din oficiu cetăţeni sovietici şi supuşi unei criminale politici de deznaţionalizare şi de exterminare, nu vom vorbi acum).

După război, când România a fost ocupată militar şi colonizată ideologic de U.R.S.S., despre cei peste un milion de cetăţeni români refugiaţi nici nu s'a mai putut vorbi, măcar; ei au devenit un subiect tabu. Iar după ce Moscova a impus abdicarea Regelui Mihai I şi şi-a instalat, la Bucureşti, regimul marionetă, situaţia refugiaţilor a luat o turnură tragică: organele de represiune bolşevice i-au hăituit şi i-au vânat - pe teritoriul liber românesc! - arestându-i, asasinându-i pe loc, de parcă ar fi avut de-a face cu o colonie interioară a lor (ştiau ele ce ştiau!), aşa cum erau, de fapt, republicile *"surori mai mici"* ale Rusiei, care alcătuiau U.R.S.S. şi cum au devenit şi ţările central şi est-europene, abandonate în sfera de influenţă sovietică.

Cincizeci de ani, marcaţi de un şir lung de nedreptăţi şi suferinţe, refugiaţii din ţinuturile româneşti răpite nu au existat oficial. După atâta tăcere impusă, ei şi-au făcut auzită vocea, discutând liber despre destinul lor şi al ţării, în cadrul organizat al Primului Congres Mondial al Refugiaţilor şi Descendenţilor Acestora din Teritoriile Ocupate de Imperiul Sovietic, iniţiat de Consiliul Naţional al Reîntregeirii, sub preşedinţia D-lui Mircea Druc, întrunit anul trecut la Iaşi.

Congresul a examinat situaţia refugiaţilor şi a urmaşilor acestora, aflaţi în ţară şi în străinătate, subliniind că modificarea radicală a statutului lor actual şi a condiţiilor lor de existenţă depinde, în primul rând, de anularea consecinţelor ce decurg din ocupaţia sovietică a teritoriilor româneşti din Răsăritul şi Nordul României, iar în final, de reîntregirea ei.

Participanţii au relevat necesitatea ca forurile şi organismele internaţionale de decizie, opinia publică mondială, pe al căror sprijin Românii contează atât de mult, să cunoască adevărul privind nedreptăţile făcute ţării lor, aspiraţiile, voinţa şi credinţa lor în triumful dreptăţii istorice, ideile care s'au cristalizat în documentele de bază ale Congresului: Rezoluţia şi Apelul. Iată câteva: idealul reîntregirii spaţiului românesc are o indiscutabilă legitimitate istorică; frontierele fireşti ale României sunt cele stabilite prin voinţa poporului român la 1 Decembrie 1918; înstrăinarea celor 11 judeţe din provinciile istorice româneşti Basarabia şi Bucovina - partea nordică -, a ţinutului Herţa, precum şi a Insulei Şerpilor, ocupată în 1948, a fost şi este temporară şi s'a produs în condiţiile folosirii forţei contra naţiunii române; în toate ţinuturile româneşti există o mişcare unionistă, continuatoarea aceleia care a condus la unirea Munteniei, Transilvaniei şi Moldovei, în 1601, la crearea Statului Român, în 1859 şi la Marea Unire din 1918; în teritoriile răpite, continuă acţiunile manifeste de deznaţionalizare a Românilor şi se practică o românofobie accentuată; caracterul unitar al economiei şi spiritualităţii româneşti, în esenţă europene, a fost puternic afectat de rapturile teritoriale din 1940, 1944 şi 1948, iar dezvoltarea României nu poate să decurgă firesc, atâta timp cât nu se reface unitatea naţională a ţării; nedreptatea flagrantă care s'a făcut României şi care se perpetuează prin persistenţa divizării naţionale, trebue înlăturată.

Autoarea acestei mărturii, care a trăit ororile refugiului şi consecinţele lui, roagă pe cei care o vor citi, să asculte această voce cu atenţie şi cu dragoste frăţească, deoarece, dincolo de dureri şi de speranţe individuale, ea exprimă un dezideart sfânt pentru întreaga suflare românescă: ***reîntregirea ţării.***

DESPRE DEMOCRAŢIE

—Av. George VASU—

Citesc zilnic zeci de ori cuvântul *"democraţie"*, care urmează să se instaureze în ţara noastră şi în celelalte ţări foste comuniste. La noi se exprimă convingerea că drumul democraţiei este lung... dar ireversibil. Fiecare trebue să avem o *"credinţă"*, dar dela credinţă, la convingere, la certitudine este un drum lung şi spinos. Sunt de acord cu cei ce susţin că minciuna şi impostura sunt factori care subminează democraţia.

La comunişti totul pleacă dela minciună, impostură şi se foloseau metodele dictatoriale, ca frica până la paroxism, ameninţarea etc. Ei susţineau că practică *"democraţia socialistă"* şi că puterea poporului este *"determinantă în dezvoltarea societăţii multilateral dezvoltată"* etc. etc. Şi ştim ce a fost aceasta timp de 45 de ani...

Nu este cazul să dau definiţia democraţiei, ci să arăt ***concret*** pe ce se bazează forma de guvernare a societăţii democratice în ţările civilizate.

1. Pe ***libertatea individuală***, care este expresia de manifestare fără îngrădire până acolo încât să nu stânjenească pe alţii. Aceasta este *"cheia de boltă"* a democraţiei. Aceasta exprimată într'o formă populară, ar fi *"ceea ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face"*.

Ideea libertăţii individului pleacă dela faptul că toţi oamenii se nasc liberi, egali în demnitate şi drepturi naturale, iar ei trec toţi în eternitate în mod egal. Nu s'a pomenit fiinţă umană care să nu fi murit, fie împărat, rege sau cerşetor, fiind singurul fenomen biologic egal pentru toţi oamenii, în orice orânduire socială.

Libertatea ***descătuşează*** pe om de toate îngrădirile sociale, care nu deranjează altora, putând să-şi aleagă credinţa, religia, profesia, domiciliul şi toate atributele specifice fiinţei umane. Aşa cum arată art.15 din Declaraţia drepturilor omului, fiecare persoană are dreptul la o ***naţionalitate*** şi nimeni nu are dreptul să i-o schimbe sau să i-o răpească.

2. Un alt aspect al democraţiei este ***dreptul de proprietate individuală***, care este pârghia succesului economic. Se spunea undeva că *"dreptul de proprietate este **sacru şi inviolabil**"*, nu cum spuneau comuniştii că *"averea este a întregului popor"*, dar fiecare lua cât putea, de unde putea pentru a trăi. Cu alte cuvinte, bunurile sunt ale ***tuturor şi ale nimănui***. Sau cu alte cuvinte *"ce este al tău este şi al meu şi ce este al meu este numai al meu"*.

Prin urmare, până nu se va stabili dreptul de proprietate individuală, nu este adevărată democraţie. De pildă, Legea Fondului Funciar are un caracter confuz şi nu tinde să tămăduiască rănile trecutului. Nu este locul unui studiu exhaustiv al acelei legi, dar sunt convins că va produce multe nemulţumiri prin caracterul anti-democratic al acestei legi. Este suficient să amintesc formula că *"Sunt **obligaţi** să sigure cultivarea terenurilor (art.53), sunt **obligaţi**, căci după 2 ani au **pierdut** dreptul (art. 55)"* etc. etc.

Mă întreb ce fel de drept de proprietate este acela, căci Romanii îl defineau acum 2000 de ani (jun utendi, abutendi et fruendi). Prin urmare până nu se statorniceşte dreptul de proprietate individuală, ***nu este democraţie***. Democraţia nu se face din ***vorbe***, cum am arătat la început, ci prin ***fapte concrete***.

3. O altă componentă a democraţiei este respectul pentru ***ordinea de drept*** şi ***ordinea publică***.

Ordinea de drept este ***supremaţia legii în Stat***, căci de aceea i se spune STATUL DE DREPT, fiindcă domneşte legea peste tot, pentru toată lumea şi în toate împrejurările.

Ordinea publică se menţine sub scutul legii, căci altfel s'ar ajunge la ***anarhie***.

4. După ce am enumerat *"pilonii democraţiei"* să vedem cum funcţionează democraţia, fiindcă ea emană dela popor şi pentru popor.

În primul rând, ***separarea puterilor*** Statului de drept fiindcă, dacă puterile sunt în mâna unei persoane este ***dictatură***.

Puterea legiuitoare face legile, puterea executivă le aduce la îndeplinire, iar cea judecătorească judecă dacă sunt corect executate. Pentru aceasta se spune că în democraţie funcţionează Statul de drept, care se bazează numai pe lege, la care se supune toată lumea dela primul până la ultimul cetăţean.

Am schiţat cele mai importante trăsături ale democraţiei, fără a trece la examinarea organelor sale, ceea ce ar depăşi iniţierea noţiunii de democraţie, adică demos înseamnă popor, iar cratos - putere (în limba greacă veche), ceea ce înseamnă puterea poporului.

Prin urmare, democraţia ca formă de guvernământ, este o instituţie de durată, menită să slujească pe acei ce o adoptă.

O NOUĂ DENIGRARE

—Tiberiu HENTEA—

Imensele pregătiri pentru alegerile care vor urma în anul acesta se văd în toate sectoarele de activitate politică, fel de fel de combinaţii se fac şi toate aceste febrile manifestări se fac prin diferite metode.

O nouă campanie de denigrare a Mişcării Legionare se pune la cale.

Se scot filme şi documente falsificate şi trucate din arhive ca să se demonstreze lumii cine au fost legionarii. O mână ocultă dirijează totul, ca tineretul să nu fie captat de tendinţe legionare. Mişcarea Legionară este o mişcare românească cu adevărat creştină care, a dovedit de atâtea ori marea ei Spiritualitate. MOŢA şi MARIN s'au dus într'o ţară catolică de gintă latină să lupte şi să moară pentru CHRISTOS. Toate cele ce au trecut peste Măreaţa Legiune sunt bine cunoscute. Tot arsenalul de argumente false şi trucate, sunt prezentate şi astăzi asupra unui trecut de peste 60 de ani ca să se ascundă ADEVĂRUL care începe să iasă la iveală. Tineretul român care este în criză ideologică, caută un adevăr care este ascuns, ca să nu se contamineze tinerii de azi.

Aceşti tineri sunt fiii noştri, ai bunicilor care cunosc realităţile trecute ca să nu mai fie minţiţi de istorici prin manualele şcolare care au falsificat întreaga istorie. Ei cunosc adevărul prin lipsurile pe care le-au avut şi prin suferinţele familiilor. Ce vor aceşti tineri, întoarcerea la spiritualitatea creştină, a fi cinstiţi şi folositori neamului. Sunt tineri curaţi, cinstiţi cu binele născut în ei, care vor ca să spele din minţile altora otrava comunistă care i-a îmbecilizat, împins la satanism prin pornografie şi acte antisociale.

Ei vor să muncească să fie folositori ţării prin tot ce pot da ei.

Aceasta este frica eşalonului doi comunist. Spiritualitatea naţional creştină care a renăscut va fi în Mileniul 3 axa de bază a neamului nostru.

Aceşti tineri vor să fie liberi să scrie, să gândească, să şi să muncească să spele ruşinea care ne apasă pe toţi prin degradarea umană în care a ajuns ţara.

Cred că în aceşti 5 ani cei ce şi-au făcut averi din munca noastră au ajuns la saturaţie. Tot ce a fost bun a fost distrus şi furat.

Să nu se uite că noi suntem încă o generaţie care cunoaştem toate faţetele comunismului, şi nu mai putem fi duşi în eroare. Lungii ani de oprimare comunistă refulează orice tendinţă de o revenire în orice formă va apare.

Se uzează fel de fel de capcane ca să fim compromişi. Aceleaşi lozinci care le pun pe ecran sunt neverosimile, se dau fapte care nu au existat ca omul de rând să le creadă. Se fac coaliţii ca să ne degradeze moral.

Conducerea neocomunistă de azi, este vinovată de inducerea în eroare a populaţiei.

Scrisori esenţiale

UNDE SUNT ARDELENII DE ALTĂDATĂ?

—Teodor BRĂILEANU—

Domnule senator Bodea,

Reapariţia Dvs. în viaţa publică - după o absenţă notabilă - ne arată două lucruri extraordinar de grave pentru neamul omenesc: că s'au găsit foarte uşor şi repede - intelectuali care să se pună în slujba actualilor foşti, ca avocaţi ai daimonului, şi că aceştia - culmea! - sunt tocmai ardeleni! Unii - individualităţi îngrămădite în jurul noului mit pe care şi l-au creat marxiştii români (care nu pot trăi fără un tătuc), alţii - pentru o teribilă diversiune - s'au constituit într'un *"nou"* partid ultranaţionalist (din aripa naţionalist-comunistă ce-a fost în jurul lui Ceauşescu).

După ce aţi ieşit la rampă, în situaţii foarte dificile în care se află al doilea preşedinte de republică de creaţie socialistă în care ne-aţi apărut ca un avocat al anormalului şi nefirescului pentru neamul românesc (al unei revoluţii naţionale fără esenţa ei - schimbarea), n'am mai ştiut de Dvs. până în seara zilei de 5 Martie 1996 când aţi reapărut într'un moment de mare dificultate al preşedintelui nefiresc în fruntea neamului, la ceasul când trebue să ieşim odată din comunism. Şi din nou de avocat al *"ieşirii"* din comunism prin comunişti, aberaţie care ne-a arătat şase ani că aşa ceva chiar că este imposibil. Faţă în faţă cu unul dintre intelectualii noştri lucizi, care ne reprezintă spiritul şi nevoia actuală de limpezire, revenit cu verbiajul contrafăcut, de tip iliescian, care s'a specializat în prezentarea negrului alb şi a albului negru, n'aţi putut să ne *"explicaţi"* de ce *"ţara"* nu'şi poate pune în valoare capacităţile. Cazul Dvs. ne-a arătat de ce: la noi cel mai important lucru este - dela legionari încoace - a sluji puterea şi nu poporul.

De altfel aţi declarat rituos că ceea ce vă caracterizează este ***loialitatea***. Faţă de cine, nu este deloc greu de aflat pentrucă doar nu noi v'am numit ambasador în această ţară ca o inimă a Europei.

Prin Domnul Bodea - şi toţi *"intelectualii"* din PUNR - acest adevăr crud şi cinic se demonstrează dureros de edificator. De-asta şi astăzi sute şi mii de Români de valoare rămân în anonimat, trec în nefiinţă fără a fi cunoscuţi, nici măcar în ţară, darmite în lume. Pentrucă cei care trebue s'o facă - precum alde domnia voastră, repeziţi spre posturile de promovare a valorilor - aveţi în vedere doar - sau mai întâi - realizarea personală a domniei voastre, prin poleirea celui care *"v'a promovat"*. Fiind unul dintre cei ajunşi la vârsta a treia - şi încă mare anonim - (deşi *"am adunat"* mai mult de două geamantane de manuscrise, - depăşind *"norma"* pe care ne-o cerea Zaharia Stancu pentru a ne socoti *"ecriveni"* - domnii tovarăşi nu ne-au uitat pe cei excluşi din partidul comunist ca şi pe cei ce i-a ţinut *"ascunşi"* prin închisori) cred că la noi politicul încă este acela că obturează şi inhibă valorile, promovând mediocritatea clientelară, dând frâu liber şi chiar încurajând băgăcioşii şi semidocţii în detrimentul adevăratelor valori. Să nu uităm cazul Teatrului Naţional când un bâlbâit făcător de metafore facile este preferat unuia dintre marii oameni de teatru ai lumii de origine românească.

Acesta este cancerul care ne roade şi ne-a dus ţara într'o fundătură.

Dacă ne amintim că încă înainte de mica unire a lui Cuza - şi mai ales după el - intelectualii ardeleni au fost aceia care s'au ajutat pentru afirmare şi ţara s'a folosit de ei pentru modernizare şi unire după acest mare eveniment al anului 1989 - echivalent cu cel dela 1848 şi mai ales cu cel din 1918 - ardelenii au coborît totul în ambiguitate, obedienţă şi exagerare a unor pericole inexistente, stârnind - prin antimaghiarism - mânia comunistă faţă de Occidentul de care avem acum nevoie ca de apă după îndelungata şi neiertătoarea secetă.

Păcat că n'aţi înţeles nimic din acest adevăr istoric, deşi nu uitaţi să vă lăudaţi că sunteţi ardelean, de care nouă ne este pur şi simplu ruşine.

S'ar putea ca - din cauza unora ca domnia voastră, noi Românii să mai orbecăim della toamnă încă patru ani pe fundul prăpastiei.

Istoria însă nu vă va ierta şi vă va consemna aşa cum sunteţi şi nu cum vă închipuiţi c'aţi fi. Motiv pentru care mă întreb încă de pe acum dureros de retoric: unde sunt ardelenii de altădată?

ANTOLOGIE PASCALĂ

RUGĂCIUNE PENTRU RĂNILE ŢĂRII

Nu da, Doamne, nici unui duşman
Suferinţa noastră dintr'un an
Şi ne iartă nouă dacă plânge
Inima din noi de-atâta sânge.

Pâinea noastră, coaptă'n bunătate,
Dă-ne-o nouă ca şi pân'acum,
Fă-ne, Doamne, prin durere drum
Ca unei corăbii pe'nnoptate.

Lasă'ncet din cerul Tău să cadă
Pacea peste noi ca o zăpadă
Şi pe-o rază de luceafăr mare
Dă-ne semn de milă şi'ndurare.

Dintr'un cap în celălalt al zării,
Abătut cândva la o răscruce
Umilit ca Fiul Tău pe cruce,
Zace'n lacrimi trupul rupt al Ţării.

Pică-i Doamne din uleiul sfânt
Peste rănile cioplite în pământ
Şi înalţă din puterea gliei
Chipul cel rotund al României.

Vintilă HORIA

OUL DOGMATIC

E dat acestui trist norod
Şi oul sterp, ca de mâncare,
Dar oul viu, la vârf cu plod,
Făcut e să-l privim la soare!

Cum lumea veche în cleştar,
Înnoată în subţire var
Nevinovatul, noul ou,
Palat de nuntă şi cavou.

Din trei atlazuri e culcuşul
În care doarme nins albuşul
Atât de galeş, de închis,
Ca trupul drag surpat în vis.

Dar plodul?
De foarte sus
Din polul plus
De unde glodul
Pământurilor n'a ajuns,
Acordă lin
Şi masculin
Albuşului în hialin:
Sărutul plin

Om uitător, ireversibil,
Vezi Duhul Sfânt făcut sensibil?
Precum atunci, şi azi întocma:
Mărunte lumi păstrează dogma. .

Să vezi la bolţi pe Sfântul Duh
Veghind vii ape fără stuh,
Acest ou-simbol ţi-l aduc,
Om şters, uituc.

Nu oul roşu.
Om fără saţ şi om nerod,
Un ou cu plod
Îţi vreau, plocon, acum de Paşte;
Îl urcă'n soare şi cunoaşte!

Şi mai ales te înfioară
De acel galben icusar,
Ceasornic fără minutar,
Ce singur scrie când să moară
Şi ou, şi lume. Te'nfioară
De ceasul galben, necesar...

A morţii frunte-acolo-i toată.

În gălbenuş,
Să roadă spornicul albuş
Durata-inscrie-în noi o roată.
Întocma - dogma.

Încă o dată:
E Oul celui sterp la fel,
Dar nu-l sorbi. Curmi nuntă'n el.
Şi nici la cloşcă să nu-l pui!
Îl lasă'n pacea întâie-a lui,

Că vinovat e tot făcutul,
Şi sfânt - doar nunta, începutul.

Ion BARBU

NOAPTEA ÎNVIERII

Din spuma de vişini răsare conacul
Sub nemărginitul safir înstelat.
Aprins de-aşteptare, pândeşte buimacul
Strângându-şi toporul sub braţu'ncordat.

Troianul de floare l-ascunde cu norul
Ce-ar sta să se spargă în trăsnet cumplit.
Din sânge rachiul, din minte amorul
Străpung cu duhoare văzduhu'nflorit.

E noaptea'nvierii. Tresaltă făptura;
Tămâie e'n codri şi smirnă'n grădini,
Spre marea minune se'nalţă natura
Cu ierburi şi arbori schimbaţi în lumini.

Un clopot răsună, răspund celelalte,
Talazuri cântate rotind în eter,
Se umplu de vuiet tăcerile'nalte
Şi sufletul lumii se suie spre cer.

Buimacul înjură păruta zăbavă
Cu care creştinii se duc spre altar
Pur, crinul credinţei se leagănă'n slavă
Să-l miruie roua cerescului har.

Conacul e singur. Ai casei plecară,
Zăvoarele astăzi pe uşi nu se pun,
Deschisă e poarta oricărui de-afară.
În noaptea'nvierii tot omul e bun.

Acasă rămase bunica oloagă.
Iisus înviatul luceşte'n iatac.
Bătrâna'n fotoliu, sub candeli, se roagă
Când intră năvală tâlharul buimac.

Alături e lada crezută cu-o sumă
Ce face un diavol din omul mărunt,
El strânge toporul de parcă-l sugrumă
Smucindu-l în aer sălbatic şi crunt.

Bătrâna se uită la el fără frică
Cu chipu'n văpae de candeli nimbat,
Ea crede că omul o cruce ridică
Şi glasul ei cântă: "Hristos a'nviat!"

Ce caldă blândeţe, ce miere cerească
E'n glasul bătrânei că omu-a'mpietrit?
Se năruie braţul ce vru să lovească,
Toporul îi cade cu zgomot icnit.

Se mişcă nălucă Iisus în icoană
Şi'nvăluie'n aur tăcutul iatac,
Podeaua răsună de stranie zvoană
De parcă'n adâncuri ar geme un drac.

Atât a fost totul. Acum se frământă
Ca noru'ntre vânturi de Nord şi de Sud;
Cu mintea trezită şi-asupra-şi răsfrântă,
Se vede deodată nemernic şi crud.

Cu spaimă zăreşte, surprinse'n trezie,
Dihănii de beznă ce'n suflet s'ascund
Precum într'o apă când e străvezie
Vâscoase jivine târându-se'n fund.

Sub bolta'nstelată, ce stă'n sărbătoare,
Pământul se'ntinde smălţat ca un preş,
Tot omul lumină, tot pomul o floare,
Doar el, pângăritul, se simte un leş.

Bătrâna-l priveşte de parcă-l răsfaţă,
Străină cu totul de zbuciumul lui;
Ea pare bunica însuşi de faţă
Ca'n vremea când, fraged, era doar un pui.

Mergea împreună cu sfânta bătrână
În nopţi ca şi asta la Domnu' Hristos,
Rădeau ghioceii în chita din mână
Şi inima floare s'o ducă prinos.

O, glasuri de clopot şi ropot de toacă,
Odraslă de înger rămasă'napoi,
Cascadă de munte căzută'n băltoacă,
Zăpadă de suflet topită'n noroi!

Zdrobit îngenunche şi geme: "Iertare,
Iertare, iertare", cu grai sugrumat.
Bătrâna-l priveşte cu-adâncă mirare,
Iar glasul ei cântă: "Hristos a'nviat!"

Nichifor CRAINIC

ÎNVIERE

Paşte printre străini
Fără ouă roşii
Ca să nu ne aducem aminte de sângele vărsat în ţară.

Fără cozonac
Ca să nu ne gândim la grâul dus peste graniţi.

Printre palmierii înalţi în grădini
Nici ceasul nostru nu este acelaşi cu-al vostru
Căci iată - începe să fie foarte târziu
Pentru mulţi...

Numai stelele nopţii care trece acum
Sunt stelele care vor lumina ca o consolare
Noaptea care la voi, pare

Fără sfârşit.

Ştefan BACIU

GOLGOTA ROMÂNEASCĂ

Ni-i trupul răstignit, bătut în cuie,
Sus pe Golgota pătimirii noastre.
Cucernic ca un schivnic gândul suie
Spre cerul limpezimilor albastre.

Pe crucea jertfei cutremurătoare,
Pe care mor şi visele şi anii,
Oftăm prelung în deznădejdi amare;
O, Eli, Eli,lama sabactanii

Credinţa însă biruie năpasta,
Cădelniţându'şi ruga în tăcere.
Călăii ne străpung cu suliţi coasta
Şi ne adapă cu oţet şi fiere.

În urletele crâncenei gheene.
Din zvârcolirea cărnii sfâşiate,
Sclipeşte'n diamantul de pe gene
Lumina jertfei noastre ne'ntinate.

Pe creasta de văpaie a credinţei,
Noi ştim, în greaua zbatera-a durerii,
Că încolţeşte'n miezul suferinţei
Grăuntele de foc al învierii.

Ni-i ruga, Doamne, pură ca zambila,
Şi chinu-l înfloreşte'n bucurie.
Reversă-Ţi harul roditor şi mila
Pe fruntea stinsă de mucenicie!

În bunătatea Ta dumnezeiască,
Tămăduieşte-ne cu sfinte leacuri
Şi fă ca jertfa noastră să rodească,
Rotundă şi bogată peste veacuri!

Ionel ZEANA

DE PAŞTI

Peste noapte a
Înflorit mălinul.
Peste noapte s'a
Luminat seninul.

Rândunele mici
Ciripesc în ţară.
Pluguri ca furnici
Au ieşit pe-afară.

Puişor de puf
A clocit găina.
Berzei cuib de stuf
A'ntocmit vecina.

În zăvoaie au
Coborît sitarii.
Pe la hanuri s'au
Cuibărit cobzarii.

Râuri mici şi mari
Spun de ape-albastre.
Sate date'n var
Râd privirii noastre.

Flori de ghiocel
Vând ţigănci cu coşu.
Dă-mi de Paşti un miel
Alb şi un ou roşu.

Ion PILAT

DUMITRU STĂNILOAE

(16 Noembrie 1903, Vlădeni, Braşov - 5 Octombrie 1993, Bucureşti)

"IISUS HRISTOS SAU RESTAURAREA OMULUI"

-I-

Gheorghe RĂDULESCU

Cartea Părintelui Profesor Dr. Academician Stăniloae, ***"Iisus Hristos sau restaurarea omului"*** a apărut prima oară la Sibiu, în 1943, iar a II-a ediţie şi-a făcut apariţia în Editura *"Omniscop"* - Craiova, în 1993. După 50 de ani, această carte este din nou tipărită, descoperită cititorilor din România, dornici de **ADEVĂR ŞI ABSOLUT.** Cartea Părintelui Stăniloae este un document despre **ADEVĂR**, pe care îl dezvăluie lumii. Este o carte în care Dumnezeu apare în toată înfăţişarea Sa omenească, prin Iisus Hristos, ce se arată oamenilor prin înţelepciunea şi iubirea Lui fără margini, fiind Omul şi Dumnezeul, a Cărui substanţă divină atotcuprinzătoare susţine întreaga existenţă a universului.

Pentru autorul cărţii, Iisus Hristos, Dumnezeul abstracţiunii devine concret, prezentându-L lumii în mod real apărătorul omului, dar şi judecătorul lui. Prin Iisus Hristos, Părintele Stăniloae repune Omul în toate drepturile şi aşezarea lui, aşa cum a fost creat. Cartea deschide cititorului perspectiva înălţimilor, a convingerii integrale în Dumnezeu, în ea se desfăşoară întregul proces al fenomenuului existenţei Lui Iisus Hristos pe pământ, ca OM, PROFET ŞI DUMNEZEU. Toate etapele care se desprind din acţiunea cărţii, reprezintă treptele prin care a trecut Iisus Hristos, ca OM, ca DUMNEZEU ÎNTRUPAT, ca PREDICATOR, ca acuzat, ca judecat şi condamnat, ca răstignit şi ÎNVIAT, ÎNVIEREA fiind LUMINA ŞI VIAŢA VEŞNICĂ A CREŞTINISMULUI. Dar iată ce precizare face dela începutul cărţii Părintele Profesor Dr. Academician Dumitru Stăniloae: *"Trebue să precizez, însă, că scrierea de faţă nu e o carte de dogmatică propriu-zisă. Pornind dela formulele dogmatice, ea a căutat să rezolve în lumina lor probleme ale vieţii omeneşti, individuale şi sociale, care nu formează propriu-zis obiectul unor definiţii dogmatice"*. Autorul arată că, spiritul credinţei pe care îl întâlnim în OM, el este primit dela alt OM şi nu prin natură, natura poate să fie doar elementul ajutător de transmisie, dar nu elementul transmiţător, căci relaţia unui om fără credinţă cu un om credincios, îl aduce şi pe cel dintâi să devină credincios.

Aşadar, credinţa acelui om care transmite credinţa altuia este un medium care Îl transmite pe Dumnezeu în alt om, în noi. Şi Părintele Stăniloae spune: *"Omul la care întâlnim certitudinea absolută a credinţei, fără ca să o fi primit dela alt om, întrucât singur iarăşi nu şi-a putut-o da, nu a putut-o dobândi decât dela Dumnezeu de-a dreptul. Acesta este proorocul şi el este unul din organele prin care coboară Revelaţiunea dumnezeiască în societatea omenească."* Părintele Stăniloae pătrunde în tainele credinţei cu uşurinţa omului care se cufundă în adâncimea unui UNIC ADEVĂR, CARE este DUMNEZEU, el înţelege şi-şi realizează întru totul EMANATISMUL DUMNEZEIESC. Autorul îşi dă seama că *"cel mai însemnat prooroc este primul om care a crezut"*, căci spune mai departe autorul cărţii: *"Prin el a coborît prima dată Revelaţiunea în lume. Şi cum omul fără credinţă nu e om, primul om care a primit Revelaţiunea coincide cu primul om în general."* Referitor la *"Omul ca propagator al Revelaţiunii"*, Părintele Stăniloae ne demonstrează că propagarea Revelaţiunii dela om la om se face numai prin Cuvânt. Cuvântul este deci mijlocitorul între semnificant şi semnificat, cuvântul întruneşte funcţiunea de legătură între cele două părţi constitutive, între transmiţător şi primitorul mesajului. Însă în cazul Revelaţiunii nu este vorba de o explicaţie profesorală, şcolărească, profesor - student, ci de ceva mult mai înalt. Cuvântul cu semnificaţia lui abstractă devine concret în spiritul, în înţelegerea şi convingerea interlocutorului, pentrucă Dumnezeu i se descoperă prin credinţă în toată înălţimea şi forţa, în toată plenitudinea Sa. *"Cuvântul este arătătorul principal"*, spune Părintele Stăniloae, *"al subiectului semenului nostru. Nu un cuvânt prin care se exprimă un sens logic impersonal, asemănător aceluia prin care profesorul dezvoltă o teorie sau descrie părţile constitutive ale unei insecte. Cuvântul acela poate fi urmărit în detaşarea lui de persoana concretă şi atunci sensul lui devine un obiect al gândirii, al subiectului nostru.*

Numai cuvântul care exprimă voinţa interlocutorului ne descoperă direct subiecul lui." Dar în cazul credinţei noastre, cuvântul tău trebue să devină aliatul interlocutorului tău. Comunicarea trebue să se producă în mod firesc şi perfect, fără deosebiri şi controverse, căci credinţa este una şi aceeaşi în UNICUL DUMNEZEU.

Deci comuniunea trebue să îndeplinească, cum spune Părintele Stăniloae, *"raportul dintre eu şi tu"*. *"Numai cuvântul altuia ne cere şi nouă un cuvânt, - un răspuns la întrebare, cuvântul se mişcă între doi, naşte subiectul tău şi al meu, dar nu cuvântul monolog"*.

Aşadar, se cere imperios comunicarea între cele două părţi în discuţie. *"Numai atunci o persoană omenească ne devine cu adevărat un tu, când face şi din noi un adevărat eu, încărcat plenar de caracterul subiectului, al raportului EU - TU"*. Părintele Stăniloae ne arată că profeţii au fost primii oameni înzestraţi care şi-au realizat existenţa lui Dumnezeu şi au putut să profetizeze venirea lui Iisus, însă explicarea profetică este incompletă, insuficientă. Mai târziu autorul cărţii certifică certitudinea existenţei lui Dumnezeu, pe care ne-o dau Apostolii, datorită faptului că ei au avut contacte şi relaţii directe cu Iisus Hristos, El fiind Însuşi Dumnezeu, pe care nimeni şi niciodată n'a reuşit în toată Istoria dela El până la noi să contrazică prin nici un fel de argument şi dovadă că Iisus n'ar fi Fiul lui Dumnezeu.

Proba concludentă a fost şi este de 2000 de ani în faţa întregii lumi că ADEVĂRUL omenirii nu e altul decât Iisus Hristos.

Prin urmare Apostolii au o importanţă în mare măsură similară cu a profeţilor, însă Apostolii sunt martorii cei mai îndreptăţiţi şi reali, ei au fost martorii existenţei pe pământ ai Lui Iisus Hristos, ei nu pot fi combătuţi de nici o probă juridică, istorică, morală, socială şi politică, în această privinţă, cât şi neîncrederea şi îndoiala iar apoi convingerea lui Toma în existenţa şi învierea lui Iisus, vin să întregească dovezile în persoana Mântuitorului. În acelaşi timp, Apostolii şi-au dat seama că Iisus Hristos este Dumnezeu Cel Întrupat, că El Însuşi este propovăduitorul credinţei creştine, că El este Logosul, că acesta nu este un intermediar ori un intrus, El Însuşi fiind Dumnezeu, precum mărturiseşte Părintele Stăniloae: *"Credinţa nu poate fi provocată decât de realitatea divină însăşi."* În această privinţă, Apostolii explică acest lucru, clar şi argumentat în Evanghelii.

Teolog de înaltă clasă, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu dă definiţii profesorale, pentru a fi învăţate de studenţi în mod mecanic, el introspectează EMANATISMUL creator şi desăvârşit dumnezeiesc, fiind el în primul rând convins de ADEVĂRUL fiinţei Divine a Lui Iisus Hristos. Astfel, Iisus nu poate fi decât: *"Nu smerit ca om şi stăpân ca Dumnezeu, ci acelaşi subiect şi smerit şi suveran sau smerit întru suveranitate şi suveran întru smerenie, Dumnezeu plecat la înălţimea omului şi om ridicat la înălţimea Lui Dumnezeu"*.

Pătrunzând în esenţa Cuvântului Dumnezeiesc al Lui Iisus, Părintelui Stăniloae i se luminează calea şi mai mult cu cât se apropie de întregul component al Structurii Dumnezeieşti a Lui Iisus": *Iisus se înfăţişa ca încorporarea absolutului. Din cuvântul Lui iradia dragostea desăvârşită şi, tocmai prin aceasta, chemarea Lui răsuna cu autoritate categorică"*, căci aşa cum spune mai departe autorul cărţii despre Iisus, singuri oamenii descopereau în El Dumnezeirea, iar în ei păcatul:

"În faţa Lui Iisus Hristos oamenii experiau însă nu numai dumnezeirea Lui, ci şi păcatul lor. Propriu-zis, aceste două experineţe sunt strâns împreunate". Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ilustrează faptul că Apostolii şi-au început propovăduirea creştină după toate stările prin care a trecut Iisus Hristos, adică după ÎNĂLŢARE, pentru a dovedi lumii adevărata imagine a lucrurilor, pentru o garanţie, o siguranţă spre înţelegerea şi realizarea cât mai deplină a oamenilor.

Oamenii aveau nevoie, prin urmare de o certitudine, căci certitudinea pentru cei mai mulţi le aducea şi convingerea Dumnezeirii Lui Iisus. Iată cum relatează autorul: *"Apostolii au fost puşi în starea de propovăduitori ai Lui Iisus Hristos, numai după ÎNĂLŢAREA Lui la cer, adică numai după împlinirea tuturor actelor care revelau Dumnezeirea Lui, producând în suflete această certitudine"*.

De cele mai multe ori filosofia, concepţiile şi teoriile filosofilor din diferite şcoli şi curente mai mult au încurcat lucrurile şi faptele decât să lărgească sfera de înţelegere a oamenilor, care căutau ADEVĂRUL. Nu trebue să uităm însă că au fost unele credinţe care intenţionat încercau să falsifice adevărul, adică acei care nu vedeau cu ochi buni răspândirea creştinismului, aceştia prin diferite metode şi mijloace încercau sfărâmarea credinţei în Iisus, ajungându-se astfel dela arianism la multiple şi variate aşa zise neoprotestantisme, ori curente şi şcoli ştiinţifice şi mai puţin ştiinţifice, ca, psihanalismul lui Freud şi existenţialismul lui Sartre, puse toate în slujba anticreştinismului. Dar chiar şi concepţiile raţionaliste - cartezianiste, iraţionaliste, idealiste, vitaliste şi altele, mergeau pe căi ocolite faţă de credinţa creştină, fiecare analizând omul, existenţa, psihologia, viaţa în general, moartea, fără să pătrundă în aşezarea atât de puternic zidită a omului, a întregului univers, aşa cum au făcut-o Sfinţii Părinţi ai Răsăritului şi ai Apusului (şi în mare măsură Nae Ionescu). Dar aproape în totalitatea ei filosofia până la Iisus şi după El, toate căutările, căderile şi ridicările acelor din antichitate şi până în zilele de astăzi, în fond n'au realizat altceva decât să întărească credinţa creştină, deoarece în marea lor majoritate s'au risipit, rămânând unele doar ca ispitiri şi trepte ale Istoriei (ca să nu mai amintim concepţiile materialiste, care s'au sfărâmat ca şi magiile şi amăgirile duşmănoase şi răufăcătoare anticreştine), etape ale civilizaţiei umanităţii, înnecându-se toate în negurile timpului, rămânând una singură şi sigură de 2000 de ani, neschimbată, eternă şi mereu nouă prin veşnicia ei prin care Dumnezeu stăpâneşte lumea, prin CREŞTINISM.

Părintele Profesor Dumitru Stăniloae descifrează ca o clepsidră timpul şi ne lasă după incursiunea sa în cultura şi civilizaţia lumii să ne convingem singuri de adevărata TRANSCENDENŢĂ a lui Iisus, de adevărata Filosofie, Istorie a umanităţii ce însumează Teologia Creştinismului:

"După ce veacuri de-a rândul filosofia a încercat să răspundă întrebărilor raţiunii, crezând că de rezolvarea lor atârnă limpezirea tainelor şi problemelor lumii şi după ce câtva timp a exaltat împotriva raţiunii, impulsul vital, iraţionalul, în ultima vreme vrea să asculte nu o parte sau alta din fiinţa omenească, ci omul în unitatea sa integrală, ca existenţă, Heidegger, Jaspers, Grisebach, corifeii acestei filosofii vor să descifreze fiinţa omului în temeliile lui; filosofia lor e o reflexiune asupra categoriilor ontologice fundamentale ale fiinţei omeneşti. Ei spun că omul, ca întreg, se trezeşte la ceea ce este el propriu, intim (zu seiner Eigentlichkeit), adică la starea de existenţă, care e şi de cunoaştere a ceea ce este. numai când îşi dă seama de graniţa sa ca întreg, de ceea ce-i dincolo de sine, de transcendenţa sa".

Continuare în numărul viitor

"EXIL - ÎNCERCĂRILE LABIRINTULUI"

Camilian Demetrescu, editura "Il Cerchio" - Rimi

-IV-

Continuare la "Brâncuşi şi poeţii de curte"

Cum era de aşteptat, cuvântul ***eclipsă*** a fost detonatorul care a făcut să explodeze pulberea naţional-comunistă în capetele ideologice dela Bucureşti. Cum a îndrăznit *"păduchele"*? Cu acest epitet m'a cinstit Adrian Păunescu în diatriba pe care mi-a dedicat-o în *Scînteia tineretului*. *"Acest păduche fără identitate - mă indica poetul - acest birjar care din lene şi avariţie spirituală se hrăneşte direct cu ce lasă în urma lui calul care îl poartă pe continent... biet homuncul fără patrie..."* şi aşa mai departe, pe patru coloane, fără să sufle o vorbă despre motivul furiei sale dezlănţuită contra mea şi contra calului care hrănea un trădător cu alimentul preferat de Păunescu la banchetele *"Cîntării României"*. *"Suntem una dintre cele mai spirituale ţări de pe continent"*, ţinea să garanteze poetul, *"la noi democraţia a triumfat"* conchidea el. Şi ca să-i întărim spusele, să ne lăsăm îmbătaţi de parfumul încins al produsului pe care Pegasul înaripat al poetului îl depunea, în urma sa, pe fruntea prometeică a lui Ceauşescu:

"Şi dacă'n România nu'şi are loc abuzul, / Şi se visează visul de a trăi frumos / E pentru că El, primul, şi-a aplecat auzul / Spre mumaţară şi spre durerile de jos. // El ne făcu mai liberi şi mai cu rost pe lume, / Precum ne puse'n faţă oglinda să vedem / Erorile cu nume şi cele fără nume... / De legea lui severă erorile se tem. // Îl cânt pentrucă este. Îl cânt pentrucă arde/ Întrunchipând partidul, de dragul ţării lui... // El este ritmul nostru, voinţa şi mândria... / Când spunem Ceauşescu, noi spunem România, / Şi comunism, şi oameni, şi spunem un drum demn."

(Scînteia, 26.I.1973)

Avea dreptate apologul lui Ceauşescu. În societatea lui, cea mai spirituală din toată Europa, doar tiranul avea dreptul să pună în faţa muritorilor oglinda greşelilor lor. Mintea subalternă a lui Păunescu nu putea concepe că în democraţie, în cea adevărată, e chiar poporul cel care trebue să pună în faţa preşedintelui, ales de el, oglinda greşelilor sale. Care democraţie triumfase în România lui Păunescu? Evident aceea a oglinzilor răsturnate, în care măgarul se vede leu, cretinul poet, bufonul rege. În '89, la începutul revoluţiei, când Păunescu a fost luat cu asalt de lumea care vroia să-l linşeze, faţa lui terorizată de groază devenise oglinda erorilor lui, oglindă în care mulţimea întrevedea cadavrul divinului său tiran.

Un alt cântăreţ al *"geniului Carpaţilor"*, Eugen Barbu, a făcut să se cutremure antenele radiodifuziunii, excomunicându-mă cu acuzaţia de a mă fi vândut unei lumi în care - spunea textual - *"artiştii cerşesc desenând cu cretă colorată pe trotuare şi se prostituesc"*. Evident, în nenumăratele sale voiajuri pe cheltuiala statului în Occidentul putred, nu frecventase altfel de manifestaţii artistice. Dar apropo de prostituţie, iată ce scria Barbul, pe trotuarele poleite cu aur ale *Tribunei României* (15.II.'73), nu cu cretă colorată ci cu propria-i limbă nărăvită în arta de a-i da fiori de plăcere tiranului:

"El (Ceauşescu) *nu poate fi comparat decât cu marii bărbaţi ai antichităţii, cu acei şefi de cetate despre care Plutarh spunea că* ***sunt ai cetăţii şi pe deasupra cetăţii****. Nicolae Ceauşescu este o figură proeminentă a istoriei..."* Că Ceauşescu era deasupra cetăţii, o ştiam cu toţii. Dar că i-a aparţinut, e din cale afară, date fiind meteoricele sale apariţii în maşina blindată pe străzile Bucureştiului, escortat de unităţi militare şi aplaudat de trăgătorii de elită postaţi pe acoperişuri de-a lungul marilor bulevarde.

O singură dată se poate spune că a aparţinut cetăţii: când a fost prins, împreună cu consoarta, închis într'o maşină blindată şi dus apoi la locul execuţiei. Dar acest amănunt Plutarh nu putea să-l cunoască. Doar apologul nostru ar fi putut să-l prevadă, dacă s'ar fi strecurat în lungile cozi din faţa măcelăriilor goale care vindeau oase congelate, iarna, dela două noaptea. Şi n'a făcut-o. Nu-l lăsa legitimaţia specială cu care intra oricând în magazinele nomenklaturii, unde carnea se vindea fără oase.

Când Bucureştiul nu era în Asia, Berlinguer - destinul lui Dubcek ? Între fantoma comunismului şi himera democraţiei.

Condamnarea corală a voluntarilor denigrării continua în presa regimului, otrăvită dar fără acel minim accent de răutate intelingentă pentru care ar merita să citez pe vreunul din ei: o pastă cenuşie de noroi uscat care, la cea mai mică adiere de ranchiun personal, infecta aerul şi aşa irespirabil al unei societăţi cu ferestrele închise. Această atenţie colectivă era în fond pentru mine ca o recunoaştere, ca un premiu acordat întregii mele cariere de disident-trădător: articolul dedicat lui Brâncuşi, era doar un punct de plecare al denunţării mele ca agent periculos al cercurilor imperialiste. Era necesară intervenţia securităţii statuui pentru a opri activitatea mea criminală din străinătate. Operaţie deloc uşoară în condiţiile de *"încercuire"* a socialismului-naţional al lui Ceauşescu de către *"bandele"* reacţionare ale exilului românesc. Îi vor trebui Securităţii culte mai bine de patru ani pentru a reduce la tăcere una din bazele noastre din Italia: ziarul *"Umanitá"*.

În anii '70, în plin *"nou curs"* al lui Ceauşescu, România a avut de suferit cea mai spectaculoasă hemoragie de inteligenţe din istoria sa. Nici ocupaţia şi represiunea rusească împotriva revoluţionarilor dela 1848, nici surghinul impus de Turci unor cărturari incomozi, nici provincialismul politicanţilor autohtoni nu au reuşit să arunce peste hotarele ţării, în secole de restrişte intelectuală, atâtea minţi ale gândirii româneşti, ca în acei ani nenorociţi. Scriitori, artişti, filosofi, medici, matematicieni, muzicieni, ingineri, intelectuali de elită ai generaţiei postbelice s'au *"transferat"* în Occident, profitând de o relativă deschidere a frontierelor. Drama acestor plecări constituie un capitol dureros de penibil în raportul dintre cetăţean şi putere într'un stat aşa zis socialist. Pe această temă am publicat articolul *"Când Bucureştiul nu era Asia"* (3.VII.'75), evocare sfâşietoare a *"micului Paris"* - capitală a unei Românii antebelice, ţară europeană cu o democraţie imperfectă dar încă umană - şi totodată mărturie despre tragedia celeilate Românii, ocupată de Sovietici şi deportată la periferia Asiei, fără putinţă de întoarcere în Europa. Şi dacă ea nu se putea întoarce din surghiunul istoriei contemporane, se întorc cel puţin intelectualii ei. Prin ei se reconstituie în lume o Românie a libertăţii jefuite, răsturnată în sens geografic faţă de meridianul din Greenwich, din Est în Vest, dar redresată în sens moral dela umilinţă la demnitate.

Dacă pe la mijlocul anilor '70 Ceauşescu *"normalizase"* România după tentativa de fugă din sistem a noului curs *"dubcekian"*, readusă la ordine de *"înţeleapta politică a partidului"*, în timp ce în Est neoleninismul înlocuia resturile de stalinism, în Italia obsesia *"compromisului istoric"* cu Democraţia creştină devia partidul comunist pe poziţii aparent social democratice. După *"uraganul istoric"* preconizat de Gramsci cu logica dictaturii proletariatului şi respins de istorie care nu accepta să fie redusă la *"materialism istoric"*, comunismul italian aluneca ruşinos (ce-ar fi spus Marx?) spre un compromis *"istoric"* cu burghezia, tocmai acea burghezie care trebuia să fie măturată de uraganul lui Gramsci. Noua strategie a lui Berlinguer ţintea ca partidul comunist italian să pună piciorul, cu orice preţ, pe ultima treaptă care duce la guvernul ţării.

Pentru un exilat politic anticomunist un astfel de eveniment ar fi fost ca un triumf al KGB-ului; ar fi însemnat coşmarul unei noi fugi, dar spre care Occident rămas liber, dincolo de care ocean? Nici o logică nu ne putea linişti, nici sloganul *"euro-comunismului"*, nici faptul că Berlinguer şi-a dat copiii la şcoala de călugăriţe. De prea multe ori am strigat *"săriţi, dau lupii"* ca cineva să ne mai asculte. Trebuia să le spun comuniştilor ce gândim. Am publicat în *"Umanitá"* o scrisoare deschisă lui Berlinguer sub titlul *"Destinul lui Dubcek"* (16.XI.'75). Scriam printre altele:

"Dacă vreţi să guvernaţi împreună cu duşmanii voştri ce mai rămâne din lupta de clasă, care e însuşi motorul comunismului? Dacă vreţi să încurajaţi micile întreprinderi nu vă aliaţi în fond cu atâţia patroni? Numi amintesc de Marx să-i fi împărţit în patroni buni şi patroni răi. Credeţi într'adevăr că un comunism la jumătate de preţ ar fi mai uşor de acceptat de către masele nepregătite ideologic? Masele vor bunăstare, nu teorii politice, şi ştiţi foarte bine că nu se poate conta pe răbdarea maselor nepregătite când, ajunşi la putere, miracole nu veţi putea face.

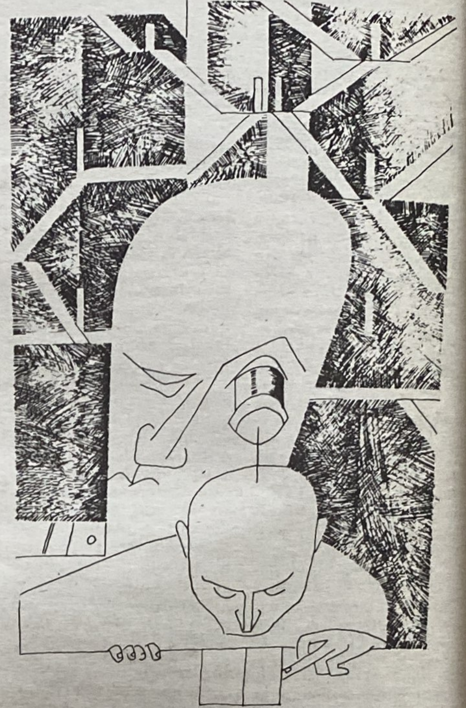
A tăia jmumătate din cuvântul comunism şi a-l completa cu jumătate de democraţie, aceasta ar fi reţeta "eurocomunismului"*? În toţi anii pe care i-am trăit în regimul comunist, dela intrarea trupelor sovietice în Bucureşti până la* "noul curs" *al lui Ceauşescu n'am întrezărit niciodată faţa democraţiei, pentrucă democraţia e incompatibilă cu orice formă de dictatură. Democraţia comunistă e unul din paradoxurile monstruoase ale acestui secol. Cel puţin Hitler n'a vorbit niciodată de democraţie. Că dictatura comunistă este nazismul de astăzi, o ştim cu toţii, mai ales noi care l-am trăit pe propria noastră piele.*

Să admitem că în Italia ar fi posibilă realizarea compromisului istoric. Şi după aceea? Compromisul nu poate fi pentru comunişti decât un mijloc şi nu un scop. Să nu uităm că întotdeauna comuniştrii au ajuns la putere printr'un compromis. În Rusia, ca şi în ţările din Est au câştigat alegerile manipulate, cu sloganul "pământ ţăranilor", pentru a-l confisca a doua zi după luarea puterii. Când partidul comunist italian, PCI, se va simţi destul de puternic va încerca prin toate mijloacele să elimine partenerii cu care a realizat compromisul, pentru a pune mâna pe toată puterea. Scopul său nu poate fi decât preluarea guvernului şi dominarea întregii societăţi, anularea oricărei opoziţii şi, implicit, a democraţiei. Nu i-am auzit niciodată pe comuniştii italieni vorbind despre **postcompromis**, *despre ce vor face după realizarea lui.*

Îmi veţi răspunde că, deocamdată, nu vreţi să realizaţi un stat comunist, că problemele partidului vostru sunt diferite, dat fiind că activează într'o societate capitalistă. Sunteţi convins de teoria unui comunism italian, dar ştiţi foarte bine că singura garanţie pentru a-l putea propune şi realiza este tocmai democraţia occidentală care asigură dreptul de existenţă al partidului vostru şi nu-l recheamă la ordine cu miliţia şi cu armata. Aliatul vostru virtual pentru o "cale italiană" spre comunism nu este desigur Pactul dela Varşovia. Şi atunci?

Un decret prezidenţial (nr.69/1975) poate lua cetăţenia unei persoane doar pentru a fi criticat guvernul sau pe Ceauşescu. În baza cărui decret prezidenţial vi s'ar putea retrage cetăţenia italiană, onorevole Berlinguer, pentru a fi criticat actualul regim politic din Italia?

Aş fi preferat să public această scrisoare în organul partidului vostru, dar ştiţi bine că nu e posibil. Exact ca la Bucureşti sau la Moscova, deşi vă consideraţi un partid "divers" de cele din Est. Dacă vreţi să vă credem, fiţi consecvenţi cu ceea ce declaraţi. Pentru a fi "diverşi" de comuniştii Moscovei ar trebui să dovediţi respect pentru popoarele martirizate de ***toate dictaturile*** *şi nu doar de cele care intră în anumite scheme prestabilite"*.

La scrisoarea deschisă, şi mai ales la o scrisoare ca aceasta, nu se răspunde niciodată, pentrucă nu există răspuns. Lucrurile stau cum stau, fiecare pe drumul său. Se ştie în ce direcţie a mers partidul lui Gramsci. *"Uraganul istoric"* l-a aruncat în toate părţile: rătăcit din drumul *"internaţionalismului proletar"* a nimerit în *"calea comunismului italian"*, pentru a se redresa luând drumul bătătorit care duce spre Palat: calea italiană a luptei pentru putere. E faza în care se află astăzi. A ţinut cu tot dinadinsul să se intituleze *"democrat"*, şi-a schimbat numele (PDS - partidul democrat al stângii), dar nu şi simbolul: secera şi ciocanul sunt tot acolo, la rădăcina marelui vis de hegemonie, pentru a da stejarului maiestuos (simbol introdus recent în stema PCI-PDS) seva vitală a originilor. Dar un vânt neliniştitor de pe acum îl face să fremete. Vor şti noii ierarhi să descifreze în foşnetul frunzelor - precum anticii sacerdoţi - voinţa Zeului istoriei, acel Zeu răzbunător care i-a dat omului, ca să-l pedepsească, comunismul şi progresul? Ne îndoim. Superbul stejar crescut spre un cer abstract va fi sufocat de propriile sale rădăcini, de otrava contradicţiilor dintre fantoma comunismului şi himera unei democraţii imposibil de atins.

Astăzi, în 1995, după douăzeci de ani dela acea scrisoare, trebue să constatăm că un *"compromis istoric"* a fost realizat: atât pe plan politic - a ieşit clar la iveală că între CPI şi Democraţia creştină a existat întotdeauna un pact tacit de neagresiune şi de *"consociativism"* în exercitarea puterii - dar mai ales pe planul culturii sociale: timp de cincizeci de ani Italia a fost treptat şi efectiv ***gramscizată***, cu colaborarea partidelor de centru-dreapta, care n'au înţeles pericolul invaziei pragmatismului cultural în toate fibrele societăţii: în presă, în învăţământ, în selecţia editorială, în artă, în filosofie (mai ales) şi, ceea ce a avut şi are consecinţe devastante pe planul echilibrului politic, în magistratură, care a devenit un adevărat partid în mâna stângii. ***Gramscizarea*** a însemnat realizarea acelei *"societăţi civile"* alternativă şi ostilă unei societăţi fondată pe valorile spirituale tradiţionale: religie, naţiune, familie. Toate aceste categorii au fost minate cu inteligenţă distructivă de majoritatea intelectualilor care au aderat la acest proiect, susţinut de stânga, şi nu numai de cea strict marxistă. ***Degramscizarea*** reprezintă astăzi cea dintâi urgenţă culturală pentru redresarea societăţii italiene, dar şi a acelei franceze şi spaniole, în care s'au constituit partide comuniste puternice. E o temă spinoasă de care, pe de-o parte mulţi politicieni, chiar de dreapta, nu sunt conştienţi, pe de altă parte, cei care o înţeleg, se tem să o pună în discuţie. Ceea ce dovedeşte virulenţa puterii pe care stânga o are încă în societate.

Succesul unei degramscizări depinde de trezirea conştiinţei intelectuale a noilor generaţii, de distincţia care trebue făcută între politica de stânga şi cultura de stânga, care este mult mai răspândită decât cea dintâi în societatea aşa-aşa-zis *"postcomunistă"*. Sunt confuzii care trebue clarificate cu curaj, în Vest ca şi în Est. Dacă socialismul *"real"*, realizat în Est, a fost demolat de istorie, *"gramscismul real"* a supravieţuit celui dintâi, constituind adevăratul pericol al moştenirii comuniste în lume. Sper ca intelectualii noştri să înţeleagă aceste semne ale vremii şi să ia parte activă la renaşterea spirituală a societăţii noastre.

"Psychaion", "somaton" şi "ontonoos" şi drumul spre Emaus

Dumitru ICHIM

Urmare din numărul trecut

Naratorul continuă să ne expună starea androginului care a devenit prin divizare bărbatul şi femeia şi că tot ce mai au întru ei din marii androgini *"e doar o arzătoare dorinţă de întreg."* Mai mult chiar: *"Întregul androginic din nou s'a închegat, / Născut cum naşte fructul din setea de total / Purtând în chinul cărnii principiul divizat, / Şi'n patosul iubirii principiul integral."*

Deci este vorba de două principii bine conturate. *"Principiul divizat"* ar corespunde lui Eros ca o furtună chinuitoare a cărnii, iar al doilea, *"principiul integral"*, ar corespunde Iubirii-Agape, acęa: *"Iubire, formă pură, din planul tău trăiesc, / M'aş pierde'n rând cu toţii, mânat de-acelaşi chin, / Dar tu-mi rămâi întreagă din geniul părintesc, / Iar tragica-ţi sinteză mă face androgin."*

Mărturisirea directă că e vorba de Agape şi nu de Eros e că fără această iubire spirituală ca *"formă pură"*: *"M'aş pierde'n rând cu toţii mânat de-acelaşi chin"*, referinţa *"chinului"*, cum am văzut mai sus, fiind legată de *"principiul divizat"*.

În al doilea rând, toate relaţiile naratorului cu femeile sunt de natură spirituală, paradisiacă în puritate de copil: *"Copil a fost oricare, dar eu sunt cel dintâi / Născut cum naşte geniul din patosul păgân, / Natura mi-a fost leagăn, pământul căpătâi, / Şi m'a purtat pe braţe Diotima la sân. // Mi-au dezmierdat obrajii atâtea dragi femei, / Artemis virginala, frumoasa Afrodită. / Întotdeauna noaptea dormind pe braţul ei, / Îmi fermeca fiinţa o pace fericită."* Deci precizăm *"o pace fericită"* care este diametral opusă cu *"chinul cărnii"*.

După petrecerea copilăriei în grădina miturilor eline fiinţa umană, care este personajul principal al *"Poemului ontologic"*, se maturizează şi: *"Astfel, din mituri vârsta pornind se desfăşoară, / Gândirea prinde forme, iar formele culori, / Şi lumea mi se-arată din ce în ce mai clară, / Cu tot ce mai rămase din marii visători."*

Floarea mitului se scutură anunţând naşterea fructului de în+cugetare a lumii şi: *"Tales mi-apare cel dintâi/ Cătând în apă urma principiului concret, / Şi'n marginea pădurii cu miros de lămâi, / M'aşteaptă Empedocle să-mi spună un secret."* Apoi Euclid: *"Un punct perfect e totul, el stă întru'nceput, / Şi'n punctul de plecare e punctul de final."*

Aşa Dante îl ia pe Virgiliu drept călăuzitor în lumea de dincolo la fel personajul principal al *"Poemului ontologic"* îl ia pe Don Quijote ca sfătuitor şi cicerone în odiseea ce o va întreprinde.

De ce tocmai Don Quijote? Dacă citim pe *"Don Quixote de la Mancha"* al lui Miguel de Cervantes Saavedra (1547-1616) fără a avea o ermeneutică sau un comentariu care să ne iniţieze, riscăm o delectare ieftină ce poate să ne-o ofere o revistă de satiră şi umor. Capodopera lui Cervantes, care este una din marile cărţi ale literaturii universale, este o adevărată încifrare de simboluri ascunse sub fluenţa unei parabole cavalereşti. Nu e cazul şi nici locul de a analiza personalitatea lui Don Quijote în acest eseu. Au făcut-o mult mai profund Miguel de Unamuno şi José Ortega y Gasset.

Ne referim doar la Don Quijote ca tip de descendenţă androgină, descendenţă pe care personajul principal al poemului lui Constantin Oprişan prin acea putere sufletească a zborului: *"Nu-i stânjeneau hotare în zborul lor deschis, / Nu se trudeau s'adune al apelor şirag. / Visarea lor - o lume, iar lumea lor - un vis."*

El exprimă tragedia geniului neînţeles. El este *"ne+bunul"* care se luptă cu morile de vânt. A fost oare vreun geniu, a fost oare vreun mare om de ştiinţă, a fost oare măcar vreun sfânt care să nu se fi luptat cu *"morile de vânt"*? Să nu fi fost considerat *"ne+bun"*? Dacă a scris cineva cea mai scurtă cronică literară despre *"Don Quixote de la Mancha"* în care să surprindă tot esenţialul cărţii, atunci acela a fost Baudelaire şi cronica lui literară se numea *"Albatrosul"*.

Prin faptul că Don Quijote este împotriva *"realismului"*, împotriva hotarelor *"raţionaliştilor"* care schimonosesc şi reduc fiinţa umană în modul procustian (omul este numai *"raţiune"* adică *"Cogito ergo sum"*, ori extrema geamănă că omul este numai *"materie"*) nu înseamnă că este un idealist. Filosofic, cuvântul s'a tocit atât de mult că nu mai poartă magnificul chip al regelui Eidon, cel care a născut Ideea, ci este compromis ca toate fosilele: *"idealism"*, *"raţionalism"* şi *"materialism"*. De aceea vom caracteriza pe Don Quijote ca un Cavaler al Ideii. Cavalerul Regelui Eidon. Cavalerul ce luptă împotriva tuturor ideologiilor ca *"realisme"* simbolizate prin *"morile de vânt"*.

"Poemul ontologic" al lui Constantin Oprişan nu este de genul descriptivului bolintinian sau alecsandresc în care cititorul cuminte stă în banca lui şi ascultă *"poetul"*, sau îi ia cartea şi o foloseşte terapeutic pentru a adormi.

După ce naratorul pătrunde: *"Spre inima pustie a codrilor de piatră / Desfăşuraţi ca flota, catarg lângă catarg."* se desprinde de cale şi mergând prin buruieni, printre cucute şi alte plante otrăvitoare îl întâlneşte pe Descartes. În pădurea blestemată: *"Ciubotele-i sunt prinse sub giulgiu de bureţi, / Crescuţi parcă la sânul decorului de basm; / Pe faţă-i doarme umbra aceluiaşi dispreţ, / Pe buze strâmbătura aceluiaşi sarcasm."* Îi explică, în continuare, ce se întâmplă cu omul care-şi transformă raţiunea din slugă în idol: *"Te culci pe suprafeţe, la clarităţi atent, / Având în loc de pernă pietroiul pozitiv; / Dar nici visezi că'n juru-ţi păianjenul latent / Te ţese ca pe-o muscă în calcarul masiv. // Uitarea peste tine depune praf încet, / Iar gândul, anchiloza, ţi-l ţine nemişcat. / Înţepenită mintea rămâne un schelet, / Iar forţa ta latentă - sistem osificat."*

Don Quijote îi face o superbă analiză a tragediei umane ispitită de meontic prin vanitatea mândriei arătându-i cu mâna, într'un gest larg, cum: *"Prin tufele acestea, sub galbenul lichen, / Dorm toţi sforăitorii de ieftine poveşti / Surprinşi în împietrire în somnul lor obscen, / Le cresc ciuperci pe burtă sub laurii porceşti."* Îl povăţuieşte cum demonul schimbă lumea *"în bâlci înşelător / Sofismele să-şi vândă pe viul adevăr"* şi să se ferească de *"gândirea trivială"* şi *"glorii efemere"*: *"De-ţi lunecă privirea pe limpezimi banale, / Comode certitudini în drum de te opresc, / Te trage'n somnul trândav gândirea trivială, / Şi glorii efemere sub laurul porcesc."*

Socrate se entuziasma până'n pânzele albastre, folosind limbajul studenţesc, atunci când vorbea despre Bine. Fiul lui Sophroniscus pretindea că a cunoaşte Binele este suficient ca să-l şi urmezi. Binele este Cunoaşterea. Doctrina lui filosofică era că toate virtuţile converg în una singură care este Binele. Concepţia aceasta duce la o perspectivă teleologică în care toate *"formele"* din lume converg spre o cupolă universală având în punctul cel mai înalt din centru Binele, aşa cum în bisericile ortodoxe întregul cosmos al lumilor văzute şi nevăzute culminează în binecuvântarea Pantocratorului (fineţea de cuget a limbii române nu îl traduce printr'un corespondent al lui *"Almighty"*, *"Atotputernicul"* sau *"A-toate-conducătorul"*, ci prin *"Atotţiitorul"*).

Pentru Socrate virtutea şi cunoaşterea sunt identice, aşa că nici un om care a *"cunoscut"* Binele nu poate să săvârşească răul.

Înainte cu 18 veacuri, înainte de Carl Gustav Jung cu faimoasa lui descoperire rostită în *"Psihologia inconştientului"*, Sfântul Pavel îi răspundea filosofic căci cunoaşte binele şi face răul. Pe linia de cugetare a Tarsianului şi a lui Jung, Oprişan observă cum: *"În noi caleidoscopul infernului agită / Din psihice prăpăstii făclii îngrozitoare / Iar lumea le repetă pe-o gamă nesfârşită / Scăldându-şi în mocirlă un stârv de târâtoare."*

Constantin Oprişan, prin gura lui Don Quijote, atacă problema spinoasă, din punct de vedere ontologic, a răului şi suferinţei din lume. Ca şi Adam, neavând răspuns, învinuim pe Creator: *"Dar răul se ascunde, îl supără lumina. / Minţind că toate acestea's copilăreşti simboluri, / Şi'n bezna sufletească'şi înfinge rădăcina / Să ne prăvale duhul în propriile goluri."*

Poetul care se ridică, precum un vultur în cerurile Logosului, ne previne din punct de vedere ontologic, ce este răul: *"Fiinţa lui nu-i spaţiu, cu toate că există, / El e mai mic ca punctul, dar umbra lui e mare, / Respinge deci cu scârbă, minciuna realistă, / Cârpită cu ştiinţă şi cu percepţii clare."*

Între *"rău"* şi *"înrăit"* este o mare diferenţă. Omul nu poate fi rău din punct de vedere ontologic, ci poate fi *"înrăit"* sau *"răutăcios"*, stări care pot fi schimbate. Răul nu poate fi schimbat, din punct de vedere filosofic, în absolut nimic. În faţa răului omul are de ales numai două căi: ori să-l distrugă *"cu lancea'n mână"*, ori să se lase distrus. Filosofii patristici ne învaţă că răul ar fi un *"mion"*, o realitate *"meontică"*, o lipsă a lui *"on"*. Identificarea lui Dumnezeu este pur ontologică. Vă aduceţi aminte de acele litere misterioase din aureola icoanei Mântuitorului despre care în copilărie ne întrebam ce înseamnă? Ele sunt: *"o on"*, adică participiul prezent al verbului grecesc: *"einai"* însemnând cel ce este. *"Cel ce este"*.

Acest *"mi+on"* nu este *"nimicul"* din referatul Genezei în care se spune că Dumnezeu a creat lumea din nimic, ci e demonul căzut din strălucirea primordială când se numea *"Satana+El"*, pierzând prin revoltă pe *"El"*, adică Dumnezeu. În vreme ce *"Satana+El"* a devenit doar Satana, ceilalţi arhangheli au rămas în strălucirea lor primordială într'o infinită creştere spre *"El"*, însemnând Dumnezeu: Arhanghelul Michael (Micha+El), Arhanghelul Gabriel (Gabri+El), Arhanghelul Raphael (Rapha+El).

Oamenii de ştiinţă vin cu o teorie foarte interesantă numită *"black hole"*, adică în univers ar exista nişte *"goluri ale întunericului"* care ar acţiona pe plan fizic ca un corespondent al lui *"mion"* pe plan spiritual. Conform acestei teorii un *"black hole"* ar fi un sorb destructiv anihilând prin sorbirea în vârtejul meontic nu numai stelele înconjurătoare ci chiar şi lumina. Ilustraţia o folosesc pentru *"nimicul"*, acel *"mion"* din filosofia patristică a primelor veacuri: *"Deci ca să ştii ce-i răul apucă lancea'n mână / şi nu ţinti în stârvuri, să-ţi cheltui energia, / Ci umbra urmăreşte-o, principiul ce le mână, / Şi lasă semidocţii să-şi văcsuie prostia."*

Ceea ce ni se pare ridicol şi *"ne+bun"* în lupta lui Don Quijote cu *"turmele"* şi *"morile de vânt"* Constantin Oprişan, prin gura lui Don Quijote, ne explică simbolul creat de Cervantes: *"Răstoarnă turme'n cale şi treci prin mori de vânt, / Înfruntă inerţia cu spiritul activ, / Du mai departe lancea cu tragicul avânt, / Călcând ca pe-o ruină neantul pozitiv."*

•••

Deşi *"psihaion"* şi *"somaton"* nu sunt ultimile realităţi, în lumina soarelui lui *"ontonoos"* ele apar şi pot fi asemănătoare cu Luca şi Cleopa în drum spre Emaus.

Cei doi ucenici ai Mântuitorului au plecat Duminică dimineaţa la Ierusalim în căutarea Cuvântului înviat. Nu l-au întâlnit. După amiază au plecat dezamăgiţi acasă. Mergeau trişti pe drum. Discuţia lor despre cele ce aflaseră în Ierusalim era mult mai bătăioasă de cum e prezentată în evanghelie. Ei nu aflaseră în *"căutarea"* lor pe Iisus cel înviat. Argumente şi contra-argumente. Spre deosebire de Luca al cărui portret psihologic îl deducem din evanghelie şi tradiţie. Portretul psihologic al lui Luca îl putem închipui din cele două cărţi biblice şi din tradiţie. Era doctor, era istoric şi era pictor. Sunt trei funcţii care presupun o mare încărcătură de calm şi a gândi *"la rece"*. Cleopa, dimpotrivă, era un tip sangvin căruia *"uşor îi sare ţandura"*. În vreme ce Luca încerca să-l calmeze cu argumente despre Înviere că dacă femeilor li s'au părut că l-au văzut pe Hristos înviat, nu putem să ne îndoim de Petru care era tipul de ţăran, de pescar, pe care nu poţi să-l duci cu fofârlica. Şi discuţia deveni atât de aprinsă că nici nu au observat că alături de ei mai mergea cineva. Îţi aminteşti, îi spune Luca lui Cleopa, când pescarii erau pe mare şi spre dimineaţă *"li s'a părut"* că văd o nălucire, un duh care mergea pe valuri? *"Eu sunt, nu vă temeţi!"* a încercat Iisus să-i calmeze. Şi Petru şi-a pus viaţa în pericol: *"Dacă Tu eşti Iisus poruinceşte-mi să vin la Tine!"* Şi Petru a mers pe valuri...

Când discuţia a ajuns la paroxism Străinul intră în discuţie. Un mod de a le atrage atenţia că merge cu ei de atâta timp şi nu este luat în seamă: *"Ce sunt cuvintele acestea ce le schimbaţi unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s'au oprit cuprinşi de întristare."* Este acelaşi Cleopa care nu este convins de argumentele lui Luca neputându-şi controla temperamentul. Parcă îl văd, temperament sangvin, cum îşi pune mâinile în şolduri şi se răsteşte la Străin. Cuvintele sunt răspicate clar şi cu ironie ca să înţeleagă Luca de *"calmul"* cu care îl trata: *"Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur eşti străin în Ierusalim (limbajul Bibliei din 1688 e mai dur numindu-l "nemernic") şi nu ştii ce s'a întâmplat în el zilele acestea?"*

Şi astfel ajungem la rugăciunea: *"Rămâi cu noi că se face seară"* şi la deznodământul când *"ochii lor erau ţinuţi ca să nu-L cunoască"* se deschid la *"frângerea pâinii"*: *"Şi s'au deschis ochii şi L-au* **cunoscut***."*

Acesta este *"Poemul ontologic"* al lui Constantin Oprişan. Drmul fiinţei umane spre Logos şi îndumnezeire, Tragedia olimpică şi universală a drumului spre Emaus, dar şi magnifica simfonie când omul îl regăseşte pe Dumnezeu. Ca frate în *"Ecce Homo"*. Dar şi ca *"Ecce Deus"* ca un *"Tatăl nostru..."*

Aici culminează *"Poemul ontologic"* al lui Constantin Oprişan în revelaţia dela sfârşitul drumului spre Emaus prin poemul *"Întâlnirea cu Iisus"*.

După toate întrebările, ca puşcării prin care a trecut Oprişan, la sfârşitul drumului spre Emaus ca suferinţă ontologică a istoriei fiinţei umane poetul se întâlneşte cu Iisus în faţa Potirului: *"Ştiam că vii şi iată te-am aşteptat aci. / Smerit privesc pământul, genunchii moi se frâng. / Vor să te vadă ochii, dar nu mai pot privi, / Şi vor să plângă Doamne, dar nu mai pot să plâng."*

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

TITUS BĂRBULESCU

IONICĂ

- poveste de război -

Editura DORUL - Danemarca - 1995

Cu Titus Bărbulescu am avut fericita ocazie să mă întâlnesc în paginile *"Revistei Scriitorilor Români"* din München, editată ani și ani de regretatul Constantin Sporea. Scrisul lui Bărbulescu m'a impresionat dintru început. Se evidenția printr'o perfectă simbioză a naturii interioare cu cea înconjurătoare, dotat cu o peniță bine ascuțită de a surprinde caligrafic chiar cele mai subtile nuanțe ale cerului sufletesc. Moștenise din străbuni domneasca slovă de arhondaric din al cărui cerdac se privesc munții. Înălțimile. Dar și norii. Deseori amenințători cu sfârșitul de lume.

Deși Sporea îl onora cu abundența spațiului tipografic, ori de câte ori îi terminam de citit povestirea eram nemulțumit că s'a terminat atât de repede, că vraja de *"poveste"* s'a întrerupt și trebuie să mai aștept încă un an să aflu urmarea.

De data aceasta editura *"Dorul"* din Danemarca, prin publicarea în 1995 a cărții *"Ionică"* de Titus Bărbulescu, ne oferă, cum aflăm din subtitlu, întreaga *"poveste de război"*.

O lapidară, dar elocventă caracterizare a cărții e însăilată de Dan Romașcanu care sesizează un interesant fapt că: *"Literatura română nu cunoaște prea multe scrieri beletristice despre a doua conflagrație mondială. Căci adevărul privind participarea României la etapele războiului - atât de diferite între ele - a fost ascuns, deformat și aranjat de noii slujbași sub forma care convenea mai bine stăpânirii de pe malurile Moscovei."* Și normal, firesca întrebare: *"Cine ar fi putut scrie și publica adevărul în atari condiții? Cu atât mai mult această poveste de război, o clipă din cumplitul uragan, este mai valoroasă. Autorul nu ascunde nota biografică a nuvelei, iar cuvintele țâșnesc, de aceea, sincer și direct, fără a căuta alte întâmplări decât ale vieții trăite în carnea vie, așa cum au fost."*

Ionică, personajul principal, ca șef al detașamentului, este Ion Florian. În viața civilă fusese avocat stagiar în cabinetul maestrului Radu Budișteanu.

Împreună cu el străbatem un drum destul de lung și dureros pentru neamul nostru, pagini de Vinerea Mare din istoria noastră pe care nu le găseam în manualele scrise de Roller și cei de teapa lui.

În partea *"Sărutări dragi din Ungaria"* armata română aliată cu *"eliberatorii"* străbate Ungaria în întâlnirea frontului de luptă cu *"fasciștii"*. Din dialoguri deducem cât le erau de dragi Românilor așa zișii eliberatori: *"Păi cum să nu oftez, sări cu gura Grigore. Știu eu cum o duc ei acum, cu păgânii peste ei? Poate nici mălai n'au... (**Păgânii erau noii aliați, Rușii, armata sovietică**). Când s'a schimbat politica, în August trecut, adică în anul trecut (1944) Grigore fusese lăsat la vatră la Curmătura Buzăului. Într'o zi s'a pomenit cu o ceată de dezertori din armata roșie, unii călare, alții pe jos, care căutau de băut și de iubit... **Tovarăse, davai rachi, hazaica!**"*

O altă scenă oribilă e povestită de ofițerul Ionică. Întâlnirea cu Niculiță din Blaj, colegul lui de facultate. După trecerea Mureșului, întâmplarea face, ca ostași ruși și români să fie cazați și în casa lui Niculiță. Când intră înlăuntru un maior rus beat, după ce răsturnase masa la care fusese ospătat îl chinuia pe Niculiță să-i cânte din vioară, acesta fiind invalid de război, cu un picior amputat. Înjurăturile de *"curva rumanski"* și amenințarea cu pistolul nu sunt reținute nici chiar pentru Ionică.

Ca parte de istorie nescrisă despre comportamentul bestial al Asiaticilor, ca mărturie la istoria adevărată scrisă în nuvela lui Bărbulescu, sunt primele zile ale vieții mele. M'am născut pe 14 August 1944. După vreo câteva zile au intrat Rușii în Dărmănești. Tata îmbrâncește pe un Rus care fugea după mama. Cade jos. Bălăbănindu-se se ridică și îi face semn la ceilalți să prindă *"hazaica"*. Mama s'a ascuns în smeurișul de lângă prispa casei. Și se ruga: *"Maică a Domnului, orbește-i!"* Deși lanternele o străpungeau cu lumina, Maica Domnului i-a orbit.

"Sărutări dragi din Ungaria" împreună cu *"Acasă"* și *"Sărutări dragi din Franța"*, cele trei părți principale ale cărții lui Titus Bărbulescu, sub conducerea unui talentat regizor ar putea fi subiectul unui dramatic film cu ușurință nominat pentru râvnitul premiu Oscar. Ar fi un film de genul celor realizate de Ingmar Bergman.

Deși autorul, cum remarcă Dan Romașcanu, nu ascunde nota biografică și nu are nevoie a căuta alte întâmplări decât ale vieții *"trăite în carnea vie, așa cum au fost"* cartea lui Titus Bărbulescu nici pe de departe nu este un *"manual"* de istorie, ci o *"poveste de război"*. Structura cărții este cea a timpului proustian, cu o deosebire de nuanță. În momente de luciditate sau coșmar Ionică este în căutarea *"timpului pierdut"*, adică lăsat în urmă. Tragedia lui Ionică e aceea că e în căutarea *"locului"* pierdut, acel *"loc"* care nu e numai geografie, ci înaltul topos al identității tale de abisală ființialitate cu Țara și Neamul, ca ***destin*** și ***destinație***.

Rușii ne-au cucerit Țara în războiul pierdut pentru hotarul de veacuri pe care Ștefan cel Mare l-a însăilat de-a lungul Nistrului cu cetăți de apărare.

Toate subtilitățile lui Titus Bărbulescu de meditare asupra istoriei noastre pentru un *"internaționalist"* derutează.

"Povestea de război" a lui Bărbulescu este *"povestea locului"* ca metaforă a neamului nostru în graiul căruia *"localitatea"* nu este unde te aruncă fatalismul filosofiei marxiste ca *"spațiu locativ"*, în mansarda materiei, ci *"locul"* pe care omul îl sfințește, *"localitate"* devenind astfel punctul de destinație, de aflare, de identificare în care omul poate primi ***scrisorile*** dela oamenii și dela Dumnezeu.

Oamenii *"locului"* sunt oamenii *"așezați"*, sedentarismul nostru milenar înflorind creanga acestui adjectiv cu sensuri noi echivalând cu înțelepciunea și perseverarea dobândirii virtuților morale. Un om *"așezat"* este un om *"cu+minte"*. Casa lui nu este covitirul pe roate, ci este o *"așezare"* omenească. Pe locul cel mai înalt care domină satul, sau chiar în mijlocul lui, Românul a zidit un *"așezământ"* religios - biserica.

Neamul românesc este *"așezat în istorie"*, așa cum se spune despre vinul nou că *"s'a așezat"*. Adică a ieșit din starea de haos, de *"fierbere"*. Tocmai de aceea vechimea neamului nostru ca și creștinismul lui ne-au transfigurat lacrimile din apă în vinul pentru Potirul rotund, precum altarul Dacilor, ca hotar al *"așezării"* noastre: *"Așezați în istorie de o mie de ani, ni se părea că timpul nu curge aritmetic, ci romantic, ca un fel de râu al Dreptății ce-și trăgea obârșia din moși-strămoși, adâncindu-și albia încet și sigur."* Și sublinierea filosofică: *"Țara era darul firii."* (p.117)

Abia acum deslușesc semnificația din titlul *"Țara din ceață"*, partea finală a cărții în care autorul își spicuiește o parte din *"amintiri"*. Nu's luate la întâmplare, ci *"așezate"*. Semnificativ și metaforic. Spre ceea ce intuia ca timp al nostru *"un fel de râu al Dreptății."*

Și totuși personajul dela Facultatea de Drept, care atrage atenția dela o poștă prin toată *"ceața"*, este Cócos, viitorul avocat și politician al țării, cel care o va apăra și va decide viitorul ei.

Titus Bărbulescu este scriitorul care scrie printre rânduri, vorba lui Arghezi. Și *"printre rânduri"* e consemnat portretul votiv al viitorului politician. Ironia scriitorului român e demnă de cea mai pretențioasă antologie universală de satiră și umor. Cócos era în stare *"să doarmă în toate pozițiile: pe cal, în genunchi, în picioare; în toate împrejurările: acasă, la curs, în bibliotecă... În momentul violentului cutremur care a trezit din somn pe toată lumea, Cócos a căzut din pat și a continuat să doarmă pe covorul moale persan, visând mai departe iubite fremătătoare sub văluri de borangic."*

Titus Bărbulescu se numără printre puținii scriitori care trage pe *"răzătoare"* somnolența politicianului român dintre cele două războaie mondiale, care nu a putut fi trezit de iminentul pericol al bolșevicilor din Răsărit.

Pe această temă nu avem în literatura română un portret mai ironic care să rivalizeze cu acela pirografat ca pisanie de Titus Bărbulescu: *"Tot el, într'o zi - se zice -, citea în pat tolănit turcește, cu capul clătinându-se pe măsură ce moțăia, sprijinindu-se de perete. În camera vecină, cineva bătea un cui exact în locul corespunzător capului ațipit pe zid. Loviturile de ciocan se apropiau, deveneau mai adânci, cuiul pătrundea primejdios din ce în ce în peretele subțire ce despărțea cele două camere."* Formidabil realizat paralelismul parabolei cu realitatea de felul cum politicienii români au reacționat la cuiul ce pătrundea primejdios din camera vecină ! Loviturile *"ciocanului"* îmbârligat cu *"secera"* din stemă nu i-a deranjat. Din somnul acestor capete de piatră a început dezastrul României Mari. Continuăm parabola lui Titus Bărbulescu: *"Încă o lovitură de ciocan, surdă, apoi cuiul s'a împiedicat de o suprafață imposibil de perforat. Capul lui Cócos dormea fericit, cu cuiul oprit la tâmplă. Cuiul se tocise în vârf tot atât cât și în gămălie!..."* (p.130)

Peste tragedia neamului nostru, provocată de naivii politicieni dintre cele două războaie mondiale care au subestimat pericolul bolșevic, nu se poate trece fără a învăța o lecție.

Ce a fost a fost, ne vor consola *"pacifiștii"*. Nu. Ce a fost nu *"a fost"*, ci *"este"* parte din istoria noastră. Și să nu uităm că *"Țara este darul firii"*, cum admirabil spune Titus Bărbulescu, acest infinitiv lung de cosmică punte unind întru ființa umană cu celălalt tărâm al moșilor și strămoșilor noștri prin care urcăm în căutarea identității noastre și a *"chipului"* nostru pierdut în istorie.

Dumitru ICHIM

"LIMBA NOASTRĂ-I LIMBĂ SFÂNTĂ"

TUMORĂ ORI TUMOARE ?

Mihai.S.DERDENA

De câțiva ani, medicii preferă tot mai mult să zică și să scrie *"tumoare"*, în loc de *"tumoră"*. De ce au această preferință? Credem că nici dânșii nu știu. Poate că din pricină că *"tumoră"* ar fi mai lesne de pronunțat și de scris, fiind mai scurt cu un sunet decât *"tumoare"*. În DOOM găsim doar forma consacrată *"tumoare"*, în vreme ce DEX înregistrează și varianta *"tumoră"*.

Fiind de origine latină, dar pătrunzând în limba noastră prin filiera franceză, cuvântul pe care-l comentăm a devenit un neologism dintre cele mai necesare în domeniul medical.

Însă medicii ar trebui să știe că nu *"tumoră"*, ci *"tumoare"* corespunde spiritului limbii române, deoarece sufixul lexical *"-oare"* apare ca foarte productiv, iar nu sufixul *"-oră"*. Iată, spre ilustrare, și alte substantive feminine care, la numărul singular, se sfârșesc în *"-oare"*: *agățătoare, ardoare, boare, culoare, duhoare, eroare, favoare, fervoare, ghicitoare, închisoare, licoare, lipitoare, mulsoare, ninsoare, onoare, oroare, răcoare, rigoare, sărbătoare, scăldătoare, scrisoare, splendoare, strâmtoare, strânsoare, sudoare, teroare, tunsoare, umoare, vâltoare* și multe, multe altele.

Facem mențiunea, pe de altă parte, că nu prea se găsesc substantive feminine care, la singular, se termine în *"-oră"* ca *"tumoră"*. Nu ne vin în minte, acum, decât doar două asemenea substantive: *noră* și *soră*. Ar mai fi *floră, horă* și *oră*, dar acestea fac pluralul diferit față de cele de mai înainte.

Credem că cele spuse constituie un argument suficient care să ne îndemne a elimina varianta *"tumoră"*, optând cu toții pentru forma *"tumoare"*, singura în acord deplin cu specificul limbii noastre și recomandată de DOOM (Dicționarul ortoepic, ortografic și morfologic).

Și, pentrucă abordăm, întrucâtva, terminologia medicală, se cade să ne oprim la încă, cel puțin, două abateri dela normele de exprimare corectă.

O boală foarte cunoscută, nu numai la noi, ci și în restul omenirii, este tuberculoza. Dacă TBC semnifică *"tuberculoza bacilului Koch"* înseamnă că sigla aceasta nu este în întregime exactă. Acuratețea cere ca această siglă să se sfârșească în K, nu în C. Trebue, așadar, să spunem și să scriem TBK, iar nu TBC întrucât numele patronimic al descoperitorului al acestui microb (Germanul Robert Koch) începe cu K, nu cu C.

În anii 1976 și 1982, editura craioveană *"Scrisul românesc"* a scos, în patru volume, cartea *"Copilul sănătos și bolnav"* de Șerban Crețu. Titlul acesta, terbil de defectuos, m'a făcut să mă mir, în toți ani aceia, că nimeni nu lua atitudine împotriva acestei schingiuiri a limbii române și a logicii, totodată, cu toate ca fiecare dintre cele patru volume apăruse într'un impresionant tiraj de masă, din care cele mai multe exemplare au zăcut aproape două decenii prin toate librăriile din România.

Uneori, repetarea aceluiași termen dintr'un enunț devine supărătoare, însă în acest titlu, era strict necesară reluarea cuvântului determinat ca, astfel, alcătuirea celor două sintagme, care definesc două situații antagonice, să n'aibă nici un cusur. Respectând vorbele preferate de autor, titlul cărții ar fi trebuit să se prezinte astfel: *"Copilul sănătos și copilul bolnav"*. Numai așa este împăcată și logica, nu doar gramatica. Spunând și scriind *"Copilul sănătos și bolnav"* ar însemna să admitem ideea ilogică, de-a dreptul absurdă, că un copil poate fi în același timp, sănătos și bolnav, ceea ce, evident, nu-i posibil.

Există o logică a limbajului, care nu poate fi ignorată câtuși de puțin, dacă vrem să ne exprimăm corect și limpede.

BISERICA CREŞTINĂ

ADEVĂRAT A ÎNVIAT

Pr.Gh. CALCIU

În timpul persecuţiei creştine din Rusia şi celelalte ţări comuniste, am citit într'o revistă de samizdat, o predică a Părintelui Dudko, intitulată **"Mormântul gol"**.

"Iar Maria sta la mormânt şi plângea"

De ce plângea Maria? se întreabă părintele Dudko. Apoi începea să explice plânsul ei prin transpunerea evenimentului Învierii şi a mormântului gol, în epoca noastră modernă. Maria plângea pentrucă mormântul era gol. Fiecare din noi este o Marie, spunea el, care plângem la un mormânt gol. Mormânt gol este familia, unde iubirea şi devoţiunea soţilor între ei a dispărut, iar copiii sunt daţi instituţiilor de stat, care-i educă în spiritul ateismului şi al adorării molohului materiei; mormânt gol este şcoala care a devenit instituţia idolatriei puterii politice şi a uitat de orice principiu moral; mormânt gol este chiar biserica, în care, ierarhii şi preoţii au înlocuit pe Hristos cel răstignit cu un idol care se cheamă statul comunist.

Am fost şocat de justeţea observaţiei părintelui Dudko şi de adânca deznădejde care stă la baza ei. O durere fără margini curgea ca un râu de sânge din frazele grele. Mormântul lui Iisus era gol şi nimic nu amintea inimii noastre despre învierea Lui, ci numai de disperarea noastră de a fi în faţa unui mormânt gol. În faţa mea se deschidea mormântul unui nou şir de suferinţe şi predica părintelui Dudko suna ca o prevestire sumbră.

Mai târziu, în focul suferinţei în care Dumnezeu a vrut să mă arunce încă odată, am înţeles faţa cealaltă a mormântului gol al lui Iisus. Am înţeles că, înainte de a se arăta Mariei, chemând-o pe numele ei, pentru a-L recunoaşte, mormântul gol era dovada învierii Lui; dovada că moartea fusese înghiţită de viaţă. Acum putem spune cu bucurie, împreună cu Sf. Apostol Pavel: ***"Unde-ţi este, moarte, biruinţa? Unde este, moarte, boldul tău?*** **(1 Cor. 1:56)**. Era proclamarea faptului Învierii care dădea morţii lui Iisus pe cruce sensul ei purtător de viaţă. Mormântul gol era dovada mântuirii lumii.

Suprema floare a dragostei divine pentru om este Iisus cel Răstignit. Această floare răsărită din sângele Lui vărsat pe cruce este începutul înfierii noastre în Dumnezeu. Nimic nu ne mai poate despărţi de Hristos, căci moartea a trecut în viaţă şi viaţa este Iisus. Mormântul era gol, căci moartea fusese înfrântă şi din groapa în care zăcuse Iisus cel Răstignit se ridica biruitoare suprema floare a gloriei divine: Învierea Domnului. Mormântul acela era paradisul nou instaurat, Biserica cea nouă, mireasa mereu tânără şi fără de pată a lui Hristos. Centrul lumii devine acest mormânt gol, pe care Hristos îl umple cu prezenţa Sa mistică în Biserică, de unde paradisul cel nou se extinde în tot universul cu o frumuseţe mai mare decât a Edenului primordial. Bisericii îi revine minunea stabilirii noii ordini sacre, în locul veacului acestuia, ea continuă propovăduirea şi funcţia mântuitoare începută de Hristos cel Răstignit şi Înviat. Dela mormântul gol începe triumful Bisericii care anunţă lumii că imperiul satanei, regatul păcatului a fost biruit.

Hristos a înviat! Durerea a fost înlocuită de bucurie şi teama s'a risipit ca un fum, căci dacă Hristos este cu noi, de cine ne vom teme? ***"Precum se stinge fumul să se stingă, precum se topeşte ceara de para focului, aşa să piară dela faţa Lui cei ce-L urăsc pe Domnul"***. Învierea Domnului este un ospăţ spiritual la care fiecare este chemat: şi cel ce a postit, şi cel ce n'a postit; şi cel ce s'a ostenit şi cel ce nu s'a ostenit; şi cel ce a trudit din ceasul întâi, ca şi cel ce a trudit numai din ceasul al doisprezecelea. Spaţiul este mare, fiecare îşi găseşte un loc, viţelul este gras, fiecare se poate sătura, spune Sf. Ioan Gură de Aur. Oare despre ospăţ material vorbeşte sfântul? Nu, ci despre Paradisul cel nou pe care l-am câştigat prin moartea lui Iisus şi pe care nimeni nu ni-l poate smulge, dacă noi nu-i îngăduim.

Nici o violenţă, nici o tentaţie, nici o minciună nu ne poate despărţi de Hristos. Prin cruce, prin mormânt şi prin Învierea Domnului cea de a treia zi suntem scoşi din suferinţa de azi a lumii, care este prada satanei. Lumea este divizată prin conflicte violente, prin singurătatea cronică a individului, prin păcat şi suferinţă morală. Hristos ne uneşte, ne mângâie şi ne hrăneşte. Hristos cel Înviat. Ca o scăldătoare din Vitesda, raiul bisericii devine vindecătorul tuturor bolilor naturii umane şi nu numai al celor care se pogoară cei dintâi în ea, ci al tuturor care vin cu credinţă şi cu nădejde, cum am citat mai sus din Sf. Ioan Gură de Aur. Hristos cel înviat este doctorul sufletelor şi al trupurilor noastre.

"După ce a trecut Sâmbăta, când se lumina în ziua întâi a săptămânii, a venit Maria Magdalena şi cealaltă Marie ca să vadă mormântul. Şi, iată că s'a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, pogorînd din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei. Şi înfăţişarea lui era ca fulgerul, iar îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Şi de frica lui s'au cutremurat străjerii şi s'au făcut ca morţi." **(Mt. 28: 1-4)**

Desen de Laviniu M. Drăghici

Aşa a fost învierea lui Iisus. Fulgerul arhanghelului, care a despicat cerul şi a prăvălit piatra de pe mormânt, a fost ca o pregustare a slavei celei mari a venirii celei de a doua a Mântuitorului ca judecător nemitarnic a lumii. Şi aşa cum femeile au fost martorele acestor lucruri, la fel şi noi, cei ce credem şi mărturisim pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu şi Însuşi Dumnezeu, vom fi martorii celei de a doua veniri care va despica lumea ca un fulger uriaş, dela Răsărit la Apus.

Primele cuvinte pe care le-au rostit femeile, care au alergat să vestească apostolilor întâmplarea, au fost că Învăţătorul a înviat. De atunci şi până acum, această vestire străbate lumea dela un capăt la altul, în noaptea cea sfântă. Iar cei ce cred, rostesc răspunsul convingerii lor nestrămutate: ***Adevărat a înviat !***

Acum, s'a încredinţat Bisericii, de către Însuşi Hristos cel Înviat, misiunea divină a lărgirii paradisului celui nou, Împărăţia lui Dumnezeu, în toată lumea. Vrednici şi nevrednici, slabi sau puternici, noi toţi suntem propovăduitorii acestei împărăţii, ori de câte ori rostim anunţul cel mare: ***Hristos a înviat !***

"Căci dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică şi credinţa voastră. Ba ne aflăm încă şi martori mincinoşi ai lui Dumnezeu, pentrucă am mărturisit împotriva lui Dumnezeu că a înviat pe Hristos pe care nu L-a înviat, dacă morţii nu înviază... Iar dacă nădăjduim în Hristos numai în viaţa aceasta, suntem mai de plâns decât toţi oamenii. Dar acum Hristos a înviat din morţi, fiind începătură (a învierii) celor adormiţi. **(1 Cor. 15: 14-15 şi 19-20)**

Vedeţi dar ce spune Apostolul. Dacă morţii nu înviază, nici Hristos nu a înviat. Fenomenele cele mai intime şi mai capitale ale existenţei noastre - viaţa şi moartea - sunt atât de intim legate de Iisus, încât învierea noastră este condiţionată de credinţa în învierea Lui. ***"Căci dacă morţii nu înviază, atunci nici Hristos nu a înviat"***.

Să ne întoarcem la mormântul gol al lui Iisus, nu cu spaima vacuumului, nici cu disperarea pierderii definitive a ceva ce îndrăgisem, ci cu nădejdea împlinită a învierii Domnului, cu încredinţarea nestrămutată că moartea a fost înghiţită de viaţă şi că şi-a pierdut boldul.

"Căci El (Iisus) trebue să împărăţească până ce va supune pe toţi vrăjmaşii Săi sub picioarele Sale. Şi vrăjmaşul cel din urmă care este nimicit este moartea." **(1 Cor. 15: 25-26)**

Mesajul cel mai înalt al creştinismului este cel al unei nădejdi mântuitoare, mai mare decât orice deznădejde a lumii acesteia moderne, care, în căutarea vieţii şi a eternităţii, ucide şi distruge cu inconştienţa şi nepăsarea pe care diavolul a inoculat-o în inima şi mintea omului, ca pe o otravă inevitabilă. Mesajul bisericii este unul de viaţă şi nu numai al vieţii efemere de aici, ci al vieţii veşnice. Iar atunci când confirmăm învierea lui Hristos ca pe un fapt cu consecinţe pentru întreaga lume, mărturisim învierea noastră, ca o condiţie a vieţii eterne.

Adevărat a înviat !

RUGĂCIUNE CĂTRE CHRISTOS

din cartea "VIAŢA LUI IISUS" de Giovanni PAPINI

Urmare din numărul trecut

Spusai odată" *"De-i careva singur, eu sunt cu el. Urneşte piatra şi-acolo mă vei găsi; zgârie lemnul şi-acolo fi-voiu"*. Dar pentru a te descoperi în piatră şi'n lemn e nevoie de voinţa de-a te căuta, de putinţa de-a te vedea. Iar azi cei mai mulţi dintre oameni nu vor, nu's în stare să te găsească. De nu faci Tu să-ţi simtă mâna deasupra capului şi glasu-ţi în inima lor, se vor căuta mai departe doar pe ei înşişi, fără a se găsi; căci nimeni nu-i al său însuşi fără tine. Rugămu-ne deci, Iisuse, noi, renegaţii, vinovaţii, cei născuţi în afara vremii, noi cei ce ne mai aducem aminte de tine şi ne silim din răsputeri să trăim cu tine, dar stăm mereu prea deprate de tine, cei din urmă, deznădăjduiţii, întorşii de pe mare şi de pe muchea prăpastiei, rugămu-te să te mai întorci odată printre oamenii ce te-au ucis, printre oamenii ce te ucid de-una, spre a ne da la toţi, ucigaşi în întuneric, lumina vieţii adevărate.

În mai multe rânduri arătatu-te-ai după Înviere muritorilor. Celor ce credeau că te urăsc, celor ce te-ar fi iubit chiar de n'ai fi fost Fiul lui Dumnezeu arătatu-te-ai chipul tău şi le-ai vorbit. Schimnicii ascunşi prin ponoare şi râpe, călugării în lungile nopţi ale schitului, sfinţii pe munţi, văzutu-te-au şi te-au auzit; iar din ziua aceea alta nu cerură decât mila morţii, ca să se apropie iarăşi de tine. Fost-ai grai şi lumină pe poteca lui Pavel, foc şi sânge în peştera lui Francisc, iubire deznădăjduită şi fără prihană în chilia Terezei şi a Caterinei. De te-ai întors pentru unul, de ce nu te întorci, o singură dată, pentru toţi? Dacă aceia fost-au vrednici să te vadă pe temeiul pătimaşei lor nădejdi, şi noi putem invoca temeiul pustiei noastre deznădejdi. Acele suflete te chemară cu puterea nevinovăţiei lor; ale noastre te strigă din adâncul neputinţei şi al josniciei. De-ai mulţumit extazul Sfinţilor, de ce nu dai fuga la plânsul Osândiţilor? Au n'ai spus însuţi c'ai venit pe pământ pentru cei betegi, iar nu pentru cei zdraveni; pentru cei rătăciţi, iar nu pentru cei nerăzleţiţi? Ci iată, vezi bine că toţi oamenii sunt ciumaţi şi aiuriţi de friguri; că oricare dintre noi, căutându-se pe sine, s'a rătăcit şi te-a pierdut. Niciodată ca'n ziua de azi n'a fost mai mare nevoie de Cuvântul tău, mai uitat şi călcat în picioare ca totdeauna. Împărăţia Satanei ajuns'a azi la deplina-i înflorire, iar mântuirea pe care toţi o caută dibuitori nu poate fi găsită decât în Împărăţia ta.

Marea încercare s'apropie de sfârşit. Omenirea, depărtându-se de Evanghelie, s'a ales cu pustiul şi moartea. Multe făgăduieli şi ameninţări s'au împlinit. Deacuma, nouă deznădăjduiţilor, nu ne mai rămâne decât nădejdea întoarcerii tale. De nu vii să-i trezeşti pe adormiţii cuibăriţi în mocirla stătută a iadului nostru, e semn că osânda-ţi pare prea scurtă şi uşoară, faţă cu trădarea noastră; că nu vrei să schimbi orânduirea legilor tale. Ci facă-se voia ta, precum în cer aşa şi pre pământ, deacum şi pururea şi'n vecii vecilor amin.

Dar noi, cei din urmă, te aşteptăm. Te vom aştepta zi de zi, în ciuda netrebniciei şi-a neputinţei noastre. Toată iubirea pe care vom fi în stare s'o stoarcem din inimile noastre pustiite, închina-ţi-o-vom ţie. Ţie, cel Răstignit. Ţie care fost-ai chinuit pentru iubirea ce ne-ai purtat. Ţie care acum ne chinui cu toată străşnicia cotropitoarei tale iubiri..

În duh şi adevăr

LA OSPĂŢUL MÂNTUIRII

Sergiu GROSSU

Viaţa noastră, a creştinilor, aşa cum a arătat într'o admirabilă carte John Bunyan, este o călătorie zbuciumată şi grea, care are în vedere, la capătul ei, ***mântuirea sufletului***. Fiecare dintre noi, *"în timpul pribegiei"* **(1 PETRU, 1.17)**, se găseşte inevitabil la o răscruce de drumuri, şi de ***alegerea*** pe care o facem atârnă însăşi veşnicia noastră.

Sufletul omenesc, flămând şi însetat, este pus în faţa a ***două chemări*** deosebite, a două invitaţii:

- O chemare înşelătoare, respectiv invitaţia cu reclamă mincinoasă a lumii şi-a păcatului: *"Suflete, eşti flămând şi însetat. Vino la cina mea îmbelşugată, vino la ospăţul meu... Vino şi'ţi voi da petreceri, desfătări, veselie, de toate..."*

- Şi la chemarea Domnului Iisus, o chemare sinceră, izbăvitoare, la ospăţul Lui: *"Veniţi, căci iată că toate sunt gata"* **(LUCA, 14.17)**. *"Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi"*, ne cheamă Mântuitorul **(MATEI, 11.28)**. *"Veniţi după Mine, şi vă voi face pescari de oameni"*, ne asigură El **(MARCU, 1.17)**. *"Veniţi de vedeţi"* **(IOAN, 1.39)**, îndoielnicilor, căldiceilor, tăgăduitorilor, că *"toate sunt gata"*, fiindcă jertfa Lui de pe Golgota a smuls Cerului iertarea tuturor păcătoşilor lumii. *"Veniţi să mâncaţi trupul Meu şi să beţi sângele Meu, ca să puteţi trăi veşnic"*, insistă Iisus ori de câte ori ne aflăm în dilema tragică de a nu şti ce să alegem: paharul Domnului sau paharul dracilor, ospăţul Domnului sau ospăţul lumii?

Noi, de cele mai multe ori, nui vrem să dăm ascultare chemării Fiului lui Dumnezeu şi-o refuzăm, deoarece nu ne îndurăm să ne despărţim de comoditatea vieţii în care trăim, nici să ne descotorosim de grijile firii noastre pământeşti, scuzându-ne întocmai celor trei poftiţi la Cină de Mântuitorul: *"Am cumpărat un ogor"*, *"Am cumpărat cinci perechi de boi"*, sau, pur şi simplu, *"tocmai acum m'am însurat, şi de aceea nu pot veni"* **(LUCA, 14.18-20)**.

Acesta este adevărul: ***nu putem lua parte la ospăţul mântuirii***, căci suntem robi ai păcatului şi-avem sufletul infirm. Preferăm, în locul cinei Domnului, mesele lumeşti ale pierzării, neţinând seama de acest avertisment: *"Toate mesele sunt pline de vărsături murdare şi nu mai este nici un loc curat"* **(ISAIA, 28.8)**. *"Mi-e sete"*, strigi. Şi lumea, societatea în care te complaci, îţi întinde paharul ei înşelător, plin cu oţetul amărăciunilor de tot felul, sau cu otrava filmelor imorale, a cărţilor şi revistelor pornografice. *"Mi-e foame"*, te plângi. Şi mediul vicios, ce te ţine sub dominaţia lui tiranică, te hrăneşte cu *"mâncăruri alese"*, care nu sunt altceva decât *"o hrană înşelătoare"*, după cum citim: *"Dacă stai la masă la unul din cei mari, ia seama ce ai dinainte; pune-ţi un cuţit în gât, dacă eşti prea lacom. Nu pofti mâncărurile lui alese, căci sunt o hrană înşelătoare"* **(PROVERBE, 23.1-3)**. Mai mult, ***ospăţul lumii nu satură***: *"Mâncaţi şi tot nu vă săturaţi, beţi şi tot nu vă potoliţi setea"* **(HAGAI, 1.6)**. Sau: *"Vei mânca şi tot nu te vei sătura, ci foamea va rămânea în tine..."* **(MICA, 6.14)**.

Sufletul nu poate fi săturat la masa drăcească a lumii, ci numai trupul cu poftele lui nesăbuite. În schimb, la ospăţul lui de har şi de binecuvântare, Iisus nu lasă nici un suflet flămând şi însetat. *"Eu sunt pâinea vieţii, ne asigură Domnul. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată şi cine crede în Mine nu va înseta niciodată"* **(IOAN, 6.35)**. De aceea se bucură Psalmistul: *"Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei... şi paharul meu este plin de dă peste el"* **(PSALMUL 23.5)**.

* * *

Ospăţul lumii este ospăţul morţii noastre sufleteşti. El este asemenea ospăţului lui Belşaţar. Scrie în **DANIEL, 5.14**: *"Împăratul Belşaţar a făcut* ***un mare ospăţ*** *celor o mie de mai mari ai lui şi a băut vin înaintea lor... Au bătut vin şi au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă şi de fier, de lemn şi de piatră"*.

Ca şi *"în clipa aceea"*, când ne va fi viaţa mai dragă, *"degetele unei mâini de om"* ne vor scrie pe *"tencuiala zidului"* conştiinţei noastre: *"Numărat, numărat, cântărit şi împărţit!"*

- Te-am chemat şi n'ai vrut să vii la ospăţul Meu, ne va spune la Judecata cea mare Mântuitorul. Iată că Împărăţia mea o dau vameşilor şi desfrânatelor, celor *"săraci, ciungi, orbi şi şchiopi"*.

După cum Ilie, în călătoria lui obositoare spre muntele Horeb, a fost hrănit cu o mâncare simplă, dar consistentă şi întăritoare (*"o turtă coaptă pe nişte pietre încălzite şi un ulcior cu apă"* - **1 REGI, 19.6**), tot aşa şi Domnul Iisus ne oferă la ospăţul Lui o mâncare simplă, *"care rămâne pentru viaţa veşnică"* **(IOAN, 6.27)**. Pentrucă El Însuşi se recomandă: *"Eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujeşte la masă"* **(LUCA, 22.27)**.

Să vedem acum, în lumina Evangheliei, ce ne dă Iisus Hristos nouă, celor chemaţi la Cina Lui cea fără de plată:

1) Viaţa veşnică

"Tată, a sosit ceasul! Proslăveşte pe Fiul Tău, ca şi Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum i-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viaţă veşnică tuturor acelora pe care I i-ai dat Tu" **(IOAN, 17.1-2)**.

2) Pace, odihnă

"Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v'o dau cum o dă lumea" **(IOAN, 14.27)**. Sau: *"Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă"* **(MATEI, 11.28)**.

3) Slava lui Dumnezeu

"Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat'o Tu..." **(IOAN, 17.22)**.

4) O poruncă nouă: iubirea

"Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v'am iubit Eu, aşa să vă iubiţi unii pe alţii" **(IOAN, 13.34)**.

5) *Duhul Sfânt, Mângâietorul*

"Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; şi anume Duhul Adevărului" **(IOAN, 14.16-17)**.

* * *

Masa cea mai îmbelşugată, cina cea mai aleasă ne-a pregătit-o Domnul Iisus *"cu Avram, Isaac şi Iacov în Împărăţia cerurilor"* **(MATEI, 8.11)**, acolo unde *"nu va mai fi noapte"* **(APOCALIPSA, 21.4)**. Cu o singură condiţie: *"Voi sunteţi aceia, care aţi rămas necontenit cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăţia, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncaţi şi să beţi la masa Mea în Împărăţia Mea..."* **(LUCA, 22.28-30)**.

Numai cei care *"au rămas necontenit"* cu Domnul Iisus cu încercările Lui, numai cei care au murit şi-au înviat împreună cu El, numai cei care participă de pe pământ la ospăţul mântuirii, vor putea să aibă parte de bucuriile viitoare ale ospăţului ceresc fără sfârşit.

"Ferice de acela care va prânzi în Împărăţia lui Dumnezeu!" **(LUCA, 14.15)**.

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN PARIS

Biserica din Jean de Beauvais se află în acţiune judiciară: pe 4 Iulie 1995 a pierdut un proces în *"référé"*, dată fiind în judecată de susţinătorii preoţilor care-l primiseră pe Ion Iliescu, în taină, la Biserică. A doua zi, pe 5 Iulie, a făcut apel şi încă nu are un termen de judecată. Conform sentinţei din 4 Iulie, a fost numit un administrator, al cărui mandat a expirat în 4 Noembriei 1995, dar a fost prelungit până în 4 Martie 1996 şi de curând încă până în Iunie, fiindcă *"nu şi-a îndeplinit mandatul"*. Într'adevăr, în tot acest timp, nu s'a obţinut convocarea unei adunări generale, pe care toată lumea o dorea.

Astfel încât convocarea unei adunări, din iniţiativa a trei presoane - secretarul general, demisionat, al Consiliul Eparhial, Traian Băcioiu, şi doi consilieri ai aceluiaşi comitet, Paul Brătăşanu şi Dumitru Bustan - pentru 25 Februrie era ilegală: articolul din statut invocat presupune acordul preşedintelui sau al vicepreşedintelui Asociaţiei, or, convocarea a fost lansată înainte de a fi consultat Prot. Radu Apostolescu, iar Biserica, aflându-se în acţiune judiciară, nu poate nici participa la Adunarea Generală şi nici nu i se poate folosi sediul, cu atât mai mult cu cât administratorul n'a fost consultat.

De fapt, scopul Adunării era ca bisericile Eparhiei (din Suedia, Belgia, Germania) să se rupă prin vot de obedienţă faţă de Sinodul din New York - care a asigurat independenţa bisericii 4 decenii - şi să treacă la sinodul dela Constantinopol. De ce atâta grabă? Pentrucă Ion Iliescu se revoltase deja - odată la Galaţi, pe 1 Septembrie 1995 şi a doua oară în Octombrie 1995, cu ocazia călătoriei în SUA - că Biserica Ortodoxă din Paris ţine de *"Ruşi"*. Adică este liberă... de Bucureşti.

Duminiucă, 25 Februarie 1996, pe la ora 9 a.m. au apărut 5 persoane înbrăcate în uniforma asemănătoare poliţiştilor şi care, neiniţiaţi în misterele acţiunii la care urmau să asiste, au întrebat unde este Dl. Cotora, cel care îi angajase dela o societate privată de supraveghere... De precizat, Dl. Cotora este unul dintre cei care au dat biserica în judecată şi unul dintre cei mai activi şi înfocaţi partizani ai trecerii la sinodul dela Constantinopol. Nu peste mult timp, s'au ivit *"alegătorii"*, mai numeroşi decât enoriaşii prezenţi, sosiţi cu preoţi în frunte: Mircea Coşofret-Smeu, dela Liège, Gh. Borca din Suedia, Gabriel Cernăuţeanu din Offenburg şi Valentin Brătan.

Nu se ştie ca în bisericile respective să fi avut loc adunări prin care preoţii şi enoriaşii să fie delegaţi să voteze desprinderea de Sinodul din New York, dar cu o zi înainte fusese o întrunire la Regensburg a celor aflaţi sub oblăduirea Mitropolitului Serafim pentru Europa Centrală, care ţine de Patriarhia dela Bucureşti, la care a fost anunţată cererea preotului Cernăuţeanu de a reintra sub ascultarea acesteia...

Oricum, alaiul a pătruns triumfal în Biserică. Un credincios a fost trântit pe jos. Are certificat medical: o coastă fisurată. Câteva femei din grupul *"alegătorilor"* au început să vocifereze întrerupând slujba, iar Eugen Murgoci dela Strasbourg a smuls firele microfonului. Pr. Radu Apostolescu s'a retras în altar, în jurul căruia s'a format un cordon de tineri, impasibili la toate provocările nepoftiţilor. Coriştii, printre care Francezi uluiţi, au început să cânte *"Cu noi este Dumnezeu"* pentru a-l încuraja pe părinte. S'a încercat zadarnic improvizarea unui altar pentru ca Părintele Smeu să continue slujba!... Cum clopotul tras din altar făcea imposibilă comunicarea organizatorică a comandoului, n'au lipsit agresiunile - Petrică Moldovan, un proaspăt azilat din Iugoslavia, a aruncat cu gaze lacrimogene în altar, altul a dat cu scaunul înspre o icoană, un altul a scos cuţitul... Bâlciul a durat până spre seară, cu sendvişuri, Coca Cola, ca în excursie. S'a organizat apoi un similacru de vot, pe întuneric, la lumânare. Ca în Duminica orbului, comenta cineva sosit din ţară şi îngrozit să retrăiască la Paris amintiri din '90, de acasă.

Rezultatul a fost scris pe o mare coală de hârtie: 675 de voturi pentru ieşirea din Sinodul dela New York şi două voturi contra. Adică 450 de voturi prin procură şi 227 exprimate direct. Victoria a fost proclamată cu urale, aplauze furtunoase în biserică. S'a cântat *"Mulţi ani trăiască"* nu se ştie în cinstea cui.

Poliţia n'a avut de ce interveni. Asediaţii n'au răspuns la nici o provocare, dimpotrivă, mulţi dintre ei au început, cu duhul blândeţii, să lămurească lucrurile. Cu acelaşi calm au reuşit să-i scoată pe excursioniştii şi localnicii ameţiţi de fericirea *"votului"* - stilul Ipingescu, *"iar am tras, iar am câştigat"*... din biserică.

Comportamentul năvălitorilor de Duminică 25 Februarie, a lăsat impresia unui miting politic organizat dela centru... De înţeles, Biserica din Jean de Beauvais este una din parohiile necontrolate de Bucureşti.

Întrebarea este cum de Românii de bună credinţă se pot lăsa manipulaţi. Poate că şi cei care apără independenţa bisericii ar fi trebuit să se fi purtat întotdeauna ca în această zi de 25 Februarie. Cu solidaritate calmă, evitând suspiciunile şi discordiile, făcând cu luciditate diferenţa între principii şi detalii. Şi grabnic ar fi să fie articulat cu inteligenţă un mesaj către cei rătăciţi şi către autorităţile ţării în care ne aflăm.

S'au depus plângeri la Procurorul Republicii şi poliţia anchetează.

Pe 2 Martie, Părintele Radu Apostolescu a primit, prin poştă, o ameninţare anonimă cu moartea, care a fost depusă la Poliţia Judiciară. În urma acestei ameninţări, slujba de Duminică, 3 Martie, s'a desfăşurat cu uşuile închise, iar credincioşii au părăsit sfântul lăcaş, protejaţi de poliţie.

A.C. Lupta - Paris

ANUNŢ

Prin articolul: *"Românii sunt creştini prin naştere"* publicat în ziarul *"CUVÂNTUL ROMÂNESC"* Nr.235/Feb.'96, s'a făcut un călduros apel creştinesc către toţi Românii din lumea întreagă, indiferent de religie, să se alăture ***"Cruciadei rugăciunii Rozarului"*** care se recită odată pe lună, în biserică, la fiecare primă Duminică a lunii, timp de un an de zile, adică de 12 ori. Întrucât dintr'o simplă omisiune nu s'a menţionat şi adresa la care pot răspunde doritorii de a participa la această cruciadă, o arătăm acum:

Rev.Fr. Victor Crişan,
P.O.Box 57453 Jackson Station
Hamilton, Ontario, L8P 4X3, Canada.

La sfârşitul acţiunii, participanţii vor primi Rozariul Sfintei Biserici Martire Greco Catolică din România, cu diplomă.

IN MEMORIAM

Împlinind dorinţa mult regretatei şi iubitei mele soţii, Margareta (Greţi), care a murit departe de ţară, rog prietenii ca în loc de flori să doneze banii, în memoria ei, Bisericii *"Saint Mary"*, 3256 Warren Rd., Cleveland, Ohio, 44111-1144 ori să ofere, unui Român din ţară, un abonament la ziarul *"Cuvântul Românesc"*, P.O.Box 78010, Westcliffe Postal Office, Hamilton, Ontario, Canada, L9C 7N5.

Grigore Butoi

Notă: Am primit abonamente dela D-nii Alexandru Fonta, Valeriu Vlasiu şi Gheorghe Donev.

FARA ARMÂNEASCĂ

ARTA ARGINTĂRIEI LA AROMÂNI

- II -

Vasile TEGA

"Multe şi inedite sunt bogăţiile ce se ascund în dreapta şi în stânga - prin arhivele şcolilor şi bisericilor, mânăstirilor şi patriarhiilor, prin bibliotecile Peninsulei şi prin arhivele de notariat ale ţărilor pe unde au trecut şi activat Aromânii, sunt multe şi minunate aceste bogăţii, deşi furtuni groaznice au distrus urme bogate şi multe mâini criminale, eclesiastice mai ales, orbite de fanatism naţional, au căutat şi reuşit în parte să le distrugă" (19).

Ne-am adus aminte de justeţea rândurilor de mai sus ale lui **Anastase Hâciu**, atunci când, în cursul cercetărilor noastre, am avut şansa să dăm peste o lucrare extrem de interesantă a **Verenei Han** (20), dela Institutul de Studii Balcanice al Academiei Serbe de Ştiinţe şi Arte, în privinţa culturii materiale a Balcanilor în Evul Mediu, aşa cum rezultă din documentele existente în arhivele din Dubrovnik.

Într'adevăr, Han, consultând o parte din fondul arhivelor din Dubrovnik (fostă Ragusa), a scos la lumina zilei documente de o valoare deosebită care se referă la cultura materială a unor popoare balcanice în Evul Mediu, printre care şi aceea a Aromânilor, cărora de altfel le consacră un capitol special.

Întrucât Dubrovnik a fost în Evul Mediu un important centru economic şi comercial, unde bunuri materiale provenind din Est şi Vest se schimbau, precum şi datorită faptului că administraţia oraşului era extrem de bine organizată,

Elemente din costumul aromâncelor pe cale de dispariţie în zilele noastre: din ce în ce mai rar apare în înbrăcămintea femeilor cingătoarea cu paftale numite **ploci**, sau haina brodată cu fire de aur numită **ţipune**, sau salba cu monezi de aur numită **flurii**. (În fotografie, tânără din Aminciu Meţovo, 1982)

notând aproape toate manifestările mai mult sau mai puţin importante din întreaga regiune, informaţiile conţinute în aceste arhive capătă o valoare documentară unică.

Datele relative la Aromâni, *"aceşti crescători de vite transhumanţi, ale căror cătune erau situate în jurul Ragusei"*, acoperă ultimele decenii ale secolului al XIII-lea şi se întind până pe la mijlocul veacului al XV-lea, epocă când cuceririle turceşti au schimbat în mod considerabil harta politică a Peninsulei Balcanice.

În cele ce urmează, vom reproduce numai acele părţi din lucrare care se referă la subiectul care ne interesează, adică argintăria.

Informaţiile sporadice privind obiectele de cultură materială a *"Vlahilor"* din Evul Mediu, pe care le-am întâlnit studiind documentele de arhivă din Dubrovnik nu reprezintă decât o contribuţie modestă privind un domeniu încă puţin cunoscut, acela al culturii medievale *"a Vlahilor"* în general.

Menţiuni despre anumite grupe precise de obiecte pe care Aromânii le confecţionau ei înşişi, sau le obţineau prin troc ori cumpărându-le direct, făcute pentru a corespunde ***"modului de viaţă valah"***, privesc mai ales pe reprezentanţii grupurilor de crescători de vite, transhumanţi, ale căror *"cătune"* sau cantonamente erau aşezate în apropierea Dubrovnikului şi în primul rând în Herţegovina.

Aromânii, păstori şi văcari nomazi, cărvănari în serviciul negustorilor din Dubrovnik, aveau propriul lor mod de viaţă. Proximitatea Dubrovnikului, frecventele contacte cu populaţia urbană şi legăturile foarte strânse cu economia şi artizanatul oraşului au exercitat totuşi influenţa lor astfel că *"Aromânii din vecinătate"* au adoptat unele elemente ale vieţii şi culturii orăşeneşti. Pe de altă parte şi ei, la rândul lor, aduceau modesta lor contribuţie la acest mediu urban. Uneori *"Vlahii devin locuitori ai Dubrovnikului, integrându-se în acest caz direct în viaţa oraşului"*. Faptul acesta se întâmplă, de exemplu, în perioadele când populaţia, diminuată în urma unei epidemii de ciumă, făcea apel la *"Vlahi"* pentru a repopula oraşul. Tineri din cătunele valahe veneau de asemenea la Dubrovnik pentru a'şi căuta de lucru ca *"famulus"* adică, ca servitor domestic.

Jirecek a fost primul a publica unele informaţii din aceste arhive asupra modului de viaţă al *"Vlahilor"*, în Evul Mediu, cu toate că unele puncte de vedere ale acestuia privind Aromânii au fost considerate ca depăşite, studiul său, scris acum aproape o sută de ani, rămâne încă surprinzător de proaspăt, mai ales când este vorba de acele pasaje unde vorbeşte de schimbările de bunuri materiale dintre Aromâni şi locuitorii Dubrovnikului.

J. Kovacevici, bazându-se pe documentaţia iconografică din Serbia şi Macedonia, a încercat să scoată în relief unele trăsături esenţiale ale costumului populaţiei din *"cătune"*. Folosind în mod indirect informaţii din arhivele din Dubrovnik, el a invocat de asemenea posibilitatea existenţei a unor ***forme particulare de bijuterii aromâne.***

Obiectele identificate ca *"valahe"* de documentele din Dubrovnik din secolele al XIV-lea şi al XV-lea sunt desemnate cu diverşi termeni: cu termenul *"Vlachus"* la genetivul plural *"Vlachorum"*, cu adjectivul *"vlacheschus"*, având mai multe ortografii, sau chiar cu adjectivele *"morovlachus"*, *"murlachus"* sau *"murlascheschus"*.

Înainte de a expune unele documente din arhive asupra obiectelor medievale *"valahe"*, vom analiza unele contacte între Aromâni şi Dubrovnik, care au contribuit la circulaţia mărfurilor şi a obiectelor, prin schimburile unor bunuri mobile definite.

Este deja un fapt bine cunoscut că meşteşugarii şi negustorii cu de-amănuntul din Dubrovnik, începând din ultimele decenii ale secolului al XIII-lea, vizitau satele aromâne din regiune pentru a executa mărunte lucrări de artizanat sau pentru mici afaceri comerciale. De cele mai multe ori ei schimbau marfă contra marfă. ***Comercianţii din Dubrovnik vindeau în satele valahe mai ales bijuterii.*** Acestea erau plătite de *"Aromâni"* în monede de aur sau de argint, fiindcă ei realizau frumoase venituri de pe urma caravanelor şi a comerţului care-l practicau.

În 1285 a fost notată informaţia, astăzi bine cunoscută, cu privire la vânzarea de bijuterii Laticăi, sora lui Gruboje Bersovici, celnic şi senior al unui cătun valah. Această informaţie poate fi completată - în contextul nostru - cu noi detalii: Este vorba de o podoabă de coafură în argint suflat cu aur, de origină sârbă, vândută pentru zece perperi ***(una zoia slavonica de argento, deaurata).*** Trebue, în primul rând, să subliniem că este vorba de prima informaţie cunoscută până în zilele noastre, în ceea ce priveşte o *"zoia"* marcată de atributul *"slavonica"*. Al doilea fapt important care merită subliniat este că această bijuterie este vândută de un comerciant din Dubrovnik într'un cătun aromân. În sfârşit, vânzarea de bijuterii la ţară confecţionate de artizani din oraş constituie o bună dovadă a adoptării unor bijuterii tipice mediului urban de către un mediu rural.

Apariţia unor bijuterii în posesia crescătorilor de vite este un fapt extrem de interesant. Documente din arhive ne-au permis să constatăm că *"Aromânii"* posedau bijuterii folosite nu numai ca podoabe ci şi pentru valoarea lor intrisecă, putând - la nevoie - să devină şi un instrument de plată.

Argintul, sub formă de bijuterii, a păstrat valoarea unei monede solide. În această privinţă, şi mai ales când este vorba de *"Vlahi"*, subliniem informaţia, care datează din anul 1326, după care medicul **Domenico**, care a îngrijit pe **Stojislav**, fiul **jupânului *"Vlah"* Burislav**, a primit o cunună de argint şi cercei de argint ***(unam coronam de argento et II cercelles de argento)*** drept garanţie că în urma tratamentului reuşit onoraiul îi va fi plătit în monede de aur sau de argint. *"Aromânul"* Stipa Kovacevici Bogutovici a amenatat, în 1427, la tâmplarul din Dubrovnik Stipko Pribisaljici, o centură de argint în valoare de doisprezece perperi şi jumătate ***(unum cingulum argentem supra pantarea rubea, vetert, pro yperperis duodecem cum dimidio).***

Bijuteriile menţionate nu sunt identificate ca *"aromâne"*, dar elementele expuse ne informează că de pe la finele secolului al XIII-lea şi până la jumătatea secolului al XV-lea, ***"Vlahii au cunoscut anumite forme de bijuterii, astfel ca podoabe pentru cap,***

Fotografia aceasta publicată acum şaizeci de ani în **Geographical Magazine** este însoţită de următoarea legendă: "Această tinerică aromână cu un "cârlig" în mână, în afara unui admirabil şorţ şi a ciorapilor de un roşu strălucitor, poartă o duzină de lanţuri de argint în jurul gâtului,o brăţară la fiecare braţ, precum şi un inel în fiecare mână".

ca zoia, cunune, apoi cercei şi centure".

Numeroase documente din arhivele din Dubrovnik vorbesc, într'un mod mai general, de bjuterii în posesia *"Aromânilor"*, exemple care ne informează că ***aceşti nomazi posedau anumite bjuterii specifice.***

În cursul ultimului deceniu al secolului al XV-lea sunt menţionaţi frecvent ***"cercei de argint valahi" (cercelli argenti Vlachorum, 1392).*** Bijutierii din Dubrovnik confecţionau ***cercei în mod special destinaţi Vlahilor, ad usum Vlachorum, 1386.*** De altfel, aceşti cercei valahi erau uneori amanetaţi. Evaluarea valorii lor nu era deloc modestă, astfel, într'un caz, aceasta era de unsprezece perperi şi patru groşi! Indicaţia că aceşti cercei arau *"valahi"* înseamnă că aceştia aveau ceva care-i deosebea de ceilalţi.

COMEMORAREA FRAŢILOR MANAKIA LA VERIA

Dr.Const. HAGI

Cu ocazia împlinirii a nouăzeci de ani dela turnarea primului film în Balcani, comunitatea aromână din Veria a ţinut să aducă un deosebit omagiu fraţilor **Ion** şi **Milton Manakia**, pionerii cinematografiei în Balcani şi în acelaşi timp fotografi celebri.

Din iniţiativa *"Asociaţiei fraţii Manakia"* din Avdela, satul lor de origină, (cu sediul în timpul iernii la Târnova în Tesalia), Duminică 11 Februarie a.c., s'a organizat o conferinţă urmată de discuţii într'una din cele mai mari săli de spectacol din localitate, unde au participat peste cinci sute de persoane.

Conferenţiarul principal a fost Dl. **Gheorghe Exarhu**, autorul unei importante monografii asupra acestor doi mari artişti. Expunerea, bine documentată, a fost însoţită de proiecţia a câtorva sute de fotografii, precum şi a unui film documentar.

Cifrele care ni le dă conferenţiarul sunt impresionante: 12.000 de fotografii şi 67 de filme realizate în 125 de localităţi diferite, dintre care cele mai multe locuite de Armâni. De asemenea, un fapt destul de important şi în acelaşi timp semnificativ despre aprecierea de care ei se bucurau în epoca aceea în toţi Balcanii: ei erau fotografii oficiali ai Regelui Carol I al României, ai ultimului Sultan al Imperiului Otoman Mehmet al V-lea, ai Regelui Petru al Serbiei, ai Regelui Nicolae I al Montenegrului, ai Regelui Ferdinand I al Bulgariei şi ai Prinţului moştenitor al Greciei, Constantin.

Dar ceea ce este mai important pentru noi, Aromânii, este faptul că materialul fotografic şi cinematografic moştenit dela ei constituie un tezaur etnografic unic în felul lui.

Conferenţiarul a subliniat în continuare că fraţii Manakia au participat la Expoziţia internaţională de fotografii dela Bucureşti în 1905, cu care ocazie au obţinut medalia de aur.

Printre fotografiile proiectate a fost una care m'a impresionat în mod deosebit: este vorba de aceea - care la un moment dat devenise cea mai importantă *"carte poştală"* printre Aromânii din Macedonia, reprezentând *"Primii reprezentanţi ai poporului aromân în Parlamentul Imperiului Otoman: senatorul Nicolae Baţaria şi deputatul Dr. Filip Mişa"*.

În aplauzele prelungite ale unui public entuziast care a urmărit cu multă atenţie şi interes conferinţa şi dezbaterile care au urmat, Dl. Gheorghe Exarhu a mulţumit celor prezenţi, promiţându-le că va recidiva în curând, de astă dată cu o serie de filme documentare.

MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA

- 1856 - 1947 -

-XVI-

Prof. Nicolae CIACHIR

Carol al II-lea, pretextând că prinţul Nicolae făcuse o căsătorie morganatică, îl pune să renunţe la toate drepturile sale şi îi interzice să vină în ţară, iar sora sa cea mai mică, Ileana, măritată cu arhiducele Anton de Habsburg, în prag de-a naşte, este expediată să nască în Austria, ca nu cumva, copilul ei, să ridice ulterior pretenţii la tronul României. De asemenea, i-a interzis soţiei sale, principesa Elena, fiica regelui Constantin al Greciei, mama viitorului rege Mihai, să joace vreun rol.

În Iunie 1934, Iuliu Maniu, mareşalul Averescu şi Grigore Filipescu, duc o campanie publică pentru înlăturarea din funcţia de prefect al poliţiei Capitalei, a lui Gabriel Marinescu şi expulzarea Elenei Lupescu (*Arh. St. Buc., fond Casa regală, dos, 11 (1934)*, f.100), iar în Ianuarie 1935, Gheorghe Brătianu şi Averescu, difuzează în Ţară şi în străinătate, un manifest în care este atacată camarila şi mai ales Elena Lupescu (*fond Casa regală, dos, 6 (1935)* f.6). Pentru aceleaşi motive, este internnţat de două ori, cunoscutul chirurg şi profesor universitar Dimitrie Gerota şi numai acţiunile pline de curaj ale studenţilor medicinişti, l-au salvat de-a rămâne pe mai departe de după gratii la Jilava.

În fosta arhivă a CC al PCR, există o notă referitoare la Elena Lupescu, notă întocmită la 29 Iunie 1935 de către Serviciul Secret. Extragem unele idei, fără ură şi părtinire. Tatăl ei, Nuham Grunberg, botezat Nicolae Lupescu, avea la Iaşi, pe Ştefan cel Mare un han *"Pârlita"* azi hotel Dacia. Fiica sa, Elena Lupescu, prietenă intimă a Suveranului, astăzi consilieră tehnică în chestiuni financiare şi politice, *"pe care dânsa le regizează cu diavolească speculă pe spinarea ţării, Regele executându-i ad literam sugestiile pe care această Esteră modernă i le transmite din partea Internaţionalei a III-a şi a Marei Alianţe Israelite Universale, a cărei unealtă este"* (*azi Arh. Ist. Acad. Rom. fond V*, dos. 227, nenumerotat). În continuare se arată pe cine a ajutat să avanseze, pe Gabriel Marinescu, pe Tilică Stăncescu dela Siguranţa Generală, pe chestorul Vasile Paristariu etc. şi tranzacţiile în care a fost amestecată: noua fabrică de textile dela Buhuşi, fabrica de zahăr dela Zaporojeni, noile întreprinderi Ford, cinematograful Aro care se construieşte, galeriile Lafayette, acţiuni deţinute la uzinele Malaxa etc. Se concluzionează că este ajutată în problemele financiare de Max Auschnit, trăieşte în concubinaj cu E. Urdăreanu, prefectul Palatului şi se bucură de concursul lui Octavian Goga.

Pe plan extern, problemele din Europa se complică. La începutul anului 1938, Austria este inclusă la al 3-lea Reich, iar în Septembrie, prin acordul dela München, Parisul şi Londra sacrifică interesele Cehoslovaciei, obligând-o să cedeze regiunea Sudetă, Germaniei.

Carol al II-lea, dorind să-şi consolideze situaţia, imediat după München, vizitează Londra şi Parisul (adică în Noembrie 1938), pentru a vedea în ce măsură se poate conta pe sprijinul acestora, pentru a anihila presiunile Germaniei şi Ungariei, de-a spori livrările de armament şi a primi noi credite pentru întărirea armatei.

La începutul lunii Noembrie 1938, Gheorghe Brătianu, Atta Constantinescu şi C. Argentoianu, au premers vizita regelui în Germania (*Arh. MAE*, fond 71/1938 Germania relaţii cu România, vol. 76, f.28).

În rezumat, emisarii regelui care mai fuseseră în Germania şi nutreau simpatii faţă de această ţară, au arătat că România aşteaptă sprijinul Reichlui împotriva pretenţiilor hortyste. Ca răspuns, Göering s'a plâns că presa germană în ultimul timp n'a fost favorabilă Germaniei, iar guvernul carlist a dezlănţuit o prigoană împotriva căpeteniilor legionare. De altfel Corneliu Codreanu, după succesul electoral din Decembrie 1937 (a obţinut locul trei, adică 15,5% din totalul voturilor), declara: *"Îndată ce vom fi stăpâni pe ţară, vom pune pe toţi politicienii care au contribuit să aducă România în mizeria în care se află, să construiască o autostradă dela Bucureşti la Berlin"*.

Regele, obţinând numai promisiuni din partea Anglo-Francezilor, a fost nevoit, la 24 Noembrie 1938, să dea cu ochii de Hitler, la Berghof. Führerul, aflând de eşecul tratativelor, s'a comportat dur faţă de Carol, dorind să-l intimideze şi să obţină maximum de profit. La această primă întâlnire a participat moştenitorul tronului Mihai şi ministrul curţii regale, Urdăreanu. *"România - i-a spus Hitler - era chemată acum a se hotărî pentru Reich sau contra lui, dar răspicat, deschis, cinstit şi sincer imediat, nu mai târziu când ar avea cuţitul la gât"*. În schimbul garanţiilor germane, Hitler îi cerea lui Carol următoarele: România să se retragă din Liga Naţiunilor, să denunţe toate tratativele politice oficiale şi secrete şi să aducă Garda de Fier la putere. Ultima discuţie a fost atât de violentă, încât Hitler l-a ameninţat cu anihilarea. Rex a fost atât de înfricoşat, cât timp s'a aflat trenul pe teritoriul Germaniei, de teama unui atentat care să-l lichideze. De-abia după trecerea frontierei, în Cehoslovacia, ştergându-şi transpiraţia, regele a spus: *"Abia acum putem respira liberi şi mânca; să ştiţi - îi spunea lui Anton de Mocsonyi - că am scăpat de ce mai mare primejdie de a fi suprimaţi printr'un accident de tren"*.

La 29 Noembrie 1938, Carol sosea în ţară. În aceeaşi zi, generalul Ion Antonescu, care se afla la Comanda Corpului 3 Armată cu sediul la Chişinău era demis, iar în noaptea următoare, adică 29 spre 30 Noembrie 1938, era lichidat Corneliu Codreanu, împreună cu alţi 13 legioanri. La 1 Decembrie, postul de radio România-Bucureşti, difuza un comunicat al Corpului II Armată, că ar fi încercat să fugă, iar jandarmii, după somaţiile legale, i-au împuşcat. *"S'a aprobat ca înmormântarea să se facă în subcentrul militar Jilava, fapt ce s'a executat în dimineaţa zilei de 30 Noembrie a.c., prin îngrijirea închisorii militare Jilava"* (*Universul* din 2 Decembrie 1938).

Hitler a considerat că măsurile luate de Carol, erau o sfidare adusă persoanei sale şi naţional-socialismului. S'a gândit să întreprindă o expediţie punitivă în România, toate ordinele şi medaliile date de Carol au fost înapoiate, iar ministrul german dela Bucureşti, a primit ordin să protesteze, apoi să părăsească România. Ministrul de Externe al României, N. Petrescu-Comnen, a considerat că s'a înfăptuit mai mult decât o crimă, o mare greşeală politică şi a vrut să demisioneze.

Codreanu intuise pericolul din partea regelui şi îşi scrisese testamentul politic, în care declara: *"Când n'oi mai fi eu cu voi, să ascultaţi de sfaturile acestui om (Iuliu Maniu). Indiferent de ce vă deosebeşte ca ideologie, acest om este cel mai luminat şi mai corect. Poate singurul corect. Ar fi groaznic să rămâneţi cadou în braţele unor oameni artificiali apropiaţi de ideologia noastră, dar necinstiţi sufleteşte, incorecţi. Această hotărâre râmâne pentru voi ca putere de testament"*.

Revenind la politica externă, interesele economice ale Germaniei spre Sud-Estul Europei, vizau în primul rând România, cu rezervele ei de petrol şi cereale. Deoarece războiul modern presupunea un mare consum de carburanţi, petrolul românesc avea o importanţă deosebită pentru Reich.

Este concludent, studiul întocmit, la 5 Ianuarie 1939, de către Serviciul Secret de Informaţii al Marelui Stat Major şi intitulat *"Expansiunea germană în Sud-Estul Europei şi gurile Dunării"* (*Arh. Min. Forţelor Armate*, fond M.St.M, dos. 457/640).

1. Considerată la Berlin, cea mai uşoară şi favorabilă. Pe această direcţie s'ar opune numai Ungaria şi România, dar Budapesta poate fi uşor atrasă de partea Reichului, pe chestiunea revendicărilor teritoriale.

2. După informaţiile germane, România este incomplet înarmată şi va capitula uşor. Apoi bogatele sale resurse: produse agricole, petrol, vite, va constitui cea mai bună, sigură şi imediată bază de aprovizionare.

3. Pentru a acţiona spre Est, în Ucraina, Germania va deschide prin România, o poartă mult mai largă, decât gâtul strâmt al Ucrainei Subcarpatice.

4. Cu privire la Cehoslovacia, Germania lucrează la înfeudarea acesteia la Reich.

5. În ce priveşte România şi Polonia, Germania lucrează asiduu la izolarea lor de marile puteri din Apus.

6. Pe plan militar, contribuie la înarmarea statelor în care întrevede o colaborare militară în acţiunile sale viitoare (Ungaria şi Bulgaria).

7. Prin activitate culturală bine dirijată, face ca spiritul şi cultura germană să ajute la expansiunea economică şi politică.

8. Etapa următoare: crearea statului ucrainean sub Protectorat german, acest lucru putându-se face practic numai prin forţă. Niciodată Polonia nu va accepta, fără război, o sugrumare sau o amputare a teritoriului ei, dar nici Rusia nu va accepta crearea unui stat ucrainean ieşit de sub jurisdicţia sa.

(Va urma)

MOARTEA UNUI LEGIONAR DE ELITĂ:

SOTIR MUŞU

La 10 Martie a.c. s'a stins din viaţă, după o grea suferinţă îndurată cu un admirabil stoicism, Sotir Muşu. Înmormântarea a avut loc la 12 Martie, la cimitirul Sf. Vineri din Bucureşti, în prezenţa unei numeroase asistenţe formate din rude, prieteni şi camarazi, care, în ciuda vremii rele şi friguroase, au ţinut să-l însoţească pe ultimul drum.

Sotir Muşu a fost un exemplar de elită şi moartea lui - pe care o considerăm, totuşi, prematură - este o grea pierdere nu numai pentru greu încercata familie, dar deopotrivă şi pentru frontul de luptă naţionalist şi creştin, în această fază de tranziţie, de mizerie materială, de confuzie şi de haos moral şi spiritual întreţinut de spiritul satanic al noii nomenclaturi comuniste cocoţate la conducerea ţării, în ciuda revoluţiei din Decembrie '89 a candidului tineret român.

Născut în oraşul macedonean Grebena, la 15 Februarie 1922, el şi-a petrecut fragedа copilărie în faimoasă comună aromânească Perivole, din munţii Pindului, până în 1930, când familia lui s'a repatriat, fiind colonizată la Bazargic. După cedarea Cadrilaterului în Septembrie 1940, familia, numeroasă, s'a refugiat la Bucureşti.

Ca toţi fraţii lui mari, Iuliu, Mihai şi Gheorghe, toţi intelectuali capabili, entuziaşti şi activi luptători în frontul naţionalist şi creştin, nici mai tânărul Sotir Muşu nu putea lipsi din rândurile oastei verzi a Căpitanului patronate de Arhanghelul oştilor cereşti, Sf. Arhanghel Mihail, care a biruit Răul şi l-a învins pe Lucifer cu sabia lui de foc.

Încă din 1936-37, din primii ani de liceu, a făcut parte din cadrul Frăţiei de Cruce dela liceul Nicolae Filipescu din Bazargic. Aici şi-a desfăşurat educaţia moral-spirituală, creştină şi naţională, pe fondul milenar al celei primite în sânul familiei animate de aceeaşi integritate şi austeritate morală ca - în genere - toate familiile aromâne din Macedonia. În cadrul Frăţiei de Cruce din Bazargic, şi-a modelat el sufletul şi mintea în duhul creştin şi românesc al Căpitanului, cuprins infailibil în admirabilul *"Îndrumător"* al Cdt. legionar, Gh. Istrate, vrednicul urmaş al lui Ion Moţa la conducerea Frăţiilor de Cruce din întreaga ţară.

Educaţia primită aici îl va călăuzi până la sfârşitul vieţii, scutindu-l de greşeli şi rătăciri, şi rămânând fidel spiritului Mişcării Legionare, pe linia curată, infailibilă şi perenă trasată de genialul ei fondator şi conducător harismatic, Corneliu Zelea Codreanu.

Inteligent şi sârguincios, a fost un elev şi un student strălucit, dar împrejurările vitrege nu i-au permis să-şi termine studiile universitare la litere şi filosofie. Dar, s'a cultivat singur, setos să-şi îmbogăţească cunoştinţele şi să-şi lărgească orizontul intelectual prin asimilarea unei culturi generale variate şi solide. De aceea, dincolo de limitele unei specialităţi profesionale, Sotir Muşu, pe lângă o judecată limpede şi profundă, de o impecabilă rigoare logică, dispunea de un mare bagaj de cunoştinţe generale din toate domeniile culturii, cu ajutorul căruia putea susţine orice discuţie oricât de pretenţioasă. Însuşindu-şi, ca puţini alţii, legea tăcerii, vorbea puţin, dar totdeauna cu miez. Avea simţul măsurii şi simţul realului foarte dezvoltat, ca un dar înnăscut şi cultivat. Ştia să-şi asculte preopinentul cu răbdare şi să-i riposteze cu tact sau să-l combată cu argumente logice şi cu fermitate atunci când încălca legile onoarei şi ale bunei cuviinţe în ton şi exprimare.

Cu această structură intelectuală şi morală de luptător naţionalist, de cruciat modern, era imposibil să nu fie depistat, arestat, chinuit şi condamnat de sinistra Securitate comunistă. Timp de cinci ani a cunoscut infernul închisorilor comuniste, trecând prin beciurile Securităţii din Bucureşti, prin Jilava, Aiud şi Canalul Dunărea-Marea Neagră. Peste tot a trecut cu fruntea sus, ca un admirabil cavaler medieval, fără teamă şi prihană. După detenţie, a lucrat ca funcţionar la o întreprindere industrială, cu competenţă şi cu con-ştinciozitatea ireproşabilă care-l caracteriza. Ca un adevărat creştin, nu şi-a urît duşmanii, ci i-a compătimit pentru monstruozitatea lor psihică. N'a dorit să se răzbune împotriva torţionarilor săi şi a tuturor celor care au comis fărădelegi. A dorit însă - cum e şi firesc într'un stat de drept - depistarea, judecarea şi condamnarea legală a celor vinovaţi de crime, nu de simple bătăi şi alte fapte minore.

Echilibrat şi serios, dotat cu un auster simţ moral, sobru şi înţelept, şi-a iubit cu pasiune familia, fiind excelent soţ şi părinte.

Sotir Muşu a fost un exemplar de elită al Mişcării Legionare şi al ramurei aromâne, şi amintirea lui va râmâne neştearsă în mintea celor care l-au cunoscut, iubit şi apreciat.

Dumnezeu să-l ierte pentru micile păcate pământeşti, inerente firii omeneşti, şi să-l odihnească în lumea celor drepţi, alături de toţi ostaşii şi mucenicii Mişcării Legionare, în frunte cu Căpitanul şi Ion Moţa.

Ionel ZEANA

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

ROMÂNISMUL BUCOVINEI

-V-

Nicolae LUPAN

Lucru ştiut: o putere de ocupaţie, la începuturile ei, aduce în teritoriile îngenuncheate unele zis privilegii. Aşa s'a întâmplat şi în Arboroasa de după 1775. De bun ce era, la numai cinci ani dela intrarea oştirilor vieneze în Cernăuţi, odată cu dispariţia Mariei Tereza, Iosif al II-lea *"scuti această ţeară de cătănie pe timp de 50 de ani"*. Un gest *"mărinimos"* la care, din *"megieşita Galiţie"*, unde serviciul militar ajungea la 25-30 de ani, dădură năvală *"înspre Bucovina"* Rutenii, Polonezii şi Evreii.

Afară de asta, în vederea "împărţirii pământurilor" dela 1789, au început să curgă cu nemiluita oameni şi de alte naţionalităţi: Şvabi care se aşezară în aşa sate ca Arborea, Frătăuţi, Ilieşti, Iţcani, Milişeuţi, Mologhia şi Roşa; Unguri care îşi aleseseră localităţile Iacobeşti, Turneşti, Toloavă, Cibeni şi Bălcăuţi, rebotezate curând în Fogodisten, Hadicfalva, Ioseffalva, Istenseghici şi Laudonfalva; Lipoveni, alungaţi din Rusia, care se aşezară la Fântâna Albă, Climăuţi şi Mitocul Dragomirnei; Nemţi, atraşi de izvoarele curative dela Iacobeni şi Dorna, care se stabiliră la Eisenhau, Freudenthal, Iacobeni, Karlsberg, Cârlibaba, Pojorâta, Huta Veche, Huta Nouă; negustori şi meşteşugari armeni, cehi şi nemţi care se aciuară la Cernăuţi, Siret şi Suceava.

Şi mai este un lucru care ne însoţeşte pe noi Românii cu treabă şi fără treabă: pretinsa fatalitate! Fatalitate ce adesea ne-a dus şi ne mai duce la paşi nesăbuiţi. Aşa s'a făcut că în timp ce Rutenii şi alţi străini nepoftiţi împânzeau tot cuprinsul Bucovinei, Românii luau drumul pribegiei *"înspre Moldova"*. Numai în 1789, anul aşa zisei împărţiri a pământurilor tuturor veneticilor, şi până la 1803, au părăsit Arboroasa 14.000 de Români, ajungându-se la aceea că numai în 1815, potrivit arhivelor cernăuţene pe care mi-a fost dat să le frunzăresc, 16.000 de băştinaşi români s'au mutat cu traiul în Moldova!

Dintre zecile de mii compatrioţi ai acelor timpuri vitrege, voi aduce doar numele câtorva boieri de mare probitate românească, înşirându-i în ordine alfabetică: Armuşoaia, Başota, Cantacuzin, Conachi, Giani, Hurmuzachi, Iamandi, Milo, Murguleţ, Niculcea şi Sturza. Dintre aceştia, doar Doxachi Hurmuzachi şi numeroasa lui familie a revenit la Cernauca, de unde n'a mai plecat niciodată şi unde îşi doarme somnul de veci împreună cu mama celor şapte copii ai lui. Merită a fi menţionat, şi poate în primul rând, numele a doi inimoşi boieri români bucovineni care nu s'au urnit din loc: moşierul Cârstea din Costâna şi boierul-cărturar Balş din Stupca.

Cei 50 de ani de scutire militară împărătească dintre 1780-1830 au adus val după val pe capul bietului Român bucovinean zeci şi zeci de mii de Ruteni din Galiţia care, nu e greu a ghici de ce, preferau să se aşeze pe malul drept al Prutului, înfiinţând mai întâi satele Vijenca şi Vijniţa, iar apoi invadând aşa localităţi ca Stăneşti, Bobeşti, Cuciuru Mare, Cuciuru Mic, Cabeşti, Călineşti, Mamorniţa, Mămăieşti, Rarancea care, în câteva decenii fuseseră aproape în întregime ucrainizate, şi din sate curat româneşti ca nume deveniră Staniviţi, Bobivţi, Mamaevţi etc.

Sate în care s'au păstrat intacte aşa nume româneşti de familie ca Păunel, Codreanu, Perju, Florescu, Frunză. Sate în care, în calitatea mea de ziarist, ştiu că mai vieţuiesc bătrâni ce vorbesc curat româneşte dar ai căror copii şi nepoţi *"govoresc"* pre limba lui Şevcenco şi cea a lui Lenin.

Acelaşi preot cernăuţean Constantin Morariu scria în anul 1890: *"Astă-zi, noi Românii nu mai avem nici negustori, nici meşteşugari de-ai noştri. Şi aceasta este cea mai mare bubă pe trupul naţiei noastre. Bubă care se preface în rană de moarte"*.

Într'adevăr, dacă recensământul din 1776 atestă doar Români, Armeni, Evrei, Ţigani, şi nici un Rutean, apoi cel dela 1880 scoate la iveală 239.000 de Ruteni şi numai 190.000 de Români! Se spunea că recensământul fusese trucat în favoarea străinilor. Un lucru era limpede, acela că până la 1775 Românii erau singurii stăpâni pe pământul Arboroasei. Ca o sută de ani mai târziu, să convieţuiască pe acelaşi pământ, numit Bucovina, străini de 12 naţionalităţi! Inclusiv, Ruteni, Lipoveni, Nemţi, Armeni, Evrei, Ţigani, Cehi, Slovaci, Moravi, Turci, Italieni şi Francezi. Aceştia atingând şi ei impunătoarea cifră de 120.000.

În schimb, crăiasca împărăţie îi dădea într'una cu fariseicele ei circulare în limba română: *"Fiecare popor are dreptul nevătămat de a-şi apăra naţia şi limba sa şi a se îngriji de dânsele"*. Aşa glăsuia un articol al legii din 21 Decembrie 1867, semnată de însuşi Frantz Iosif I. Deşi cu trei ani mai înainte, la 17 August 1864, o scrisoare ministerială poruncea: *"Deoare-ce în Bucovina limbile nemţească, românească şi rusească sunt limbi ale ţării... la judecătoriile din Bucovina au se vorbească judecătorii cu Românii şi cu Rutenii în limba românească ori rusească... Dacă trebue, pe lângă limba nemţească, să se folosească şi în limba română sau rusească hărţi tipărite..."* etc.!

Aceasta era mana cezaro-regească pe care le-o adusese Românilor bucovineni Viena: colonizări şi asimilare!

Va urma

APEL CREŞTINESC AL "PRO BASARABIEI ŞI BUCOVINEI" MONDIALE

Am în faţă un document zguduitor semnat de preotul Valeriu CERNEI şi ierodiaconul Nicodim ŞCHIOPU. Pe părintele Nicodim, unionist convins, îl cunosc şi ca pictor de talent. Documentul ne aduce la cunoştinţă că în 1944, reocupând Basarabia, hoardele ruseşti au făcut prizonieri 40.000 de ostaşi Români, 5.000 de Germani, 3.000 de Italieni şi 2.000 de Unguri şi Polonezi.

Pentru exterminarea lor fizică, a fost ales un loc mlăştinos din apropierea oraşului Bălţi. Împrejmuiţi cu garduri înalte de sârmă ghimpată, prizonierii au fost supuşi la chinuri supraomeneşti: înfometare şi însetare, lipsă totală de igienă şi asistenţă medicală, frig şi umezeală. Ca rezultat, prizonierii mureau cu sutele în fiecare zi. Cei mai rezistenţi dintre ei erau împuşcaţi de kaghebişti în ceafă şi aruncaţi în smârcuri. Unii, foarte puţini la număr, au reuşit totuşi să fugă, dând în vileag acele fărădelegi comuniste, abia după dispariţia Uniunii Sovietice.

Săpăturile făcute în 1992 s'au dovedit a fi înspăimântătoare: scheletele şi craniile erau atât de multe şi atât de suprapuse unele peste altele, încât n'au putut fi folosite nici hârleţele, nici lopeţile!... Extrase cu grijă, osemintele acelor martiri au fost depuse pe un loc uscat, formând un fel de piramidă, acoperită cu pământ bătut, în al cărei vârf străjuieşte de atunci o Troiţă.

Investiţi cu puteri depline de Episcopul Petru al Bălţilor, părintele Valeriu Cernei şi ierodiaconul Nicodim Şchiopu vor să înalţe, nu departe de locul masacrului, o Biserică a Neamului şi un Osuar al celor ce şi-au dat viaţa pentru o Românie Mare.

Dar cum scriu dumnealor în documentul la care mă refer, *"proiectul stă pe perete ca un tablou, deoarece nu avem nici cărămidă, nici materiale şi nici bani cu care să purcedem la treabă"*

"Pro Basarabia şi Bucovina" Mondială cheamă pe toţi compatrioţii de bună credinţă românească să depună ajutoare băneşti, fie şi modeste, la Contul Bancorex No.10.780555.300.7 (în dolari americani) şi în Contul Bancorex No.10. 209467.000.2 (în lei) - la adresa: Bancorex, Calea Victoriei 22-24, Bucureşti 70012, România.

Nicolae LUPAN

Acţiune de mare omenie

La 25 Octombrie 1995, în sala mare a Asociaţiei *21 Decembrie '89* s'a constituit Acţiunea Naţioanlă Pentru Eliberarea lui Ilie Ilaşcu (Pentru Reîntregirea României). Comitetul de iniţiativă fiind format din Claudiu Iordache, Gelu Caraza, Adrian Dumitrescu, Lorin Fortuna, Mihai Rusu, Viorel Oancea.

Claudiu Iordache mărturiseşte că acţiunea Ilie Ilaşcu nu este decât preambulul reinvierii Consilului Naţional al Reîntregirii prevăzute pentru 24 Ianuarie 1996.

Nicolae Lupan, preşedintele Asociaţiei Mondiale Pro-Basarabia şi Bucovina cu sediul la Paris, salută înfiinţarea acestei acţiuni. Redăm mai jos Declaraţia de înfiinţare a Acţiunii Naţioanle Pentru Reîntregirea României:

"Noi, membrii fondatori ai Acţiunii Naţionale pentru Reîntregirea României, declarăm solemn că Reîntregirea Statului Român nu poate fi decât o operă a conştiinţei naţioanle.

Noi, membrii fondatori ai Acţiunii Naţionale pentru Reîntregirea României declarăm că nu vom înceta a trudi la ctitoria României Reîntregite, până ce România nu va fi aşa cum ne-a dat-o Dumnezeu la 1 Decembrie 1918.

Noi, membrii fondatori ai Acţiunii Naţionale pentru Reîntregirea României declarăm că acţiunile noastre vor respecta legile interesului naţional, dar nu vom accepta ca regimuri ostile României, instalate la Chişinău şi Bucureşti, să întârzie sau să împiedice încheierea clădirii româneşti, care este România Reîntregită.

Să fim harnici şi curajoşi ai României, până la capătul puterilor noastre lumeşti, este jurământul unionist".

Acţiunea Naţională pentru eliberarea lui Ilie Ilaşcu (Reîntregirea României) arată că România nu poate abandona fără rezistenţă nici teritoriile înstrăinate cu forţa, nici pe Românii lăsaţi singuri în faţa agresivităţii unor activităţi de genul celor lăsaţi în Transnistria.

Acţiunea Naţională pentru Eliberarea lui Ilie Ilaşcu cere Consiliului Europei, să convingă Moscova şi Chişinăul de oportunitatea eliberării Ilie Ilaşcu.

Trist este că noi asistăm inerţi la exterminarea prin cruntă detenţie a Românului Ilie Ilaşcu şi a grupului său.

Din afirmaţiile soţiei acestui mare martir român, Nina Ilaşcu, aşa cum comentează Dl. Mihai Vicol, aflăm că Ilaşcu se simte îngrozitor de rău şi că nici un medic din afară nu a putut pătrunde la el spre a-l examina la ochiul drept la care gradul de orbire este de 85%.

Conducerea Rep. Moldova a abandonat total acest caz de notorietate mondială şi Ilaşcu se zbate între viaţă şi moarte.

Copiii familiei Ilaşcu roagă elevii din România să strângă semnături pentru ca tatăl lor să fie liber.

Filiala România a asociaţiei Mondiale Pro Basarabia şi Bucovina apelează la filialele din ţară să scrie în numele filialelor sau a lor personal, cerând intervenţie generală în acest caz de teroare comunicată, căci acţiunea este îndreptată împotriva Românilor, pentru intimidarea şi dezonorarea lor.

Claudiu Iordache cere Consiliului Europei să convingă Moscova şi Chişinăul de oportunitatea eliberării lui Ilie Ilaşcu.

Claudiu Iordache crede că eliberarea lui Ilie Ilaşcu în urma intervenţiei marilor garanţi europeni ai drepturilor omului, ar amplifica nebănuit respectul Românilor pentru Europa Liberă din Vestul frontierelor ei.

În acest scop s'a hotărît să se facă o acţiune de masă pentru a sensibiliza opinia publică.

În plin plan s'a luat legătură cu liderii a diferite organizaţii apolitice şi politice pentru sprijinirea acestei acţiuni în Arad.

Pe această cale apelăm la conştiinţa fiecărui om de bine să semneze tabelele de eliberare a lui Ilie Ilaşcu care li se prezintă. Tabelele se găsesc în întreprinderi, instituţii şi partidele politice din Arad. Cine doreşte poate scrie scrisori prin care să ceară degrabă eliberarea lui Ilie Ilaşcu şi a grupului său şi să le depună la redacţia ziarului *"ŞTIREA"*.

Scrisorile vor fi ridicate de noi şi trimise Consiliului Europei precum şi ziarului *"Cuvântul Românesc"* ce apare în străinătate, pentru publicare.

Ana POPOVICI

Purtător de cuvânt al Mondialei Pro-Basarabia şi Bucovina pentru jud. Arad, Timişoara şi Bihor

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

FOSTA REVOLUŢIE ORI FOSTA LOVITURĂ DE STAT ?

După şase ani dela evenimentele din Decembrie 1989, nu ştim încă ce-a fost: Revoluţie sau Lovitură de stat?

Pentru aflarea adevărului, l-am întrebat pe amicul Bulă, care ne-a spus clar: n'a fost nici Revoluţie şi nici Lovitură de stat!

Revoluţie - continuă Bulă - înseamnă schimbare, ori în ţară nu s'a schimbat nimic! Comuniştii sunt la putere, şi-au păstrat averile înşfăcate, Iliescu a luat locul *"Fiului"* la TV şi radio ca şi'nainte. De asemenea, n'am avut nici Lovitură de stat.

Cum poţi spune că procesul, condamnarea şi executarea au detronat un tiran, când tiranul părăsise puterea şi-a fost prins când încerca să fugă? Pe cine ai dat jos dela putere: pe un fugar?

Judecarea şi împuşcarea grăbită s'au înscenat din alte motive: Dacă ţineţi minte - continuă Bulă - la proces Ceauşescu a fost întrebat dacă are bani depuşi în străinătate şi el a răspuns: Nu. Dar când i s'a cerut să dea o declaraţie că renunţă la banii *"pe care nu-i are"*, el a sărit muşcat de şarpe: *"Eu nu răspund decât în faţa Marii Adunări Naţionale"*.

Se ştia că Ceauşescu, când a fost arestat, avea cu el două carnete ce reprezentau *"economiile"* personale depuse la băncile *"capitaliste"* şi de dragul de a moşteni $$$, cuplul Ceauşescu a fost judecat şi executat accelerat, iar ce s'a întâmplat după aceea e un caz de aritmetică: cu cât sunt mai puţini supravieţuitori, cu atât moştenirea e mai mare. Dăm o mică parte din lista *"răposaţilor"*, unii martori ai evenimentelor, alţii moştenitori înlăturaţi:

Generalul Vasile Milea, fost ministru al apărării, găsit împuşcat în 22 Decembrie în biroul său. Tot în Decembrie au murit, într'un *"accident"* de elicopter, generalii Nuţă şi Mihalea. (Cauza *"accidentului"* n'a fost lămurită nici până astazi); generalul Emil Macri, fostul şef al contraspionajului a murit de infarct, iar generalul Ştefan Guşe, Şeful Statului Major al Armatei, a murit de cancer.

A fost găsit *"spânzurat"* în beciul Agenţiei Comerciale din Viena, Marin Ceauşescu, ce administra *"economiile"* fratelui Nicolae şi cumnatei Elena; Ion Totu, membru CPEx s'a spânzurat; Ion Radu, vice prim-ministru, s'a sinucis cu o armă de vânătoare, la fel s'a *"împuşcat"* şi generalul Doicaru.

Gheorghe Rădulescu (Gogu), membru CPEx, a murit de unul singur. S'a spânzurat Colonelul Petre Moraru, care a transportat cadavrele dela Timişoara ca să fie incinerate la Bucureşti; Colonelul Gheorghe Ardelean, fost şef al USLA a decedat de *"infarct"* după ce şi-a stropit grădina cu *"insecticide"*. Preşedintelui complexului de judecată în procesul Ceauşeştilor, generalul de Justiţie Gică Popa, s'a sinucis (împuşcat) în 1990. Alte general, Gheorghe Voinea, care a avut un rol important în cursul evenimentelor, a murit şi el de *"inimă"*. Generalul de aviaţie Ion Puiu şi Lt. Col. Stelian Mitruş din Marele Stat Major, au răposat în condiţii misterioase. Colonelul de aviaţie Vasile Maluţan, pilotul elicopterului ca care cuplul Ceauşescu a părăsit sediul CC, a murit într'un accident de elicopter, după ce, cu o zi mai înainte, mărturisise în faţa unei Comisii Parlamentare că văzuse carnetele de bancă ale impuşcaţilor, iar Procurorul Iana a *"dispărut"* cu documente importante la investigaţiile IML. Recent a murit (infarct) colonelul Gheorghe Dinu, care în 22 Decembrie 1989 i-a arestat pe Ceauşeşti când s'au dat jos din elicopter şi i-a predat armatei.

Pe curând, amicul Bulă despre terorişti, securişti şi altele.

•••

DELA TENIS LA PRIMĂRIE

Cunoscutul campion de tenis, Ilie Năstase, candidează pentru postul de primar al Bucureştiului. Iată oglinda Capitalei în ajun de alegeri: *"...un oraş* - scrie New York Times (11/3/96) - *unde anul acesta mai mult de 100 de oameni fără domiciliu au murit de frig şi pentru care nu's bani nici de înmormântare, unde grămezile de gunoaie sunt mai înalte decât maşinile parcate şi unde găurile au transformat străzile în mici prăpăstii."*

•••

PE SCURT DIN BUCUREŞTI

S'a pus în vânzare *"Franzela extra"* de 350 grame (320 lei). Ea conţine *"ameliorări"* care le ţin proaspete mai mult timp... Şi-a făcut apariţia ziarul *"Actualitatea"*, excelent tipărit şi cu o reţea proprie de distribuire (vin alegerile şi PDSR are nevoie de reclamă)... S'a instalat prima puşculiţă UNICEF în staţia de metrou Piaţa Unirii... Sfântul Sinod a aprobat construirea, în parcul Carol, a *"Catedralei Mântuirii Neamului"*, care va fi cea mai monumentală construcţie a Bisericii Ortodoxe Române... A apărut revista *"Nopţile Bucureştiului"* dedicată turiştilor.

•••

CÂT VA COSTA O PLIMBARE CU CĂŢEAUA

Ministrul Turismului a stabilit tarifele pentru cazarea animalelor: dacă veniţi cu vreun căţel atunci, pe lângă certificatul veterinar de sănătate, mai plătiţi 25% extra pentrucă dormiţi cu animalul preferat în aceeaşi odaie.

•••

Ilie Ilaşcu

Motto: *Ţara mea de dincolo de ţară*
cu privirea umedă de jind
te-am purtat în mine pribegind
ca pe-o flacără ce arde pe comoară

Andrei CIURUNGA -Ţara mea

——Jean BUKIU——

Un nume doar, dar mare cât Ţara toată, cât România întregită, aşa cum a dorit-o şi el. Poate vă întrebaţi de ce Ilie Ilaşcu este mai mare decât toţi regii şi mai bun decât toţi preşedinţii? Pentrucă el jertfeşte ce este mai scump omului, viaţa lui tânără, pentru Neamul Românesc şi pentru patria lui România.

Oare poate fi adevărat în aceşti ani trişti după Revoluţia Tinerilor din Decembrie '89, când multe speranţe s'au spulberat?

Pentrucă preşedinţii României şi Basarabiei au sărutat din nou papucul Moscovei. Iar în Bucureşti miniştrii, senatorii şi deputaţii fură bunurile ţării şi cumpără case şi palate, hoteluri şi restaurante, fac afaceri scandaloase, clădindu-şi vile de zeci de camere la Băneasa, la Sinaia sau în altă localitate de munte. Toate acestea cu banii furaţi, că avere nu se face pe cale cinstită. Să mai apară cinci luptători, cinci haiduci, cinci visători tineri basarabeni, care să accepte închisoarea, schingiuirile şi chiar condamnarea la moarte pentru o Românie reînviată, pentru păstrarea latinităţii şi în acel colţ de populaţie românească de pe vremea lui Ştefan cel Mare şi să caute o ieşire de sub jugul slavonesc rămas bolşevic, această apariţie mi se pare o minune prin care Dumnezeu vrea să ne arate ce avem de făcut, pentrucă numai Neamul şi Ţara le lăsăm generaţiilor viitoare. Ce bine se potrivesc versurile următoare ale poetului basarabean Andrei Ciurunga, denumit de noi poetul Canalului: *"De-am strigat apoi că eşti a noastră / tânără, întreagă şi pe veci, / m'au închis între pereţii reci / şi mi-au pus zăbrele la fereastră"*.

Acest grup de cinci martiri ne spulberă neîncrederea şi dezgustul sădit în suflete în aceşti ultimi şase ani şi ne dă speranţa că Neamul Românesc, cu marea lui putere de regenerare, va reînvia din propria lui cenuşă ca pasărea Phoenix.

Sunt multe cazuri în istorie când imperii puternice s'au destrămat şi popoarele asuprite au ieşit deasupra mai viguroase decât asupritorii. Mai ales că nici un sacrificiu nu este inutil, nici o suferinţă nu dispare, ea se aşează la temelia unei noi orânduiri pe care nimeni nu o vede atunci când forţele întunericului sunt atot stăpânitoare.

Nu trebuesc uitate cuvintele lui Ilie Ilaşcu transmise din închisoarea dela Tiraspol: *"Am murit pentru voi şi pentru Idealul Sfânt, Trăiască România Mare, Popor Român noi te iubim."*

Să amintim şi să repetăm numele camarazilor lui Ilie Ilaşcu: Alexandru Lesco, Tudor Petrov-Popa, Andrei Ivantoc şi Petru Godiac care zac în închisoarea dela Tiraspol. Ei s'au ridicat: *"Nu pentru o lopată de rumenă pâine, / nu pentru pătule, nu pentru pogoane, / ci pentru văzduhul tău liber de mâine."*

Instantanee

ALTE RELEVĂRI LA UN PARASTAS

——Radu BADIU——

Iată într'un cosciug mare un trup mic al unei femei trecută de 70 de ani, ca un simbol al unei generaţii care a traversat istoria prin experimentul comunist în necunoştinţă de cauză şi s'a chircit, până la o lingură de om, descărnată de inerţia criptocomunistă de după 1990. Mama română, femeia simplă, care a stat acasă - casnică - de-abia se vede într'un cosciug mare (de fapt unul stas), cosciug care se afundă în pământul reavăn al primăverii, (care iată a venit), groapă comună la margine de sat şi de cimitir, dincolo de laturile Bucureştiului în care a trăit ca o captivă mai mult decât anonimă - chinuită şi condamnată la claustrare. Bolnavă ani şi ani, trebuind să aibă grijă zilnic de micul ei copil semiparalizat, a trăit numai în casă, lângă un soţ care s'a avântat în vâltoarea politică, o vreme lucrând cu Ceauşescu şi acum *"bolnav"* de Iliescu (acela dându-i grade militare, acesta *"drepturi"* de veteran!) cumnata mea Marieta (căci despre ea e vorba) a devenit prin existenţa ei de mare anonimă, simbolul unei generaţii irosite. N'a ştiut de ce a venit pe lume, n'a ştiut de ce s'a dus. Viaţa i-a fost un chin, o chinuială! Dispariţia ei a provocat trei pierderi: nepotul bolnav pierde îngrijitoarea zilnică, fratele - un om executant docil (deci fără opinie proprie) iar Ion Iliescu un vot din milioanele celor care nu ştiu nici acum ce s'a întâmplat în România în ultimii 50 de ani, când - cu totul *"întâmplător şi fără nici o importanţă"* - au trăit şi ei pe aceste meleaguri damnate.

Ce durere, Doamne, fiindcă ea - în adolescenţă - mi-a fost a doua mamă!

Şi s'a dus ca un nimic de mare importanţă.

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR!

Am primit spre publicare

ASOCIAŢIA FOŞTILOR PROPRIETARI DE IMOBILE NAŢIONALIZATE

APEL

Iubiţi fraţi,

De câteva săptămâni, şi-au început în ţară activitatea Comisiile Locale şi Comisiile Judeţene pentru aplicarea prevederilor legii Nr. 112/ 1995, privind reglementarea situaţiei juridice a imobilelolr trecute abuziv în proprietatea statului, în timpul regimului comunist din România.

Întrucât ultimul termen de depunere a cererilor este **27 Iunie, 1996, ar fi bine ca toţi Românii din străinătate**, care au în ţară case confiscate de regimul comunist, să-şi ceară înapoi casele, mai ales acum când se spune că în România ar fi un regim democratic.

Procedura este următoarea:

Fiecare fost proprietar va completa o cerere după modelul anexat, pe care o va trimite în ţară, cât mai curând posibil. Deoarece presupunem că ar putea fi unele deturnări ale cererilor, este mult mai bine ca această cerere să fie prezentată personal, sau de o rudă, un prieten, un vecin, etc., şi care să ceară un număr de înregistrare. Cererea va fi depusă la COMISIA LOCALĂ unde a avut loc confiscarea imobilului. Recomandăm ca aceeaşi cerere să fie depusă şi la COMISIA JUDEŢEANĂ, **pentru a evita abuzurile locale.**

Deoarece există o comisie americană de pe lângă **PARLAMENT** care supraveghează aplicarea legilor şi privatizarea în fostele state comuniste, este bine să vă adresaţi Hon. **Frank Collins** şi Sen. **Jesse Helms**, care fac parte din acest comitet.

Cererile dumneavoastră vor susţine demersul nostru pe lângă Curtea Supremă.

Cu binecuvântarea lui Dumnezeu şi dragoste frăţească, vă îndemnăm, iubiţi fraţi, să aveţi încredere că vom izbuti.

MODEL DE CERERE

COMISIA PENTRU APLICAREA LEGII Nr. 112/ 1995

Localitatea.. Judeţul..............................

Subsemnatul.. cetăţean român cu reşedinţa în SUA

adresa..

localitatea.................Stat................ Cod.................

Paşaport Nr.................. Data....................................

Solicit restituirea în natură a imobilului meu, imobil situat în localitatea..................... , Judeţul .... trecut ilegal în proprietatea statului, în timpul dictaturii comuniste.

Cu respect,

Semnătura şi data

P.S. Deoarece adresa către Comisia Americană implică un model de cerere în limba engleză şi un tabel cu rubrici pentru descrierea exactă a imobilului, pe care nu le putem publica în ziar, solicitanţii sunt rugaţi să trimită pe adresa Bisericii Holy Cross, 5150 Leesburg Pike, Alexandria, VA 22302, o scrisoare prin care să solicite aceste documente, adăugând costul plicului, al timbrului şi al copiei xerox şi vor primi imediat documentul.

Cine a fost François Mitterrand ?

E.C.FIANU

Urmare din numărul trecut

Domnul "Vice-preşedinte" Roger-Patrice Pelat

Mitterrand ales preşedintele Franţei în numele dreptăţii şi ale virtuţilor morale pe care le propovăduia cu multă ardoare... guguştiucilor, ţinând discursuri moralizatoare despre *"banii murdari"*, uşor de câştigat, ucigători, avea, printre puţinii prieteni ai lui, un preferat, pe Roger-Patrice Pelat.

Amicul Pelat intra în curtea de onoare a palatului Elysée nestingherit, tolănit pe pernele de piele ale unui Rolls Royce de culoare aur metalizat şi în biroul preşedintelui, când voia, fără să fie anunţat de nimeni.

Astfel, într'o bună zi, în biroul prezidenţial a dat peste Gorbaciov care venise în audienţă! Acei care erau familiarizaţi cu moravurile dela palatul Elysée, sub *"domnia"* lui Mitterrand, îl numeau *"Domnul Vice-preşedinte"*.

Fost ucenic măcelar, stângist inveterat, Pelet l-a întâlnit pe Mitterrand într'un lagăr de prizonieri de razboi în Germania, în 1940. Prietenia lor datează dela acea vreme, Pelat fiind unul din puţinii oameni care-l tutuiau pe preşedinte.

Întors acasă, după război, s'a apucat de afaceri, după ce a ajuns la convingerea că ideologia de stânga este incompatibilă cu intenţia de a parveni la avere şi la influenţă.

Ancheta ziarului *"Quotidien de Paris"* în 1989 - după ce Mitterrand a fost ales prim secretar al partidului socialist şi mai târziu preşedinte al Republicii - privind *"afacerile"* lui Pelat între 1970 şi 1989 - demonstrează limpede şi vădit că Pelat nu a putut să realizeze, în perfectă ilegalitate, averea sa imensă fără ajutorul şi protecţia prietenului său Fr. Mitterrand.

Această anchetă a fost confirmată şi de raportul judecătorului de instrucţie Thierry Jean-Pierre (62 pagini), care - după doi ani de cercetări şi confruntări - a stabilit în 1993, printre altele, cele ce urmează:

- **Fr. Mitterrand** a primit dela Soc. Vibrachoc a lui Pelat (despre care vom vorbi mai jos) între 1972, când a fost ales prim secretar al partidului socialist şi 1980, cinci luni înainte de a fi ales preşedinte, 293.000 fr. înregistraţi în scripte, fără nici o prestare de servicii.

- **Gilbert Mitterrand**, al doilea fiu al lui Mitterrand, este remunerat de aceeaşi societate, între 1981-1989 (anul în care Pelat moare) cu suma de 579.429 fr. pentru prestaţii facturate dar fictive, în ciuda faptului că Vibrachoc fusese cumpărată de Stat - în 1982 - din ordinul preşedinţiei; această realitate demonstrează, încă odată, că onorariile pomenite nu erau câtuşi de puţin licite.

Considerăm interesant dialogul dintre Gilbert Mitterrand, (proaspătul deputat ales după înscăunarea tatălui său) şi Michel Guénot - în 1981 - la ora aceea director financiar al lui Vibrachoc, care a avut loc după ce primul a constatat că-i picau bani din cer:

"Ce muncă ar trebui să fac pentru a justifica aceste plăţi?"

"Urmaţi exemplul tatălui D-voastră, mai cu seamă nu faceţi nimic" îi răspunde al doilea (sic).

- La 6 Septembrie 1988 Fr. Mitterrand încasează un cec de 150.000 fr. emis de amicul său Roger-Patrice Pelat.

Dându-şi seama, la timpul său, că şi *"ciubucul"* acesta a văzut lumina zilei, preşedintele l-a justificat afirmând că suma reprezintă contra valoarea unor cărţi - vechi şi rare - pe care le-ar fi cumpărat, pentru amicul său, cu ocazia unuia din nenumăratele sale voiaje în străinătate. Până atunci nimeni nu-şi dăduse seama că vechiul său prieten devenise bibliofil inveterat. Iar vama franceză n'a aflat decât în felul acesta de importanta îmbogăţire a patrimoniului cultural naţional...

- Cea mai importantă afacere financiară a lui Pelat a fost ***vânzarea Soc. VIBRACHOC*** - proprietatea sa - ***cumpărată de Stat, la 8 Iulie 1982 pentru suma de 110.000.000 fr.***

Creată după război, în 1953, Vibrachoc era specializată în construcţia de amortizoare şi aparate vibratorii. Robert Mitterrand, unul din fraţii preşedintelui, având relaţii în lumea aviaţiei civile şi militare, a fost un timp vicepreşedinte al acestei întreprinderi.

Societatea de Stat Alsthom care a fost obligată (există dovezi) să cumpere Vibrachoc evalua, la vremea aceea, această întreprindere la maximum 60-65 milioane franci, valoarea ei comercială fiind de numai 10-12 milioane, ceea ce s'a adeverit un an mai târziu a fi trista realitate. Examenul conturilor Soc. Vibrachoc demonstează că era în pragul depunerii bilanţului (faliment) la vremea când a fost vândută. În anul vânzării ea pierde 15 milioane fr. şi 18 milioane în 1983!

După prima minune descrisă mai sus s'a întâmplat şi a doua minune: aproape jumătate din preţul de cumpărare, mai precis 43.575.000 fr. au fost plătiţi societăţii Arfina care avea sediul la Vaduz, în Principatul Lichtenstein şi aceasta tocmai în epoca la care guvernul francez decisese restricţii foarte drastice cu privire la ieşirea francilor francezi din ţară.

Ca din întâmplare Soc. Arfina aparţinea în totalitate, până la ultimul franc, amicului Pelat: pură coincidenţă, ar spune borfaşii criminali care au dispus cumpărarea Soc. Vibrachoc, de către Stat, precum şi transferul pomenit mai sus.

Astfel Pelat nu a avut nici o dificultate să dispună de capitaluri - în străinătate - pentru a realiza o altă infracţiune importantă, afacerea Pechiney.

- Dar până atunci să pomenim de - ***plus valoarea de 7.945.998,55 fr. realizată de Pelat într'o singură zi, la 6 Mai 1986, cu acţiunile ESD*** (Electronique Serge Dassault). A fost o lovitură de maestru devenită posibilă numai datorită faptului ca Pelat fusese informat (de foruri foarte *"superioare"*) de introducerea în bursă a unui pachet de acţiuni ESD. Justiţia franceză califică acest fapt de *"delict de iniţiere"* şi-l pedepseşte sever, dacă nu eşti protejat de cine trebue! În acelaşi timp, prietenul bun al lui Pelat (mai sus pus nu se putea!) tuna şi fulgera - ce-i drept în faţa... nărozilor - contra *"banilor murdari"*.

- **Comisionul coreean: 25 milioane pentru Pelat.** Scurt timp înainte de a fi ales preşedinte pentru prima oară, Mitterrand a făcut un voiaj, în 1981, în Coreea de Nord. Cu ocazia aceasta viitorul preşedinte a discutat cu autorităţile competente eventualitatea recunoaşterii diplomatice a Republicii Nord Coreene de către Franţa.

După alegerile care au adus pe Mitterrand în fruntea Statului, Coreenii i-au sugerat ideea construirii, de către Francezi, a unui centru cultural şi turistic cuprinzând şi un hotel de lux, la Pyongyang.

Intreprinderea de construcţii CBC care urma să construiască acest complex vrând să aibă siguranţa că va fi plătită, a cerut garanţia lui Coface (organism de Stat de asigurare a investiţiilor franceze în străinătate). Această garanţie i-a fost refuzată, în prima instanţă, deoarece, la acea vreme Coreea de Nord avea - faţă de statul francez - o datorie de 834.000.000 fr.

La acest stadiu Pelat, solicitat, fiind cunoscut pe *"piaţă"*, intră în acţiune. Cu toată opoziţia anumitor foruri competente el obţine garanţia refuzată anterior de către organismul de Stat!?! Preşedintele Republicii a intervenit în acest sens!

"Comisionul" lui pe care l-a considerat modest (declaraţie făcută unui şef de şantier) a fost constituit din o serie de lucrări de amenajare, efectuate de către CBC, în valoare de 24.655.462 fr. la proprietatea lui de 600 hectare, cuprinzând şi castelul L'Echeveau, în Sologne.

Câteodată nu-i rău deloc să fii prieten cu Dumnezeu, ar zice Păcală.

- Muncă colectivă, muncă eficientă: **"atacul" Societăţii de Stat Pechiney**. La 13 Decembrie 1988 Eric Dadier, redactor şef adjunct al revistei *"Express"* afla că SEC (comisia americană de supraveghere a Bursei dela Wall street, N.Y.) anchetează cu privire la cumpărarea societăţii de ambalaje *"American National Can-Triangle"* de către grupul francez, naţionalizat, Pechiney. Jandarmul pieţelor financiare americane cere Comisiei franceze pentru operaţiunile bursiere (COB) ajutorul ei în cadrul anchetei sale.

Lansată astfel *"afacerea"* Pechiney - care a fost obligată să cumpere acţiunile lui Can-Triangle mai scump decât valoarea lor reală - devine instantaneu scandalul cel mai revelator dintre toate scandalurile care au proiectat o lumină tulbure asupra celor două mandate ale lui Fr. Mitterrand. Cel mai bun amic al preşedintelui (cu François de Grossouvre) se află în prima linie: ***"Domnul vice-preşedinte" Pelat a încasat - comiţând delictul de iniţiere, deci fraudulos - o plus valoare bursieră de 11.380.000 fr.*** cu ocazia ofertei publice de cumpărare (în franceză OPA) a Soc. americane Can-Triangle de către grupul naţionalizat Pechiney. Pentru realizarea acestui jaf, amicul bun al preşedintelui republicii a pus la contribuţie toată familia sa precum şi toate societăţile *"ecran"*, fictive, pe care le avea în străinătate, în primul rând Arfina din Lichtenstein de care am povestit mai sus.

Pentru a duce la bun sfârşit această pungăşie, Pelat a beneficiat de informaţii confidenţiale cunoscute de numai câteva persoane *"sus puse"* dela Elysée (preşedinţia Republicii), Matignon (primul ministru) şi ministerul de finanţe. Aceste informaţii i-au permis să cumpere - la un preţ derizoriu - la bursa din New York, scurt timp înainte de efectuarea tranzacţiei dintre Americani şi Francezi, pachete importante de acţiuni ale Soc. Triangle care după tranzacţia comercială le-a vândut la un preţ, minimum, împătrit ceea ce constituie (în limbajul financiaro-bursier) un delict de iniţiere.

De această informaţie a profitat din plin şi amicul său Max Théret financiar patentat al partidului socialist precum şi alţi tovarăşi de *"furturi legale"*.

Alain Boublil, directorul de cabinet al lui Pierre Beregovoy, ministru de finanţe la epoca aceea, a supravegheat şi condus în întregime tranzacţia comercială.

Samir Traboulsi, om de afaceri libanez - decorat de guvernul socialist până şi cu Legiunea de Onoare - a fost intermediarul acestei afaceri de 6 miliarde franci pentru care a realizat cel mai mare comision din cariera lui!

După ancheta care a urmat Pelat (înaintea morţii sale survenită la 7 Martie 1989) Théret, Boublil şi Traboulsi au fost inculpaţi. Cinci ani mai târziu (în tot acest timp inculpaţii au utilizat toate tertipurile posibile pentru a întârzia ancheta judecătorească) Théret recunoaşte, în faţa curţii de apel din Paris, că *"pontu"* a fost vândut de Pelat, prietenului intim al preşedintelui republicii!!! În 1995 a fost condamnat de instanţele judecătoreşti împreună cu Boublil şi Traboulsi.

În cartea sa *"Mitterrand et les 40 voleurs"*, ed. Albin Michel, Paris 1994, jurnalistul Jean Montaldo încheie descrierea acestui act de piraterie oficioasă - rar întâlnită - în felul următor:

"Meritul raportului făcut de judecătorul Thierry către şeful parchetului care avea oportunitatea să decidă eventuale urmăriri este acel de a descrie toate mecanismele de corupţie, de extorcare de fonduri animate, la Elysée, de către Roger-Patrice Pelat. Şi pentru prima oară într'un act oficial judecătorul indică numele complicelui principal al lui Pelat: François Mitterrand el însuşi. În orice alt Stat expunerea acestor fapte ar fi provocat dezbateri în Parlament, campanii de presă şi de opinii, inculpări judiciare imediate, şeful Statului şi colaboratorii săi fiind obligaţi să dea socoteală. În Franţa, un consens culpabil va permite Preşedintelui Mitterrand să trateze cu un dispreţ suveran revelarea propriilor sale mârşăvii".

Alte câteva precizări

- Preşedinţia Republicii nu are buget. Toate cheltuielile - fără nici un control - sunt acoperite de fonduri puse la dispoziţie de cinci ministere, la cerere! Astfel Mitterrand şi-a permis cheltuieli faraonice pentru prestigiul şi faima lui. Citâm un singur exemplu, semnificativ: cu ocazia ultimei sale vizite în Israel a fost însoţit de cca. 250 persoane!

Autorităţile locale (neavertizate) au avut dificultăţi de cazare a acestor *"turişti oficiali"* neaşteptaţi.

- Majoritatea *"marilor şantiere ale preşedintelui"* (proiectele care se executau erau alese de el) ca Opera Bastille, Biblioteca Franţei, Cetatea ştiinţei dela Villette ş.a. în valoare de zeci de miliarde sunt, fiecare în felul lor, un eşec din cel puţin un punct de vedere esenţial. Când criticile deveneau prea acerbe, preşedintele afirma, cu un perfect cinism: *"Am ales proiectul cel mai puţin mediocru din cele ce mi s'au prezentat"*!

- Mitterrand, iubitor de literatură şi artă, a organizat adunări de intelectuali şi artişti de toate naţionalităţile care trebuiau să consacre rolul Franţei şi al preşedintelui ei de protectori ai creaţiei şi ai gândirii universale.

"Creaţie şi dezvoltare" a adunat la Sorbona peste o sută de artişti şi savanţi străini precum şi două sute cincizeci Francezi în Februarie 1983. În Ianuarie 1988 s'au întâlnit, în conclav la Elysée, şaptezeci şi cinci laureaţi ai premiului Nobel. În Ianuarie 1993 s'au deschis, la Louvre, lucrările *"Academiei universale a culturilor"*. Deschise cu multă publicitate şi mare pompă, aceste trei adunări care au costat sute de milioane de franci, au avut în comun strălucitorul prestigiu al participanţilor şi vidul abisal al rezultatului lucrărilor lor!

Apoteoza înşelătoriei

Din noianul minciunilor care au dominat şi împânzit viaţa politică şi publică a Franţei - între 1981 şi 1995 - nu vom aminti decât două înşelătorii importante: prima este personală, a doua priveşte treburile Statului. Ambele sunt comise de şeful Statului, François Mitterrand.

- *"Aventura"* preşedintelui pe care intimii serialului mitterrand-ian şi marea majoritate a jurnaliştilor o cunoşteau de mult devine publică la 10 Noembrie 1994: revista *"Paris-Match"* publică un foto-reportaj în care Mitterrand este văzut în compania unei fete tinere - Mazarine, fata lui! - iar jurnalistul Philippe Alexandre dă un interviu în care vorbeşte despre *"familia morganatică"* a preşedintelui. În realitate acesta avea, încă dela începutul anilor '70, o a doua familie compusă dintr'o fată tânără (la vremea aceea) Anne Pingeot şi o fetiţă, Mazarine, (copil *"ilegitim"*), născută în 1974, pe care Anne a avut-o cu Mitterrand. Cei ce ar putea pretinde că evocăm o situaţie personală, intimă, a preşedintelui, se înşeală: această a doua familie *"ilegală"* a fost găzduită, o bună bucată de vreme, într'o clădire anexă a palatului Elysée, păzită de poliţia şi armata Statului, întreţinută cu banii contribuabililor şi a luat parte, ca invitată, la numeroase voiaje oficiale şi particulare ale preşedintelui, în străinătate.

"Îngerii păzitori" ai acestei familii erau prietenii cei mai buni ai preşedintelui, Pelat şi Fr. de Grossouvre. Printre alţii, Pelat a ajutat-o şi băneşte. Judecătorul Thierry a găsit dovada dând peste un cec, făcut de Pelat la ordinul lui Anne Pingeot, de 270.000 fr.

În ultimile sale dorinţe, Mitterrand şi-a exprimat şi pe aceea ca a doua sa *"familie"* să asiste la înmormântarea sa. Astfel, la 16 Ianuarie a.c. se reculegeau în faţa sicriului depus în piaţa de la Jarnac (orăşelul natal al preşedintelui, unde a fost înmormântat) alături de familia Mitterrand şi Anne Pingeot cu fiica ei Mazarine. În acelaşi timp, o rafală puternică de vânt a smuls drapelul francez care acoperea sicriul şi l-a trântit pe jos...

- Tot la 16 Ianuarie apare *"Le grand secret"*, o carte-document scrisă de Claude Gubler, fostul medic personal al lui Mitterrand în perioada 1981-1995 în colaborare cu jurnalistul Michel Gonod.

A doua zi cartea a fost interzisă la vânzare de către autorităţile judiciare - la cererea familiei Mitterrand şi a fiicei sale Mazarine - pe motiv că dezvăluie secrete personale ale fostului preşedinte.

În cartea sa, Dr. Gubler declara că a constatat - încă din Octombrie 1981 - că Mitterrand suferea de un cancer metastazat la prostată, fapt ce a fost ascuns opiniei publice din 1981 până în 1995! În tot acest răstimp Dr. Gubler a semnat 28 (!) buletine de sănătate ale preşedintelui, ascunzând starea reală a sănătăţii acestuia.

În 1982, Mitterrand criticând faptul că preşedintele Pompidou a murit, în exerciţiul funcţiunii, de o boală incurabilă fără să informeze cetăţenii ţării de acest fapt, a promis că va publica buletine bi-anuale privind starea sănătăţii sale: a omis însă să precizeze că acestea nu vor conţine adevărul!

Astfel, principalul adversar politic al lui de Gaulle care a dorit întotdeauna - fără să reuşească - măcar să egaleze faima şi statura de om de Stat mondial a celebrului său predecesor, s'a stins din viaţă în ziua de 8 Ianuarie 1996, răpus de cancerul care îl rodea de 15 ani. Dumnezeu să-l ierte!

În memoria oamenilor, el va fi înscris aşa cum a fost, nu cum a vrut să fie.

"Istoria are ca primă sarcină aceea de a pierde orice respect" a spus Michelet!

DOCUMENTAŢIE: cărţile scrise cu această temă în ultimii ani, de Jean Montaldo, Gilles Sengès şi Fr. Labrouillère, Josua Giustiniani, Marie-Thérèse Guichard, Philippe Alexandre, Pierre Péan, revistele *"Le Point"*, *"Paris-Match"*, ziarele *"Le Monde"*, *"Le Figaro"* ş.a.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

UITAŢI TRAGEDIILE TRECUTULUI, CĂ VIN ALTELE

Dl. Richard Holbrooke, adjunctul secretarului de stat al USA, onorând România cu o vizită oficială, ne-a dat şi sfaturi:

"A sosit de mult momentul ca ţările Europei să-şi soluţioneze moştenirile izvorîte din tragediile acestui secol legate de tratatele dela Versailles, de cel de-al Doilea Război Mondial, de războiul rece şi destrămarea Imperiului Sovietic".

Nu cerem D-lui Holbrooke să cunoască istoria României, drepturile noastre asupra teritoriilor răpite, dar îi cerem să ştie că *"tragediile acestui secol"* sunt consecinţele tratatelor de pace, impuse de învingători: la Versailles, în frunte cu preşedintele Statelor Unite, Woodrow Wilson, iar *"pacea"* dela Trianon (Războiul Mondial nr.2) a fost croită numai de aliaţi, deoarece Germania se predase necondiţionat. Aşa cum ceruse preşedintele Franklin Delano Roosevelt.

Deci cine sunt vinovaţi c'au lăsat o astfel de *"moştenire"* secolului în care trăim?

Cum poţi vorbi de *"soluţionarea"* problemelor, când respectăm cârdăşiile dintre Stalin şi Hitler?

Cum poţi uita că Răsăritul Europei a fost predat Ruşilor care au înşfăcat teritorii asupra cărora n'aveau nici un drept şi au avut ca scop final distrugerea moralei creştine?

Cine a închis ochii la sălbăticiile *"eliberatorilor"* şi a recunoscut guverne, ce'şi legitimau puterea prin alegeri falsificate?

Jaful şi mizeria prin care trecem se datoresc aceleeaşi greşeli: ne-am lăsat pentru a nu ştiu câta oară minţiţi.

Dl. Preşedinte Iliescu, care în timpul răscoalei se afla grămadă cu tovii la sediul partidului, a tulit-o pe uşa din dos, ca să reintre pe uşa din faţă, ca erou al Revoluţiei. El a avut un scop precis: de a compromite democraţia încurajând o *"libertate"* lăbărţată, organizând haosul şi jaful ca motiv plauzibil de reîntoarcere la vechea *"ordine"* comunistă pe care unii încep s'o regrete.

Dl. Iliescu şi-a ajuns scopul şi candidează plin de speranţe!

AJUTOR OFERIT PAROHIILOR SĂRACE

S'a înaintat Parlamentului un proiect de lege prin care să fie ajutate parohiile sărace. Ajutorul constă din salariul pe care statul îl oferă preotului: 97.000 lei lunar, rămânând ca restul cheltuielilor să le suporte parohienii, dar parohienii sunt şi ei săraci, aşa că ajutorul parohiilor constă din dublarea salariului preotului. Vor fi *"ajutate"* vreo 4.000 de parohii.

•••

MOR DE FOAME ŞI BOLI

Agenţia REUTER transmite din Chişinău: Zeci de deţinuţi din închisorile Republicii Moldova au murit de foame, iar unul din şapte deţinuţi e bolnav de tuberculoză. Cauza? Guvernul a redus cu 70% raţia de mâncare.

•••

ARMAMENT, TUTUN ŞI ŢUICĂ!

S'a votat legea Monopolului de stat: armamentul, tutunul, stupefiantele, pariurile, jocurile de noroc, băuturile spirtoase distilate devin monopol de stat.

•••

ESTE MAI IEFTIN SĂ NU MORI

O înmormântare modestă costă o jumătate de milion, iar dela stat primeşti un ajutor de 60-80.000 lei. Multe familii, pentru a nu cheltui cu înmormântarea lasă trupul fără nici o identitate în stradă. Institutul Medico-Legal e plin de cadavre, încât nu mai are unde să le ţină şi nici unde să le îngroape.

•••

E AŞTEPTAT, DAR NU MAI VINE

Vorbim de curentul electric dela Uzina termonucleară dela Cernavoda. Se bănuieşte că amânările s'ar datora unor persoane ce primesc comision dela curentul cumpărat din străinătate.

•••

CINE CONTROLEAZĂ PE CINE

Există o comisie a Senatului, care controlează activitatea SRI-ului, mai exact activitatea D-lui Virgil Măgureanu; dar rolurile sunt inversate: Dl. V.M. are dosarele senatorilor, aşa că până la urmă SRI controlează Comisia Senatului.

•••

CUM SĂ TE PRIVATIZEZI

Presupunem că vreţi să cumpăraţi acţiuni la una din întreprinderile scoase la mezat.

Mai întâi trebue să înaintaţi o cerere *"Biroului de Ofertare"*, unde să precizaţi câţi bani sunteţi dispuşi să investiţi, ce schimbări spre bine doriţi să faceţi şi să aduceţi un certificat prin care să arătaţi că acţiunile pe care doriţi să le cumpăraţi sunt oferite spre vânzare. Dacă sunteţi cetăţean străin, se cere o scrisoare de credit dela o bancă recunoscută în România.

După ce vi s'a aprobat cererea, plătiţi 100.000 lei (circa 35 dolari) ca să primiţi raportul economic şi financiar al întreprinderii ce vă interesează. Veţi găsi un răspuns vag şi incomplet, de activitatea întreprinderii până în anul 1994. După ce citiţi raportul, dacă tot mai doriţi să vă investiţi banii, atunci trebue să prezentaţi o schiţă detaliată cu modificările ce le sugeraţi pentru consolidarea financiară a întreprinderii, sugerările Dvs. sunt citite de liderii dela Fondul Proprietăţii de Stat şi comparate cu sugerările din alte cereri primite pentru aceeaşi întreprindere; până la urmă FPS alege cea mai promiţătoare ofertă.

Dacă ati păşit şi acest ultim prag, intraţi direct în târguială cu FPS, daţi banii şi semnaţi contractul.

Toate formalităţile durează cam trei luni.

Reamintim: Din 120 de cereri s'a încheiat un singur târg: Compania *"Agıoexport"* a obţinut aprobarea de a cumpăra 51% din acţiunile hotelului *"Steaua de Mare"* de pe litoral.

•••

4 MARTIE, ZI FUNEBRĂ

La 4 Martie 1977, am avut un mare cutremur, iar la 4 Martie 1996 au murit la Ierusalim, urmare unei bombe pusă de membrii mişcării Hamas, şase muncitori români ce erau în Israel cu contract de muncă. Şi tot în 4 Martie, acum 66 de ani, s'a născut actualul Preşedinte Ion Iliescu.

•••

O MESERIE UNDE COPII'S FRUNCEA !

Un copil câştigă zilnic, cerşind, cam 50.000 lei, în timp ce un adult *"agoniseşte"* doar 30.000. Când vine sezonul vacanţelor, calfele se duc la Arad sau Timişoara în aşteptarea turiştilor. Ei îşi respectă meseria: stau la hotel, mănâncă la restaurante etc.

•••

RĂZBOIUL DINTRE ÎMPĂRAT ŞI REGE

Între Iulian, împăratul internaţional al ţiganilor şi Cioabă, regele, tot internaţional al ţiganilor, s'a produs o gâlceavă mare:

Împăratul Iulian l-a acuzat pe regele Cioabă că a *"cumpărat informaţii dela Garda Financiară, Serviciul Român de Informatie şi Inspectoratul General al Poliţiei, cu scopul de a le transmite mafioţilor, evazioniştilor fiscali şi altor infractori"*.

Regele desminte incriminările şi vine cu propriile acuze: Iulian Rădulescu (numele adevărat al împăratului) a *"şantajat anumite familii de ţigani, cerându-le bani în schimbul tăcerii sale asupra unor afaceri ale acestora"*. De asemenea, s'a reamintit că Împăratul, sub regimul Ceauşescu, a făcut puşcărie *"pentru dare de mită"*.

•••

NUMAI PE CINCI ANI

Bazele militare americane din Ungaria şi România sunt temporare, până se va restabili pacea în Bosnia.

•••

O ALTĂ GROAPĂ COMUNĂ

În jurul comunei Peceni (Buzău) ţăranii şi-au reamintit de existenţa unei gropi unde au fost omorîţi şi aruncaţi circa 17 militari ce luptaseră pe frontul de Răsărit. Militarii, după ce şi-au săpat groapa, au fost seceraţi cu mitraliera.

•••

"ESTE" PUZDERIE DE PARTIDE

O comisie de 11 deputaţi a finalizat Legea partidelor politice oferind şi explicaţia că partidele *"...sunt asociaţii ale cetăţenilor cu drept de vot, care contribuie în mod democratic la determinarea politicii naţionale"* (dar *"politica naţională"* nu se explică). Sunt vreo 200 de partide, majoritatea minuscule, ce servesc interese specifice: partidul chiriaşilor, pensionarilor etc.

Nu pot fi membri de partid judecătorii, militarii, membrii în consiliile de administraţie, dela radio şi televiziune etc., dar nimeni nu împiedică pe un membru marcant de partid (în special cel dela putere) să-şi ofere demisia din partid azi şi mâine să fie ales în sânul instituţiilor ce trebuesc să fie apolitice.

•••

ORAŞ SCUMP

Agenţia AM Press dă ştirea că brânza în Viena e de trei ori mai ieftină decât cea din Bucureşti.

•••

Avem 3.550.000 de pensionari, ce primesc lunar circa 130.000 lei.

•••

Pentru menţinerea şi modernizarea căilor ferate (SNCFR), e nevoie de 820 miliarde lei.

•••

"Martorii lui Iehova" nu se vor mai întâlni la Bucureşti. Oficiul de Turism n'a putut să garanteze cazarea delegaţilor. O pagubă materială de câteva milioane de dolari.

•••

Pentru confortul parlamentarilor (maşini, faxuri, calculatoare etc.) s'au alocat alte 2 miliarde lei.

•••

A murit Nicolae Carandino (91 ani), ultimul supravieţuitor din procesul lui Iuliu Maniu.

•••

Preţul unui ceas elveţian costă până la 3.000.000 lei.

•••

La Timişoara s'a născut primul copil conceput în eprubetă.

•••

Ca să te informezi de calitatea serviciului ce ţi se oferă pe litoral, trebue să numeri *"delfinii"* care au înlocuit stelele.

•••

Lipsa de energie electrică şi termică produce industriei pagube zilnice de miliarde de lei.

•••

Banca Comercială Română a introdus maşini de schimbat *"banii plastici"* (cărţile de credit) cu bani veritabili.

•••

O garsonieră costă între 10-22 milioane lei, iar un apartament cu două dormitoare, dela 32 milioane lei (circa $11.000).

•••

Pentru a te bucura în apartament de compania unui căţel, trebue să plăteşti o taxă de 20.000 lei.

•••

Cetăţenii români care pleacă în străinătate ca turişti nu vor mai plăti taxa de trecere a frontierei.

•••

Se vor introduce bancnote de 50.000 lei.

•••

Unele documente secrete ale SRI au apărut în ziarul D-lui C.V. Tudor - *"România Mare"* - şi alte publicaţii.

•••

Pentru avioanele MIG-29, 23 şi 21 s'au cumpărat din Franţa rachetele *"Aer-aer"*, *"Magic 2"*.

•••

Până acum raportul comisiei *"Decembrie 1989"* încă n'a fost terminat.

•••

Din cauza cumplitei ierni, mii de păsări au murit în Delta Dunării. Printre păsările îngheţate, s'au numărat 1.385 de lebede.

•••

Steriu Popescu, fostul vicepreşedinte onorific al băncii *"Credit Bank"* a dispărut! El e acuzat de acordări ilegale de credite, fals şi uz de folos.

•••

Abonamentul la TV a fost majorat la 700 lei lunar.

•••

A început retragerea armatei a 14-a din Moldova. A plecat primul convoi feroviar încărcat cu arme, muniţii etc.

•••

Dl. George Danielescu, fost Ministru de Finanţe în guvernul Stolojan a deschis *"Banca Română pentru Relansarea Economică"* cu un capital de 12,5 miliarde lei.

•••

S'a obţinut dela Banca Mondială un împrumut de $120 milioane pentru reabilitarea Căilor Ferate Române.

•••

Profesorul doctor Iustin Diacone atrage atenţia autorităţilor sanitare: *"Din 1990 şi până azi cazurile de sifilis s'au înmulţit enorm"*. Acestea's doar cazurile cunoscute, subliniază dr. I.D.

•••

Datoria externă la sfârşitul anului 1994 era de $4,438 miliarde, iar la sfârşitul anului 1995 a crescut la $5,3 miliarde.

•••

Nici până azi nu avem legea falimentului, a concurenţei, nu există o intrare pe rol a Bursei de Valori etc. aşa cum s'a promis când s'au luat împrumuturi dela PMI şi Banca Mondială.

•••

Congresul Alianţei Civice a votat în unanimitate ca să-l propună pe Ilie Ilaşcu pentru *"Premiul Nobel pentru Pace"*.

•••

Suntem tributari împrumuturilor externe. Anul trecut am plătit mai mult dobânzi decât am plătit din datorie.

•••

60-70% din populaţie trăieşte sub pragul de sărăcie.

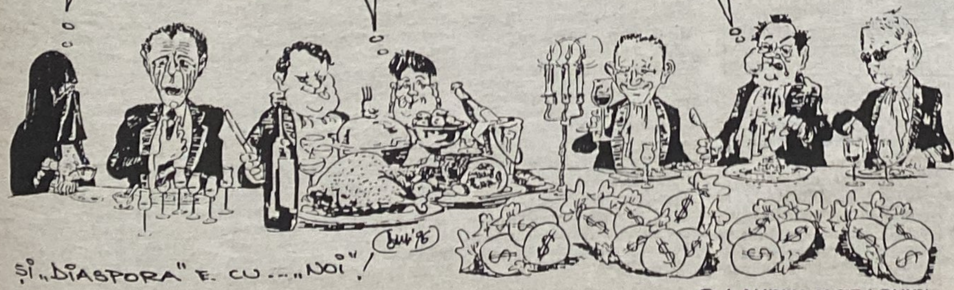
•••

Din motive pecuniare, săptămânalul *"Flacăra"* a devenit lunar.

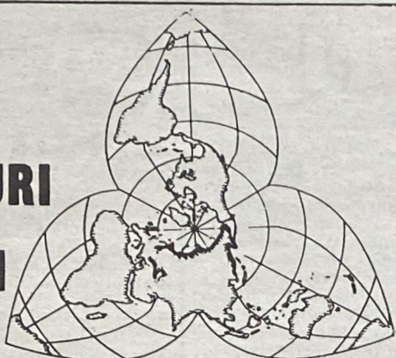
•••

Senatul a aprobat reducerea impozitului pe venit celor care construiesc locuinţe.

•••

DIN CELE TREI COLTURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de Dan PĂSTOREL

PARTIDUL COMUNIST MILITEAZĂ PENTRU RESTAURAREA UNIUNII SOVIETICE

În ultima vreme, au apărut din ce în ce mai clar, intenţiile comuniştilor de a restaura Uniunea Sovietică. Astfel, pe data de 15 Martie, Duma, controlată de comunişti, a votat cu mare majoritate (298 contra 98) pentru denunţarea acordului din 1991, prin care liderii Rusiei, Ucrainei şi Belarusiei puneau capăt existenţei Uniunii Sovietice.

Ghenadi Ziuganov, liderul partidului comunist, şi-a început campania în vederea alegerilor prezidenţiale dela 16 Iunie cu un program în nouă puncte, menit să atragă şi pe votanţii necomunişti. El s'a ferit să utilizeze cuvinte ca *"Uniunea Sovietică"* sau *"naţionalizare"*, dar a chemat pentru restaurarea unui stat unit, deşi unii din simpatizanţii săi strigau *"Uniunea Sovietică!"* De asemenea, Ziuganov a declarat că el nu vrea să elimine proprietatea particulară, dar *"noi suntem pentru ca toţi cetăţenii să devină în mod real coproprietari ai bunurilor publice"*. El a mai spus în mod clar că favorizează controlul statului în sectoarele importante ale economiei ca şi un puternic sprijin pentru industriile în dificultate. Deşi a declarat că suportă economia mixtă, Ziuganov a subliniat că se opune vânzării marilor suprafeţe de pământ şi va permite numai reşedinţele de vară şi mici loturi de grădină.

Ziuganov a omis însă multe din punctele platformei partidului său, document aprobat în 1995, care cere renaţionalizarea tuturor proprietăţilor însuşite împotriva interesului public şi susţine că economia mixtă este numai primul stadiu spre controlul socialist al economiei. Sunt astfel vizate întreprinderi, magazine, companii, subsidiarele acestor companii, echipamente, clădiri, patente şi acţiuni. Igor Bratiscev, economistul partidului, a reamintit şi el că economia mixtă şi dreptul de a avea proprietate particulară vor fi numai o măsură temporară. El a spus că Rusia va înceta să mai ia împrumuturi dela Fondul Monetar Internaţional şi se va baza numai pe propriile ei mijloace de producţie, pentru a finanţa cheltuielile guvernamentale. *"Reîntoarcerea spre o economie socialistă nu este obiectivul lui Ziuganov, ci este un proces natural. Secolul al 21-lea va fi secolul socializării economiei mondiale"*.

Şi mai clar s'a exprimat în privinţa intenţiilor partidului comunist, generalul Vareninkov, fostul comandant al trupelor sovietice de uscat. De subliniat că generalul a sprijinit lovitura de stat împotriva lui Gorbaciov, din August 1991, iar acum este unul din liderii partidului. La un miting cu foştii ofiţeri ai Uniunii Sovietice, el a avertizat auditoriul să nu-l acuze pe Ziuganov că *"a alunecat spre valorile social-democratice"*. Aceasta referitor la promisiunile blânde ale lui Ziuganov în privinţa micilor proprietăţi. *"Nu este altă cale dacă vrei să atragi alte forţe pentru a răsturna conducerea actuală"*, a mai spus el. *"Dar ţineţi minte că partidul are un **program maximal** pentru restaurarea statului socialist, care va fi pus în acţiune după alegeri"*. După cum se ştie, *"programul maximal"* era utilizat de bolşevici pentru a desemna obiectivele pe termen lung, pentru crearea unei noi ordini comuniste mondiale. Ce bine seamănă promisiunile demagogice de proprietate cu cele făcute de comunişti şi în România, când guvernul Petru Groza a împroprietărit pe ţărani, pentru ca apoi să le fie luat totul şi să fie băgaţi în închisori.

Pe plan extern, votul din Duma ca şi declaraţiile lui Ziuganov au produs un val de îngrijorare în ţările fost comuniste, care şi-au recâştigat libertatea, ca şi în fostele republici ale Uniunii Sovietice, care au devenit independente. La Praga, în faţa miniştrilor de externe a 12 ţări din Europa Centrală şi cea de Est, printre care şi Ţările Baltice, Secretarul de Stat Warren Christopher a avertizat pe alegătorii ruşi că au de ales în alegerile prezidenţiale din Iunie între includerea în instituţiile vestice sau în autoizolare. *"Eforturile Rusiei de a se reforma sunt sub tensiune şi succesul este departe de a fi asigurat"*, a spus Secretarul de Stat, care şi-a exprimat îngrijorarea în privinţa relaţiilor viitoare ale Rusiei cu vecinii ei. *"Săptămâna trecută am fost confruntaţi cu o viziune întunecată a viitorului"* (aluzie la votul din Duma). *"Rusia nu trebue să se izoleze. Integrarea ei, ca şi cea a Europei Centrale, va depinde de alegerea pe care o vor face liderii şi poporul ei. Integrarea depinde de aderarea la normele internaţionale, acasă şi în străinătate"*. Secretarul de Stat a reafirmat cu tărie angajamentul american de expansiune NATO, indiferent de ce se întâmplă în Rusia. *"NATO şi-a luat angajamentul să primească noi membri şi nu va ţine ţările democratice la infinit în sala de aşteptare"*. Christopher a reamintit perioada 1938, când Hitler a ameninţat Cehoslovacia, iar Americanii au considerat-o ca o problemă europeană, în care nici un stat din Europa nu va interveni în ceea ce Primul ministru al Angliei, Neville Chamberlain, considera *"o ceartă într'o ţară îndepărtată între popoare despre care nu ştim nimic"*. *"Omenirea a plătit preţul pentru această primejdioasă miopie"*, a subliniat Warren Christopher.

Războiul din Cecenia, declanşat de Elţin în Decembrie 1994, sub influenţa durilor din camarila sa, a contribuit mult la scăderea popularităţii sale şi la critici severe din partea Occidentalilor. Acum, în preajma alegerilor prezidenţiale din 16 Iunie, sperând să'şi mai îmbunătăţească imaginea feştelită, preşedintele a anunţat pe neaşteptate un plan de pace cu Cecenia. Operaţiile militare majore vor fi oprite, Cecenia va avea o autonomie mai mare ca oricare altă republică din Rusia, iar Primul ministru Cernomârdin va fi împuternicit să poarte convorbiri de pace cu liderul Cecenilor separatişti, Gen. Djokhar Dudaiev. Elţin a pus în discuţie şi acordarea de amnistii pentru cei pe care până de curând îi denumea bandiţi, cu care nu se va trata şi care nu vor beneficia niciodată de amnistii.

Aceste promisiuni ale lui Elţin par demagogice. Trupele ruseşti nu se vor retrage decât din sectoarele unde nu sunt conflicte, iar generalul Tikhomir, comandantul lor, a declarat că va ataca bandele înarmate şi pe terorişti. Deocamdată au fost oprite numai bombardamentele devastatoare, care au distrus oraşe şi sate cecene, în iluzia că vor fi nimicite şi mobilele grupări de gherilă. Cecenii au rămas fermi pe poziţia de a lupta în continuare până la retragerea totală a trupelor ruseşti şi până la dobândirea independenţei.

Pe data de 2 Aprilie, Rusia a semnat cu Belarusia un acord de uniune, care va reuni cele două ţări într'o asociaţie economică şi politică. Iar la o ceremonie în stil ţarist, unde şi-a dat binecuvântarea şi Patriarhul Alexei II, Preşedinţii Boris Elţin şi Alexander Lukaşenko au parafat acest tratat, care va putea duce în următorii doi ani la reintegrarea Belarusiei la Rusia. Şi acest pas, ce a plăcut comuniştilor, a fost făcut de Elţin, spre a'şi mări şansele la alegerile din Iunie.

GRUPĂRILE EXTREMISTE LOVESC DIN NOU ÎN ACORDUL DE PACE

Întâlnirea internaţională din Egipt

După ce extremiştii israelieni, prin asasinarea propriului lor prim-ministru, au căutat să oprească aplicarea acordului de pace israelo-palestinian, a fost rândul extremiştilor palestinieni ca să încerce torpilarea acestui proces.

Sfârşitul lui Februarie şi începutul lui Martie au făcut ca Israelul să fie teatrul unor atacuri teroriste nemai întâlnite ca frecvenţă şi intensitate. Prin bombele sinucigaşe din 25 Februarie (Ierusalim şi Ashkelon), 3 Martie (Ierusalim), 4 Martie (Tel Aviv) şi-au pierdut viaţa 61 de Evrei, iar 234 au fost răniţi.

Răspunderea acestor acte şi le-au luat cele două grupări palestiniene extremiste Hamas şi Jihad (Războiul Sfânt Islamic). In Israel au urmat violente demonstraţii antipalestiniene şi împotriva guvernului Peres.

În faţa acestei situaţii excepţionale, Primul ministru Shimon Peres a declarat război total împotriva acestor organizaţii, iar căile de acces dintre Israel şi teritoriile care au intrat sub autoritatea palestiniană (Gaza şi Malul de Vest) au fost închise.

Iasser Arafat a condamnat aceste acte criminale, ce ameninţă în continuare procesul de pace, dar a fost puternic presat de guvernul israelian de a lua măsuri concrete de arestare a liderilor organizaţiei Hamas, care s'au refugiat pe teritoriile administraţiei palestiniene. Astfel poliţia lui Arafat a operat o serie de arestări, printre membrii Hamas, suspecţi de a face parte din aripa militară a acestei organizaţii, care execută actele teroriste. Au fost făcute descinderi la şcoli, moschee şi întreprinderi comerciale ale militanţilor. Au fost găsite astfel sedii cu arme şi centuri cu bombe sinucigaşe.

Preşedintele Clinton a convocat de urgenţă o conferinţă internaţională împotriva terorismului, care s'a ţinut în Egipt, la Sharm el Sheik din Peninsula Sinai. Au participat lideri din 27 de ţări inclusiv Peres şi Arafat. Nu au lipsit liderii occidentali şi Boris Elţin, iar 14 ţări arabe şi-au trimis şi ele conducătorii. Siria şi Libanul au respins invitaţia. Participanţii au condamnat atacurile teroriste făcute împotriva Israelului şi au făgăduit să coopereze în lupta împotriva terorismului şi pentru instaurarea păcii în Orientul Mijlociu. S'a dat o atenţie specială nevoilor urgente ale economiei palestiniene.

După conferinţă, Preşedintele Clinton a făcut o scurtă vizită în Israel, unde 10.000 de poliţişti au asigurat securitatea înaltului oaspete. Preşedintele a promis un ajutor de 100 milioane de dolari, pentru asistenţa tehnică împotriva terorismului. Se prevede instruirea şi dotarea cu aparate ultra moderne de detectare a bombelor suspecte. Acest ajutor se va adăuga celor 3 miliarde de dolari pe care Americanii le acordă anual Israelului.

"Israelul nu este singur, America este alături de voi", a declarat Preşedintele Clinton, care a fost elogiat cu căldură de primul ministru Peres, ca fiind *"unul din cei mai mari preşedinţi pe care i-a avut Statele Unite vreodată"*. Preşedintele a sprijinit public măsurile severe luate împotriva Palestinienilor, inclusiv blocarea enclavelor administrate de aceştia. Presa israeliană a lăudat cu căldură poziţia preşedintelui, care a fost descris ca primul preşedinte american ce nu s'a simţit obligat să menţină o poziţie de echilibru în relaţiile cu Israelul. *"Clinton, ultimul Sionist"*, şi-a intitulat cu entuziasm un articol în ziarul Vedot Ahronost, amintind că sunt şi alte ţări lovite de terorism care au plătit preţuri similare, dar *"nici una dintre ele nu a primit sprijinul înţelegător, cald, necondiţionat, pe care l-a primit Israelul din partea preşedintelui american"*.

Vizita lui Bill Clinton în Israel a fost făcută şi pentru a ridica nivelul indicelui de popularitate a lui Peres, care a scăzut mult după atacurile teroriste în favoarea lui Benjamin Netanyahu, liderul partidului de opoziţie Likud. După cum se ştie, alegerile parlamentare vor avea loc în Israel pe data de 29 Mai, iar Likud nu recunoaşte acordul de pace cu Palestinienii. Prin convocarea conferinţei internaţionale şi prin vizita sa în Israel, Preşedintele Clinton speră să'şi îmbunătăţească şansele de a'şi prelungi mandatul în alegerile prezidenţiale din Noembrie.

Lupta împotriva organizaţiei Hamas va fi probabil o luptă grea şi îndelungată. Nici serviciul secret intern israelian, Shin Bet şi nici CIA nu ştiu prea multe despre această organizaţie. În linii mari se poate reaminti că Hamas ca şi alte mişcări islamice îşi trage rădăcinile din mişcarea *"Frăţiile Musulmane"*, înfiinţată în Egipt în anii 1920. Strategia generală a acesteia a fost de a lupta împotriva occidentalizării şi corupţiei guvernelor arabe, prin înfiinţarea propriilor şcoli, spitale şi instituţii de ajutorare, pentru a câştiga adepţi.

Ironia face că Israelul a încurajat această mişcare în decursul anilor 1970, sperând că ea va submina autoritatea OEP-ului lui Arafat. Odată însă cu revolta palestiniană, *"intifadah"*, conducătorii mişcării islamice au înfiinţat HAMAS, care în arabă înseamnă *"sârguinţă"* şi este acronimul pentru *"Mişcarea Rezistenţei Islamice"*. În mişcare a apărut aripa militară, brigăzile Ezzadim al-Qassam, după numele unui predicator musulman, care a condus o revoltă împotriva autorităţii britanice şi colonizării sioniste în anii 1930.

Atacurile cu bombe sinucigaşe începute în Februarie au fost executate de membrii acestei aripi militare, ca represalii împotriva uciderii la 5 Ianuarie în Gaza a lui Yahya Ayyash, zis *"Inginerul"*, un meşter făurar al diverselor tipuri de bombe. Atacul din 4 Martie a fost revendicat până la urmă de Jihad (Războiul Sfânt Islamic) o organizaţie mică, numai cu structură militară, împotriva uciderii la Malta în 1995 a liderul organizaţiei. Liderii ambelor organizaţii activează din Damasc şi Iran.

Se consideră că Hamas este mai bine organizată decât OEP-ul lui Arafat. Ea este simpatizată de Palestinieni, fiindcă are o reţea întreagă de şcoli, spitale şi programe sociale. Bugetul ei anual este de 70 milioane de dolari, dintre care 95% finanţează aceste instituţii, iar restul sunt utilizaţi de ramura militară. Aceşti bani provin din donaţii dintr'o serie de state arabe, ca Arabia Saudită, Iordania şi Emiratele din Golful Persic, din Iran şi dela comunităţile palestiniene din USA. La acestea se adaugă aşa zisul *"zakat"*, contribuţia locală tradiţională, prin care fiecare membru al organizaţiei este obligat să contribuie cu un procentaj din veniturile sale. Banii din străinătate sunt canalizaţi printr'o filieră greu de controlat, ce are placa turnantă în Iordania. De aici sunt transmişi în mod legal prin bănci sau birouri de schimb valutar, prin mijloace electronice, sau pleacă prin contrabandă în buzunarele turiştilor, acum când graniţele dintre Israel şi Iordania s'au deschis oficial.

Închiderea enclavelor palestiniene a agravat criza economică din aceste teritorii acum administrate de OEP. Oprirea a zeci de mii de muncitori palestinieni de a lucra în Israel sau de a'şi desface mărfurile, aduc zilnic pagube de câteva milioane de dolari. Guvernul israelian a făcut cunoscut, că nu va deschide trecerea spre enclave decât după ce Arafat va aresta pe liderii Hamas-ului şi Jihad-ului de pe teritoriul administraţiei sale.

În această situaţie, mai ales sub intervenţia Franţei şi Egiptului, la reîntâlnirea dela Washington a reprezentanţilor celor 27 de naţiuni, care au discutat problema terorismului în Egipt, s'a hotărît un plan de urgenţă pentru a uşura restricţiile impuse de Israel. Astfel se va permite intrarea materialelor de construcţii în enclave, ca şi ieşirea spre Israel şi Iordania a produselor de export.

Aripa militară a Hamasului, Brigăzile Qassam, a anunţat atacuri de răzbunare împotriva Israelului şi OEP-ului, în urma acţiunilor acestora meninte să distrugă organizaţia.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

TUR DE ORIZONT

-III-

Vasile VRÂNCEANU

Mai târziu, Stalin i-a săturat pe toţi şi de libertate şi de pământ şi de putere. I-a lămurit pe toţi că în *"democraţia comunistă"*, *"poporul"* are absolută libertate şi putere dacă face ce i se ordonă de către partid, dacă joacă după cum i se cântă de comitetul central, dacă nu... *"pohod na Sibir"* sau la Lublianka, pluton de execuţie, un glonţ în ceafă, în cel mai fericit caz în lagăr de muncă forţată, în Gulag...

Curând însă după revoluţie, măsurile luate de guvern au dus la scăderea spectaculoasă a producţiei, lipsa de alimente, rechiziţiile, recrutările de tineri din lumea satelor pentru armata roşie şi au dus la răscoale ţărăneşti, greve şi chiar rebeliuni în rândurile soldaţilor. Nemulţumiţi, amăgiţi, s'au alăturat *"Armatei Albe"* formată şi condusă de membrii fostelor clase conducătoare.

Timp de trei ani - din 1918 până în 1921 - Rusia a fost răvăşită de un război civil între *"roşii"* comunişti şi Ruşii albi. Grefată pe lipsurile şi haosul inerente unui război pierdut şi după un an de revoluţii, lupta dintre cele două forţe contrarii a fost îndârjită. Şi unii şi alţii au dezlănţiut teroarea, una roşie, alta albă, care s'a spart pe capul bietului popor rus. Au intervenit şi Aliaţii de partea albilor.

Francezii aveau de apărat interese în minele de cărbuni şi fier din Ucraina, Englezii în exploatările de petrol din Caucaz, şi împreună cu Americanii aveau mari depozite de armament şi materiale de război la Murmansk, Arhanghelsc şi Vladivostok. Au debarcat trupe, dar nu s'au angajat în lupte. Au dat albilor ajutor financiar şi materiale. Convinşi că *"Ruşii Albi"* vor fi invinşi, s'au retras în 1920.

Bolşevicii au avut victoria şi în războiul civil, pentrucă aveau unitate de conducere, linii scurte de comunicare şi manevră, depozite de muniţii din timpul războiului, în timp ce Albii erau dispersaţi pe largi spaţii geografice, la mari distanţe, în Nord, în Sud, la Est şi în Vest. Mai mult încă, slăbiţi de contradicţii interne, neînţelegeri şi veleităţi, cu aprovizionarea de muniţii din afara ţării. Rămăşiţa armatei albe de 130.000 de oameni s'a retras în Crimeia, de unde s'au refugiat în Turcia, au ajuns în Serbia şi s'au risipit în lumea largă. Fără aceste deficienţe şi dacă (acelaşi *"dacă"* porc de câine care a schimbat de atâtea ori soarta lumii) nemulţumirile şi chiar ura cauzată de acţiunile guvernului sovietic, ar fi fost coordonate sub o conducere unitară, bolşevismul ar fi rămas o scurtă amintire în istoria Rusiei.

Stăpâni la Moscova şi Leningrad, Lenin şi Trotsky erau convinşi că revoluţia va izbucni în lanţ în ţările capitaliste.

Comuniştii au trecut şi la instigarea revoluţiei în Europa. În Germania, revoluţia condusă de Roza Luxemburg şi Karl Liebnecht, a fost suprimată în faşe. Cea din Ungaria sub Bela Kuhn a fost lichidată în 1919 de armata română. Bela Kuhn a fugit în Rusia. URSS a fost pusă în carantină până când relaţia cu Liga Naţiunilor a fost moşită de Nicolae Titulescu.

Războiul terminat, Rusia a fost exclusă dela Conferinţa de Pace dela Versailles pentrucă nerespectând tratatul Anglo-Franco-Rus din 5 Septembrie 1914, a încheiat pace separată cu Germania la Brest-Litovsk.

Determinată de nereuşita revoluţiei internaţionale, diplomaţia sovietică a încheiat tratate de neagresiune cu vecinii şi cu alte ţări: cu Turcia în 1925, Lituania şi Germania în 1926, cu Iran în 1927, Afganistan în 1931, cu Finlanda, Letonia, Estonia, Polonia şi Franţa în 1932, cu Italia în 1933, China în 1937, iar la 23 August 1939 - în ajunul războiului încheie faimosul pact Ribbentrop-Molotov, cu protocoale secrete.

Asigurată împotriva unei eventuale agresiuni din partea vecinilor, Uniunea Sovietică a trecut la consolidarea internă a puterii, dezlănţuind teroarea, etapa violentă a luptei de clasă. Adversarul real sau închipuit să fie distrus prin orice mijloace inclusiv asasinatul. Crima, condamnată prin Codul penal în toate ţările lumii, a fost ridicată la rangul de politică de stat şi pusă în aplicare prin poliţia secretă: CEKA, NKVD şi KGB. Frica instaurată a pervertit minţile, sufletele, caracterele. Vocile răzleţe au fost reduse la tăcere. S'o fi inspirat de aici şi Carol al II-lea şi camarila lui, când a introdus crima, asasinatul politic în România anilor 1938-1939 ?

După 1945, timp de 45 de ani acelaşi scenariu se va repeta în ţările din Răsăritul Europei, dominate de Moscova. Doctrina urii, a răzbunării, a violenţei, a crimei, a făcut ravagii dela Elba şi Oder până la Oceanul Pacific. În Cambodgia numai, a făcut cinci milioane de victime, o treime din populaţia ţării.

Pentrucă socoteala de acasă nu s'a potrivit cu cea din târg, Rusia a intrat într'o gravă criză. Lenin lansează în 1921 NEP-ul, Noua Politică economică: *"Un pas înainte doi paşi înapoi"*, dând mai multă libertate de acţiune în sectorul agricol şi în industria meşteşugărească. Marile întreprinderi naţionalizate au fost reorganizate, promovându-se şi o oarecare independenţă şi iniţiativă. După şapte ani, în 1928, NEP-ul a fost înlocuit cu planurile cincinale.

Lenin observase adversitatea crescândă dintre Stalin şi Trotsky. Înainte de moartea sa, în testamentul său politic, Lenin îl caracterizează pe Stalin *"crud, feroce, grosolan, mojic, insuportabil în funcţia de secretar general şi sugerează să se găsească o cale pentru a-l îndepărta"*. Acest testament a fost cunoscut numai de un cerc restrâns. În Rusia a fost publicat în 1956, după 32 de ani dela moartea lui Lenin şi trei ani după moartea lui Stalin.

Viclean şi abil, Stalin şi-a asigurat *"tovarăşi de drum"* pe Kamenev (Rosenfeld) şi Zinoviev (Apfelbaum), a preluat conducerea în locul lui Lenin, l-a lichidat pe Trotsky în etape succesive: demis din funcţia de Comisar de război în Ianuarie 1925; exclus din partid şi deportat în Siberia în Decembrie 1927; exilat în Turcia în 1929; ajuns şi gonit din Suedia prin presiune şi şantaj ca în final să ajungă în Mexico City, unde a fost asasinat în August 1940.

Nu numai crud, feroce ci şi victimă el însuşi a maniei persecuţiei, Stalin bănuia permanent că se urzesc comploturi împotriva sa (poate s'ar fi şi organizat comploturi pentru a-l înlătura) Stalin a făcut hecatombe de victime chiar din grupul conducerii, prin faimoasele operaţii de *"epurare"* a cadrelor partidului. În procesul corpului ofiţerilor au fost condamnaţi şi executaţi 402 generali comandanţi de armată şi divizii în frunte cu Şeful Marelui Stat Major, generalul Tukaşevski, după ce şi-a netezit drumul executând pe Kamenev şi Zinoviev, care l-au ajutat să acapareze puterea supremă. A urmat procesul doctorilor acuzaţi de a fi complotat otrăvirea *"conducătorului iubit"*, care au scăpat ca prin urechile acului de moarte prin dispariţia lui Stalin.

Metoda teroarei introdusă de Lenin şi dusă pe culmi de Stalin, a fost continuată şi de urmaşii lor. În 1953, Beria, şeful poliţiei secrete, vice-premier şi fidelul tovarăş de crime al lui Stalin, a fost acuzat de trădare şi executat. Crimele din URSS nu erau legate numai de instincte bestiale, de deformaţii mintale ale unor indivizi, ci erau generate de sistem, de însăşi ideologia dela Lenin citire.

O altă caracterizare a sistemului comunist este instaurarea cultului personalităţii cu osanalele linguşitorilor la adresa tiranului, cu ridicări de statui...

Deşi încheiase tratate de neagresiune, de prietenie şi comerciale şi cu vecinii şi cu alte ţări, guvernul sovietic n'a renunţat la visul revoluţiei mondiale, scopul final al Cominternului şi mai apoi ai al Cominformului, dirijat de Moscova.

Reformele sociale, economice, culturale au avut rezultate evidente: lichidarea analfabetismului, şcoli medii şi superioare, institute de cercetări ştiinţifice, electrificare şi *"mujicul"* lui Tolstoi avea acum şi cămaşe între piele şi suman, dar toate acestea erau plătite cu preţul intoxicării de propagandă. Fabrica de iluzii lucra din plin, iar sistemul de învăţământ era total politic, încât învăţarea alfabetului îi ajuta mai mult pe agitatorii comunişti să-şi ajungă scopul decât pe cel alfabetizat, care nu putea citi decât literatura aprobată şi dirijată de partid.

Mecanizarea agriculturii a format mecanici şi tractorişti, viitorii tanchişti şi şoferi ce se vor înfrunta cu diviziile mecanizate, cu tancurile generalului Guderian, în războiul ce se pregătea.

Pacea *"fără învingători şi învinşi"*, postulatul american al Preşedintelui Wilson, nu s'a putut aplica. Clemenceau *"tigrul"* a impus pacea învingătorului, sământa viitorului război. Congresul american n'a ratificat tratatul dela Versailles. Statele Unite nu s'au înscris în Liga Naţiunilor, formată la propunerea Preşedintelui american, dar au intervenit pentru rezolvarea unor probleme acute în relaţiile dintre Aliaţi şi Germania, în special în problema reparaţiilor, a despăgubirilor de război.

Când Hitler a denunţat clauzele tratatului dela Versailles şi a trecut la înarmarea Germaniei, a avut cadrele pentru organizarea armatei. Prin grija generalului Ludendorf, ofiţeri, subofiţeri, aviatori şi tanchişti s'au instruit şi antrenat în... Uniunea Sovietică, pe baza unei convenţii încheiate în acest scop între cele două ţări, cu mult înaintea pactului Ribbentrop-Molotov.

În 1936 începe războiul civil din Spania. URSS, interesată să aibă un cap de pod - guvern comunist acolo - nu trimite trupe, ci numai armament şi material de război. Se organizează *"Brigăzile roşii"* de voluntari. Într'o asemenea brigadă a fost şi Walter Roman-Neulander, tatăl lui Petre Roman, fost prim ministru al guvernului FSN, candidat potenţial la postul de preşedinte al României.

Germania şi Italia au intervenit direct, pe faţă în ajutorul generalului Franco, cu aviaţie şi artilerie. S'a verificat pe viu eficienţa avioanelor STUKA, Messerschmidt 110 şi tunul anti-aerian de 37 mm, gradul de instrucţie al piloţilor. Prolog la războiul ce va începe în 1939.

Politica de echilibru european fusese destabilizată prin retragerea Rusiei din alianţa antebelică. Anglia şi Franţa nu puteau singure să facă faţă Germaniei, de aceea au cultivat şi înrolat noile state din Răsăritul Europei în sistemul de alianţe contra Germaniei revanşarde. Polonia, Cehoslovacia, România, Iugoslavia, au înlocuit Rusia în balanţa echilibrului european. Toate aceste ţări au primit garanţii de asistenţă în cazul că vor fi atacate. Dacă privim mai adânc în aceste raporturi, alianţe şi garanţii, vom constata - desfăşurarea evenimentelor a dovedit-o - că Franţa şi Anglia vedeau în ţările noastre - cele dela Baltică la Marea Neagră - nu numai un cordon sanitar de carantină împotriva comunismului, ci parteneri pentru încercuirea Germaniei. Alianţele nu erau pentru a ne apăra contra unei agresiuni, ci pentru ca noi să-i ajutăm, împărţind forţele germane pe două fronturi. Garanţiile acordate n'aveau nici cu ce şi nici cum să le împlinească.

(Va urma)

EFEMERIDE

A DOUA FRÂNGERE PE ROATĂ

După Revoluţia Tineretului din Decembrie 1989, printre alte schimbări de poziţie intervenite în ţară, este şi ieşirea din hibernare a ierarhilor Bisericii Ortodoxe. Spunem a ierarhilor, pentrucă spre deosebire de poziţia autorităţilor clericale, adevărata Biserică Ortodoxă a fost permanent vie, atât prin popor cât şi prin mulţimea de preoţi, călugări şi alţi slujitori, care au suferit martiriul, unii cu preţul vieţii, alţii cu ani grei de închisoare, alţii caterisiţi sau alungaţi din mânăstiri şi închiderea sfintelor lăcaşuri.

Se dărâmau bisericile una după alta. S'a zguduit întreaga ţară când s'a ordonat dărâmarea Bisericii Sfânta Vineri - după ce mai înainte, monumentul arhitectonic lăsat de Văcăreşti a fost ras de pe dealul unde trona cu cupolele sale deasupra Bucureştiului - şi un mitropolit - om cult pe lângă altele - răspundea la o întrebare pusă la un congres internaţional, că în România nu s'a dărâmat nici o biserică, cu excepţia câtorva avariate grav de cutremur.

Toate şi-au urmat cursul normal. La fiecare slujbă preoţii pomeneau la liturghie *"pe conducătorul statului şi guvernul republicii socialiste România"* şi nici un cuvânt pentru cei din închisori sau pentru cei morţi în condiţii violente fără preot şi fără lumânare. Oportunismul justificării era că toate stăpânirile şi cele bune şi cele rele sunt dela Dumnezeu, ca şi când diavolul a fost eradicat de pe planetă.

A fost bine, a fost rău? Răspunsul a venit imediat după Revoluţie, când Bucureştiul era plin de trupurile tinerilor morţi pentru a fi liberi: *"Noi nu am avut curajul să murim!"*

O mărturisire dureroasă şi zguduitoare prin tragismul ei, venită din partea cea mai autorizată a ierarhiei ortodoxe, care spunea tot.

S'a prăbuşit întunericul comunist. Lumina bruscă a libertăţii este orbitoare pentru cei care au stat în întuneric şi nu le poţi pretinde performanţe atletice, deşi în materie de spirit nu există întuneric, dar de... oameni suntem.

Ne aşteptam ca cei care vor apuca diavolul de coarne să fie reprezentanţii Bisericii. Dela amvon să se audă până în fundul iadului, denunţarea monstruozităţii vremurilor noastre: comunismul ateu. Să nu se ascundă nimeni după deget că Biserica nu face politică. Este una să îndemni pe credincioşi să voteze cu partidul X sau Y şi asta înseamnă politică şi alta să denunţi ateismul, pentrucă sinistra organizaţie comunistă internaţională, şi-a luat toate atributele divinităţii, înlocuind religia cu partidul. Aceasta nu mai este politică ci autoapărarea Bisericii.

Ce-au făcut în schimb ierarhii Bisericii Ortodoxe Române?

S'au apucat să canonizeze figurile măreţe de domnitori şi slujitori ai Bisericii, care au luptat pentru sfânta credinţă şi apărarea Neamului. Fapt măreţ, aprobat în unanimitate de suflarea românească. Nu şi de alte neamuri creştine, dar ortodoxia este înainte de toate confesiune naţională. Nici noi nu ne-am dat în vânt când Grecii au canonizat pe preotul Cosma care, în şovinismul şi antiromânismul lui, spunea că Dumnezeu vorbeşte româneşte numai cu dracul.

De curând, comisia sinodală română lucrează la dosarul de canonizare a Voievodului Mihai Viteazul, după ce şi-a propus şi canonizarea capilor răscoalei ţărăneşti din Transilvania, Horia, Cloşca şi Crişan. Aici lucrurile s'au împotmolit. Sfântul Sinod al BOR a respins propunerea pe motivul că unul dintre ei, Crişan, s'a sinucis în temniţă şi acest fapt contravine canoanelor Bisericii Ortodoxe, iar ceilalţi doi, Horia şi Cloşca, au fost... masoni, masoneria fiind o societate secretă necanonică.

Sfântul Sinod are dreptate, dar se pune întrebarea: *"acţiunea împotriva masoneriei se referă numai la Horia, şi Cloşca"*? Istoria modernă şi contemporană a României este plină de personalităţi politice, masoni, împotriva cărora nu s'a suflat nici o vorbă, ba li s'au făcut şi slujbe în biserici. Cum rămâne cu guvernul din 1938, prezidat de însuşi Patriarhul României Miron Cristea, unde cei mai mulţi membri erau masoni? Cum rămâne cu regii masoni?

Nu avem calitatea să ne amestecăm în dreptul de canonizare, dar avem datoria să ne apărăm eroii. Pentru Biserică acţiunea celor trei este necanonică dar pentru Neamul românesc ei au murit ca nişte martiri. Necanonic este şi faptul consemnat de cronicar *"şi degrabă sânge nevinovat vărsa"* şi totuşi cel indicat ca atare a fost canonizat. Nu era lipsit de interes dacă Sf. Sinod venea şi cu explicaţia acelui misterios personaj *"Chivără Roşie"* care a jucat un rol însemnat în Revoluţia lui Horia, Cloşca şi Crişan, ca şi părăsirea de către *"fraţii masoni"* din imperiul austriac al bieţilor ţărani români.

Nu era mai bine ca această propunere să nu fi fost făcută? Cât despre organizaţiile necanonice şi atee, credem că ar fi bine ca Sf. Sinod s'o ia dela prezent spre trecut, pentru a salva multe suflete dela pieire. În special după 1989, când România a devenit un mare centru de recrutare în aceste organizaţii.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

IZOLAŢIONISMUL POLITICII EXTERNE AMERICANE

Ion BOIERU

Caracterul izolaţionist al politicii externe americane a reapărut în dezbaterea publică, odată cu campania electorală a alegerilor din 1996. Cu destulă pasiune şi cu ciocniri de puncte de vedere, de fapt ca totdeauna, foarte contradictorii şi exclusiviste. Pat Buchanan, unul dintre candidaţii la preşedinţie ai partidului republican, a fost acela care a iniţiat dezbaterile pe această temă, ce au luat proporţii destul de serioase, continuând încă să agite spiritele şi să se expună argumentele pro şi contra cele mai articulate, fără să se fie ajuns la consensul general.

În fond, nici nu este posibil să se atingă un consens general, pentrucă în tradiţia istorică a politicii externe americane disputele între izolaţionism şi intervenţionism au fluctuat, în favoarea uneia sau a alteia dintre poziţii şi concepţii. Această fluctuaţie de poziţii s'a datorat unui factor care a jucat un rol de permenenţă în politica externă americană: interesele naţionale ale Statelor Unite. Aceste interese naţionale dictau una dintre cele două atitudini. Ori de câte ori interesele Americii erau în joc, politica externă se axa pe alternativa cea mai convenabilă. Statele Unite se retrăgeau în carapacea izolaţionalismului, dacă nici un pericol nu ameninţa interesele naţionale. Şi, oricând aceste interese erau ameninţate, sau cereau să se intervină undeva, pentru a le păstra integritatea, oamenii politici americani nu ezitau să găsească cea mai potrivită cale pentru îndeplinirea obiectivului lor.

După eşuarea încercărilor lui Wilson şi a Ligii Naţiunilor, care a fost o creaţie a lui, a început în istoria politică a Americii o perioadă de izolaţionism şi Preşedintele Roosevelt a avut mari dificultăţi să iasă din strânsorile riguroase ale acestui izolaţionalism. Franklin D. Roosevelt avea nevoie de un instrument eficace de acţiune politică, pentru a interveni în conflictele grave din Europa, unde el vedea un mare pericol în ascensiunea Germaniei naţional socialiste. În acest sens, Roosevelt a mobilizat toate energiile lui politice, deşi era foarte popular pentru realizările din politica domestică, să facă o întorsătură radicală şi să asigure intervenţia americană în conflictele politice şi ideologice de mare anvergură care se desfăşurau în Europa, cu implicaţii mondiale. Dezbaterile între partizanii izolaţionismului şi ai intervenţionismului în perioada aceea au fost dramatice şi au produs mari rupturi în relaţiile dintre partidele politice, între prieteni şi între orientările şi concepţiile diferitelor formaţii sociale.

În final, Roosevelt a reuşit să articuleze o puternică poziţie intervenţionistă, care a dus la participarea masivă din cel de-al Doilea Război Mondial, şi de atunci, prin însăşi evoluţia firească a relaţiilor internaţionale, şi mai ales prin impetuozitatea *"marelui aliat"* al Americii, Rusia Sovietică, nu s'a mai putut ieşi din ţesăturile politice şi ideologice de după război. Rusia Sovietică, în tendinţa ei vădită de a cuceri şi domina lumea întreagă a devenit un pericol permanent pentru Statele Unite, care nu se mai putea retrage în cuşca izolaţionismului, fără riscul de a fi anihilate de colosul sovietic.

O politică izolaţionistă nu a mai fost posibilă, după terminarea războiului din 1945. Aşa a început *"războiul rece"*, care s'a încheiat abia la sfârşitul decadei a opta din secolul nostru. În această perioadă, prezenţa Americii, în politica mondială a avut un caracter de directă intervenţie, pentru a opri şi eventual a diminua puterea sovietică, dacă nu chiar lichidarea ei.

Cum apare astăzi, această dezbatere dintre izolaţionism şi intervenţionism? Care este valoarea şi actualitatea acestei dezbateri, pe care a readus-o la suprafaţă Pat Buchanan? Fireşte, trebue să ne întoarcem la factorul permanent al politicii externe americane, ca şi al oricărui alt stat organizat: interesele naţionale. Acestea reprezintă criteriul fundamental al oricărei politici externe.

În situaţia actuală a lumii, în complexul relaţiilor internaţionale, America a devenit într'un anumit fel arbitrul politicii internaţionale. Şi, prin acţiunile în care s'a angajat încă din vremea celui de-al Doilea Război Mondial, s'a făcut partener moral la răspunderi care, de multe ori, o depăşesc sau o epuizează la maximum. Cu toate acestea, numai poate da înapoi, nu mai poate să se eschiveze. Cu spiritul ei comercial, cu puterea ei economică, uriaşă, cu producţia ei industrială şi cu spiritul ei inovator în domeniul tehnologiei, America a cucerit lumea întreagă, toate colţurile mapamondului. În felul acesta a devenit prezentă pretutindeni pe suprafaţa pământului. Deci, are răspunderi mari, dela care nu se poate sustrage.

Să nu se uite că pe vremea colaborării strânse cu Sovietele, pentru a menţine viabilă această colaborare, politica externă americană nu s'a gândit totdeauna la viitor, când va fi abandonată de Moscova, şi atunci va regreta greşelile de a fi făcut concesii bolşevismului în contul unor ţări şi popoare pe care le-a neglijat cu totul.

Astăzi, după destrămarea Imperiului bolşevic, multe ţări şi naţiuni s'au eliberat, dar plătesc din plin pentru iobăgia în care au trăit sub dictatura moscovită, căci toate resursele lor materiale şi o bună parte din cele morale au fost ruinate şi procesul de refacere este lent şi abia perceptibil. America, aproape că n'a fost conştientă de faptul acesta al eliberării şi se pare că nici nu se gândeşte să ia măsuri de viitor, pentru a evita greşelile trecutului.

Ceea ce este necesar şi urgent, la ora actuală, în faţa multiplelor răspunderi şi obligaţii care revin Americanilor, este stabilirea unor priorităţi, căci nu este posibil pentru aparatura politicii externe a Americii să facă faţă tuturor problemelor cu care este confruntată. Trebueşte făcută o selecţie esenţială a priorităţilor şi stabilită ordinea ierarhiei lor. Altfel, va ieşi o ciulama care nu va fi bună de nimic. Un exemplu clar, îl prezintă Rusia de astăzi, care nu mai este comunistă, dar care reprezintă un potenţial extraordinar de refacere şi expansiune politică şi care încă încearcă să cocheteze cu ideologia muribundă a marxismului. Politica americană faţă de Rusia de azi are nevoie de un activism viguros, pentru a evita surprize, care pot să fie de natură incomensurabilă. America este însă confuză.

Dacă este dificil să se amestece America în treburile interne ale Rusiei, mai uşor îi este însă să consolideze un cordon sanitar în spre Europa, prin ajutorarea statelor eliberate de sub jugul sovietic, în partea răsăriteană a Europei. În categoria aceasta ar intra şi România, care reprezintă marginea estică a Europei, în colţul important, strategic şi politic, dela gurile Dunării şi din deschiderea spre Balcani. România a fost o poartă de apărare a Europei, de-a lungul veacurilor şi astăzi are nevoie de ajutor să se repună pe picioare şi să îşi asume din nou răspunderea ei istorică de apărare a civilizaţiei, culturii şi creştinătăţii europene. Intră această Românie, undeva, în proiectele de viitor ale Americii? La fel, sunt şi celelalte state din Răsăritul european, în special Polonia. Ce fac reprezentanţii americani din aceste ţări, pentru viitorul american? Sau sunt preocupaţi, ca mai toţi oficialii, pentru interese de altă natură? Ar fi mare păcat, în asemenea momente cruciale pentru America.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

NOTE ŞI COMENTARII

EŞTI ROMÂN?

O rudă de-a mea din ţară s'a supărat foarte rău pe mine, pe motiv că-l vorbesc de rău şi-l critic pe *"prezidentul"* Ion Ilici Iliescu. Las la o parte obrăznicia celor ce-mi scrie precum şi educaţia comunistă a persoanei respective, care nu merită o importanţă deosebită şi care la drept vorbind, mă lasă rece. Îmi scrie dânsa: *"Poţi identifica pentru a-ţi susţine articolul ceva real"*? (Pot, zic eu şi o voi dovedi mai jos). Dar când o spune pe şleau că toată lupta mea este ca tovarăşul Iliescu *"să nu mai fie ales Preşedinte"* mă face să-mi pun intrebarea: oare majoritatea Românilor vede astfel lucrurile? Ar fi mare păcat şi nici prin gând nu ne trece a identifica Românii de bună credinţă cu *"ţaţa de pe Bega"*. Zice mai departe dânsa: *"Dar el mai are de domnit un an de zile, timp în care i se cere să activeze în ajutorarea ţării sale..."* (După ce a DOMNIT cât a domnit, mai are nevoie, vezi doamne, de încă un an, ca să pună capac la toate).

Când Ceauşescu îşi dădea duhul, din ordinul urmaşului, a lăsat România cu toate datoriile externe plătite. Numai datora nimănui nimic. A venit Iliescu şi a înglodat ţara în bilioane şi bilioane de lei datorie. Când Ceauşescu mai răsufla încă, România mai avea o flotă care purta cu cinste tricolorul pe întreg mapamondul. A venit Văcăroiu sprijinit de alde Iliescu, şi flota care făcea cinste ţării, s'a spulberat. Pe urmă, unde să mai punem mineriadele? Dar faptul că pentru un ou, dacă vrei să-l ai, plăteşti 350 lei iar pentru un litru de lapte ca să-ţi adormi copiii nici mai mult, nici mai puţin decât 1.500 lei, ce nu s'a mai pomenit niciodată în istoria României.

Iată doar câteva dovezi irefutabile, ce ne face să fim împotriva *"prezidentului"*, care, vorba ăluia, *"ţara arde şi Leanca se scarpină undeva"*. Dar asta nu poate înţelege o femeiuşcă clădită pe calapoadele ceauşiste.

Cine are minte de înţeles, să înţeleagă că noi nu ne batem joc de ţară, că ne doare când suntem siliţi de împrejurări să luăm atitudine faţă de comportamentul unor nepregătiţi ce prin ducerea în eroare a poporului, au devenit conducători.

Ca să fii Român, bun Român, Român care îşi iubeşte Neamul şi Ţara, nici un fel de obligaţie n'ai faţă de putere ori faţă de acaparatorii nevolnici ai Puterii. Psihic faţă de uzurpatorii Puterii care, minţind poporul şi promiţându-i câte în lună şi în stele, dar n'a făcut nimic pentru cei amărâţi, goi şi înfometaţi, în timp ce cei ajunşi la Putere, se lăfăiesc în bine pe tronuri pluşate.

Ziarul *"Timişoara"* subliniază, pe prima pagină şi cu litere mari *"ajutorul"* dat ţării de Iliescu, sub titlul: ***"O realizare tragică a regimului Iliescu. Mortalitatea în rândul pensionarilor a crescut, în 1995 cu 47% faţă de 1994"***. (Am citat ziarul *"Timişoara"* din oraşul de reşedinţă al scriitoarei scrisorii, pe care se vede, tovarăşa nu-l prea citeşte).

Domnul Bogdan Burileanu scrie în numărul 1784 al marelui şi în acelaşi timp popularului ziar *"România liberă"* despre Ion Iliescu cele de mai jos:

"Când se vede luat prin surprindere, domnia sa este gata să-şi piardă lesne cumpătul, frica de concurenţă, dându-i, cel mai adesea, comportamentul - uneori ezitant, alteori impulsiv sau de-a dreptul scăpat de sub necesarul control".

O descriere mai bună şi mai adecvată, a *"prezidentului"* nici că se putea.

Nu, nu suntem singuri.

Nicolae NOVAC